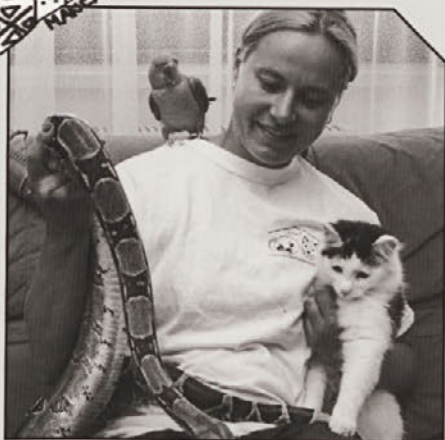

N n A a J j Č č A a

NAJČA, glasilo Osnovne šole Grm, Novo mesto
Letnik XXV, februar 2015, št. 1, 2

Intervju – Teja Martinovič

GRMSKI PRVAKI

IZ VSEBINE

O prenovi šole	str. 3
Živali naših učiteljev	str. 8
Intervju – Marija Žefran	str. 18
V zavetišču	str. 20
Intervju – Branko Šuster	str. 20
Novi obrazi na šoli	str. 26
Comenius	str. 35
Intervju – Živa Gradecki	str. 40
Mala Najča	str. 43

Pozdravljeni, najčani!

Ker je letos Grm zapustilo kar nekaj zvestih in dobrih novinarjev iz lanskega devetega razreda, smo še 'stari' najčani vabili učence k vključitvi v novinarski krožek. Tako so se nam pridružili novi in še 'zeleni' novinarji, zato je bilo tokrat učiteljskino delo precej težje. Ker pisanje član-

kov, anket in opravljanje intervjujev ni mačji kašelj, smo vse nove novinarje morali poučiti o delu novinarja in odgovornosti, ki jo prevzameš, ko postaneš novinar. Kljub težavam, s katerimi smo se soočali na poti, nam je vnovič uspelo izdati še eno lično Najčo.

Tokrat smo se odločili, da bodo rdeča nit **ŽIVALI**, zato boste v Najči lahko prebrali marsikaj, kar vas zanima o kosmatih prijateljih. Vse več je potepuških živali, o čemer nam je veliko povedal lastnik zavetišča Turk, kateremu smo tudi letos darovali hrano. Pogovarjali smo se tudi s Tejo Martinovič, nekdanjo grmčanko, ki ji živali pomenijo vse.

Svoje pridobljeno znanje o oskrbi živali pa lahko preizkusite v testu.

Predstavili smo vam tudi zanimive športe in aktivnosti z živalmi in vas popeljali v razburljiv odnos, ki poteka med človekom in živaljo.

Seveda lastnikov živali na naši šoli ne primanjkuje, zato boste lahko spoznali naše šolske in eksotične živali, ki jih imajo nekateri učenci.

Poleg živali pa je bil Grm prizorišče kar nekaj zanimivih dogodkov, kot je prenova cele šole, obisk potujoče hiške eksperimentov in novoletni koncert, ki vam ga je pripravil pevski zbor.

Vse to in še več lahko izveste v novi številki Najče.

Želim vam obilo užitka med prebiranjem našega šolskega časopisa!

Emma Bauer, glavna urednica

Ravnateljčin kotiček

Šola je bila poleti obnovljena

Konec lanskega šolskega leta smo se vsi na šoli razveselili, ko smo izvedeli, da nas bo jeseni šola dočkala obnovljena. Ko smo poleti hodili mimo, smo videli veliko razdejanje – šola brez oken, vrat, radiatorjev, potrgani stropi, ponekod brez strehe. Še sredi avgusta je izgledalo nemogoče, da bi bila 1. septembra šola pripravljena na pouk in tega smo se učenci potihoma veselili, a to se ni zgodilo – 1. septembra je bila obnova znotraj končana, vse čisto, svetlo, novo. Kako pa je bilo poleti, nam je povedala ravnateljica.

■ Zakaj je bila potrebna obnova?

Ker šola ni bila izolirana, okna pa po več kot štiridesetih letih uničena, nas je kljub temu, da smo porabili veliko denarja za kurjavo, pozimi zeblo, od maja naprej pa je bilo v učilnicah neznosno vroče. Obnova je bila predvsem energetska, to pomeni, da mora šola sedaj predvsem privarčevati pri energiji za ogrevanje.

■ Kaj je bilo obnovljenega?

Dobili smo novo fasado, kar 15 cm izolacije je pod njo. Tudi vse strope pod streho imamo sedaj izolirane,

novi so radiatorji in zamenjana vsa okna in zunanja vrata. Ta dela so bila določena v pogodbi.

■ In koliko je to stalo?

En milijon in sto tisoč evrov, dve tretjini sredstev je evropskih, eno tretjino pa je morala zagotoviti Mestna občina.

■ Kdo pa je poleti nadzoroval gradnjo?

Poleti smo imeli nekateri malo dopusta. Vsak ponedeljek smo imeli sestanke, na katerih smo pregledali, kaj je narejenega, delavce smo opozarjali na napake, ki smo jih opazili, predlagali smo določene spremembe. Oba hišnika, pomočnik ravnateljice in jaz smo bili zelo vpeti v prenovo.

■ Toda mi vidimo še veliko prenovljenih stvari.

Seveda, na šoli smo več let varčevali, da bi ob tej prenovi opravili še druga dela – tako smo zamenjali veliko luči, strehe na pritličnih učilnicah na južni strani šole, šolo smo prebelili, kupili zaščitne mreže v telovadnici, uredili okolico šole – parkirišče, položili kolir plošče ob

šoli, uredili tri vhode, pa še smolo smo imeli, ker smo morali zamenjati kanalizacijske cevi. Pa še mnogo drobnih stvari je bilo treba narediti.

■ Kako pa ima šola za taka dela denar?

Polovico smo varčevali več let, saj dobimo denar od oddajanja prostorov, polovico pa smo dobili s prodajo sindikalnega doma v Medulinu. Vsega skupaj je bilo šolskega denarja sto trideset tisoč evrov.

■ Ali sedaj že porabimo manj denarja za ogrevanje?

Zagotovo, samo primerjava s prejšnjimi leti je zaenkrat nemogoča, ker so prvi zimski meseci zelo topli. Računi za kurjavo pa bodo morali biti kar za dve tretjini nižji kot pred prenovo.

■ Česa ste najbolj veseli?

Lepe podobe in dejstva, da nam v toplih dneh ne bo več vroče.

■ Bi nam želeli še kaj povedati?

Da. Pazimo vsi skupaj na to, da bodo čiste stene, lepa fasada in okna z žaluzijami ostali še dolgo nepoškodovani.

ŠOLSKI PARLAMENT

V petek, 17. oktobra 2014, je v avli potekalo prvo srečanje šolskega parlamenta v tem šolskem letu. Kot vedno je ravnateljica prebila led z vzpodbudnim nagovorom in nam, predstavnikom razredov, zaželela uspešno delovanje in reševanje morebitnih problemov. Po še nekaj lepih željah podravnatelja so sledile uvodne besede mentorice Polone Čarf. Ponovno smo uspešno izpeljali volitve predsedstva šolskega parlamenta, ki bo našo šolo zastopalo na otroškem regijskem parlamentu v novomeški mestni hiši Rotovž in morda tudi na državnem v Ljubljani. Učenci smo demokratično izvolili:

- predsednika – Cirila Cerovška iz 9 a,
- namestnico predsednika – Emo Bauer iz 9. a ter
- tajnico – Nino Knoll iz 6. b.

Letošnji temi 25. otroškega parlamenta - **Izobraževanje in poklicna orientacija** – pa bomo več pozornosti namenili na naslednjem srečanju.

Emo Bauer, 9. a

Novosti v Šolskem redu

Učiteljski zbor je ocenil, da je potrebno dežurstvu pri vходу v šolo nameniti večjo težo. Zato so v šolskem redu zapisane tudi posledice slabega dežuranja učencev. Tudi v Najči bi vas radi opozorili na to, zato si skrbno preberite NOVOSTI!

- Dežurni učenec ne sme uporabljati elektronskih naprav, s seboj mora imeti potrebščine za pouk, med dežuranjem prepisuje snov prejšnje ure, se uči ...
- Dežurni učenec mora poskrbeti za red na dežurnem mestu.
- Če dežurni učenec zamudi ali dežurstvo slabo opravlja, glavni dežurni učitelj presodi, ali bo učenec nadaljeval dežurstvo. To kršitev obvezno obravnava razrednik.

TEKMOVANJA

Tudi letos je potekalo že mnogo tekmovanj, na katerih smo grmčani prejeli veliko odlikovanj. Nekateri so dosegli želeni cilj in bili nagrajeni s priznanjem, drugi pa so pogum pokazali že s samim sodelovanjem na tekmovanju, zato vsem udeležencem izrekamo pohvalo.

Sladkorna bolezen

Na šolskem tekmovanju, ki je bilo v petek, 17. 10. 2014, je tekmovalo 25 učencev iz 8. in 9. razreda, izmed katerih je bronasto priznanje prejelo 12 učencev (trije iz 8. in devet iz 9. razreda). Na državnem tekmovanju v Škofijski klasični gimnaziji v Ljubljani pa so v soboto, 22. 11. 2014, tekmovali Ciril Cerovšek in Ema Bauer iz 9. a ter Manca Novak iz 8. a. **Ema Bauer in Manca Novak** sta prejeli zlato priznanje, Cirilu pa se je to izmuznilo le za točko.

Biologija

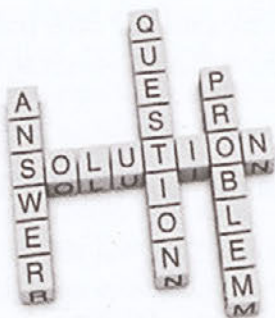
Za Proteusovo tekmovanje v poznavanju alpskih rastlin se je v sredo, 22. 10. 2014, potegovalo 8 učencev iz 8. in 9. razreda. Bronasto priznanje je prejelo 5 učencev (trije iz 8. in dva iz 9. razreda). Nina Roženberger, Staša Balkovec, Anja Urbas (9. razred) ter Manca Novak in Jaša Mahnič (8. razred) pa so pot nadaljevali na državnem tekmo-

nju v petek, 5. 12. 2014, na Osnovni šoli Stična. Srebrno Proteusovo priznanje so osvojili **Manca Novak, Ema Bauer in Anja Urbas**.

Slovenščina

Letos se je na predmetni stopnji v Cankarjevem tekmovanju preizkusilo kar 75 učencev, in sicer v četrtek, 4. 12. 2014. Bronasto priznanje je prejelo 31 učencev. V 6. razredu je bilo bronastega priznanja deležnih 5 učencev, v 7. razredu 9, v 8. razredu 10 ter v 9. razredu 7. **Maja Brudar, Karolina Blagojevič, Nuša Gaia Brezovar, Zala Zagorc, Katja Stržinar in Manca Novak** iz 8. r. ter **Anja Mitrovič, Eva Brudar, Ciril Cerovšek in Nina Roženberger** pa so se potegovali še za višji uspeh na področnem tekmovanju, ki je bilo v četrtek, 22. 1. 2015.

Angleščina

V znanju angleščine se je na šolskem tekmovanju v četrtek, 20. 11. 2014, preizkusilo 53 učencev. V osmem razredu so od 24 učencev bronasto priznanje prejeli trije učenci. Na državno tekmovanje, ki je bilo v ponedeljek, 24. 11. 2014, pa so se uvrstili **Nuša Gaia Brezovar, Maja Brudar, Sebastjan Prus in Aljaž Kranjčević**, ki je dosegel zlato priznanje.

V 9. razredu je tekmovalo 29 učencev, bronasto priznanje pa jih je osvojilo 11. Na področno tekmovanje so se uvrstili **Ema Bauer, Zara Gradecki, Nuša Semec, Filip Braj-**

čič, Špela Šturm in Urška Kunstek, Tekmovanje bo v sredo, 28. 1. 2015, na Osnovni šoli Brežice.

Matemček

Na šolskem tekmovanju v petek, 7. 11. 2014, so sodelovali učenci iz 6. in 7. razreda. V 6. razredu so trije učenci prejeli bronasto priznanje, **Lina Šimic, Janja Omerzel, Nel Hočevar Nahtigal in Maja Košmrlj** pa srebrno priznanje. Sedmarji so osvojili 2 bronasti priznanji, **Veronika Avbar, Marin Gazvoda de Reggi in Urban Malavašič** pa srebrno. Državno tekmovanje je potekalo v soboto, 22. 11. 2014.

Logika

Učenci od 6. do 9. razreda so se v logiki preizkusili na šolskem tekmovanju v četrtek, 25. 9. 2014. Bronasto priznanje je prejelo 22 učencev – trije iz 6. razreda, pet iz 7., pet iz 8. in devet iz 9. razreda. Na državnem tekmovanju, ki je potekalo v soboto, 18. 10. 2014, so sodelovali **Ela Blatnik in Miša Modic** iz 7. razreda, **Sinja Mežnar** iz 8. razreda ter **Anja Mitrovič, Luka Novak, Zara Gradecki in Eva Brudar** iz 9. razreda.

Zgodovina

Svoje znanje o preteklosti Emone (Ljubljane) je v torek, 9. 12. 2014, preverilo 49 učencev iz 8. in 9. razreda. 11 učencev je do sedaj že doseglo bronasto priznanje. Za večje uspehe pa so se na regijskem tekmovanju v torek, 3. 2. 2015, na

Osnovni šoli Bršljin potegovali **Sinja Mežnar, Manca Novak in Lan Lopatič** iz 8. razreda ter **Luka Novak, Anja Mitrovič, Staša Balkovec, Matic Kastelic, Eva Brudar, Nina Roženberger, Anja Urbas in Eva Vrščaj** iz 9. razreda.

Razvedrilna matematika

Grmski matematičarji so na šolskem tekmovanju sodelovali v četrtek, 9. 10. 2014. Od teh sta bronasto priznanje prejela dva učenca iz 6., pet učencev iz 7. ter en učenec iz 8. razreda, skupno torej 8 bronastih priznanj. Na regijsko tekmovanje so se uvrstili **Anja Mitrovič in Eva Brudar** iz 9. c, **Sinja Mežnar** iz 8. a, **Maja Košmrlj** iz 6. c in **Katarina Verbinc** iz 7. a. Pot so na državno tekmovanje v soboto, 29. 11. 2014, nadaljevali **Eva Brudar, Anja Mitrovič, Sinja Mežnar ter Maja Košmrlj**. Najvišje se je uvrstila **Eva Brudar**, ki je stopila kar na 1. stopničko in postala državna prvakinja. Vse ostale tekmovalke na državnem pa so dosegle srebrno priznanje.

Bober

Šolskega tekmovanja so se učenci lahko udeležili od 10. 11. do 14. 11. 2014. Na šolski ravni je 25 učencev doseglo bronasto priznanje, in sicer štirje iz 6. razreda, osem iz 7., pet iz 8. in osem iz 9. razreda. Na državnem tekmovanju v soboto, 17. 1. 2015, so v Ljubljani tekmovali **Nina Knoll** iz 6. razreda, **Trim Ismaili in Marin Gazvoda de Reggi** iz 7. razreda ter **Jernej Avsec** iz 8. razreda. **Marin** in **Trim** sta osvojila zlato priznanje, **Jernej** pa srebro.

Ema Bauer, 9. a

NA GRMU RASTEMO V ZNANJU IN RAZISKOVANJU

Znanje je ena najvišjih civilizacijskih vrednot, ki ne omogoča in spodbuja le vsestranskega razvoja in napredka, temveč tudi medsebojno spoštovanje v različnosti, sodelovanje in razumevanje. Marsikdaj v naši družbi naletimo na omalovaževanje vsega pozitivnega – tudi učenja in znanja. Kdor več oziroma veliko ve, izstopa iz povprečja ter na nek način ogroža tiste, ki se ne trudijo in si ne želijo sprememb, ko s svojim zgledom kaže, da bi se dalo delati drugače, bolje. V šoli to dostikrat zgleda tako, da so odlični učenci med vrstniki razglašeni za »piflarje« in »grebatorje«, zato se – da bi bili sprejeti – ne želijo izpostavljanja, se pretvarjajo, da jim je vseeno, izogibajo se dodatnemu pouku in obveznostim. Na OŠ Grm smo se odločili, da bomo odločno pokazali, da želimo delati drugače, da je potrebno takšno mišljenje obrniti na glavo.

V letošnjem šolskem letu smo tako oblikovali lestvico učencev, ki sodelujejo na tekmovanjih iz znanja in raziskovanja. Spodbujati želimo izjemne dosežke in s tem povečati dodano vrednost na prej omenjenih področjih. Najboljšim grmčanom želimo dati javno priznanje, da cenimo njihove sposobnosti, trud in delo, zato bodo najboljši tekmovalci ob koncu šolskega leta nagradjeni, s čimer želimo še dodatno povečati njihovo motivacijo za odličnost, pa tudi navdušiti druge, da bi sledili njihovi poti. Lestvico najboljših

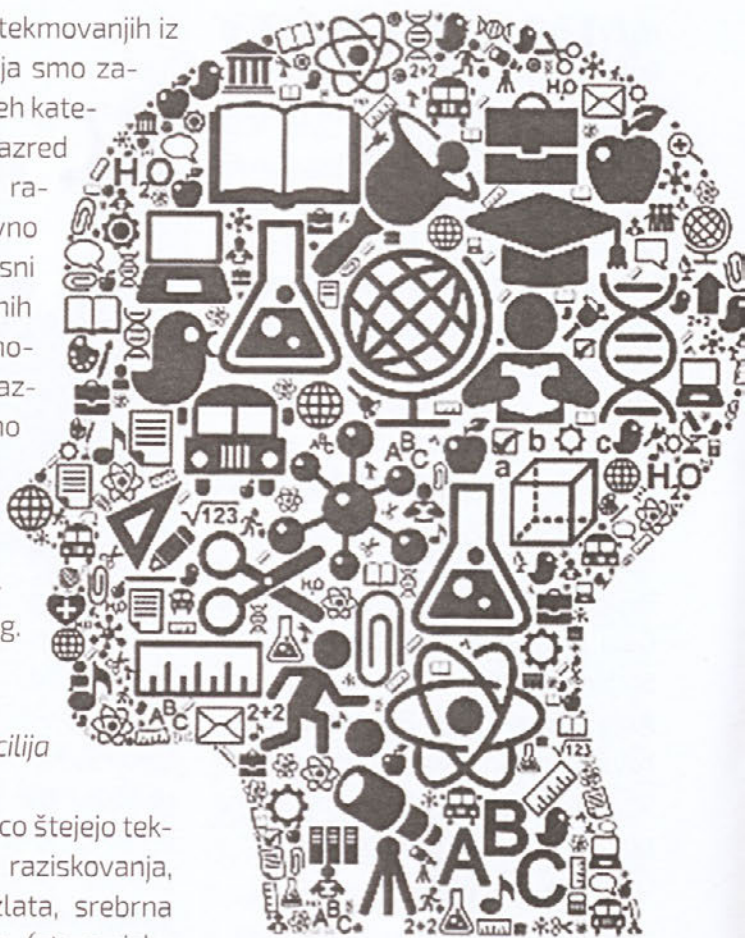
grmskih učencev na tekmovanjih iz znanja in raziskovanja smo zaenkrat pripravili v dveh kategorijah – za 6. in 7. razred skupaj ter za 8. in 9. razred skupaj – in je javno objavljena na oglasni deski v avli ter spletnih straneh šole. V prihodnjih letih jo želimo razširiti tudi na razredno stopnjo. Spodaj si lahko ogledate tudi sistem točkovanja, ki ga je pripravila šolska psihologinja mag. Irena Adlešič.

Tomaž Koncilijs

Za uvrstitev na lestvico štejejo tekmovanja iz znanja in raziskovanja, kjer se podeljujejo zlata, srebrna in bronasta priznanja (stopenjsko tekmovanje) in matematično tekmovanje LEFO. Točkuje se najvišje priznanje, ki ga učenec doseže na posameznem tekmovanju z določenega področja.

Točkovnik:

- bronasto priznanje: 1 točka
- bronasto priznanje in uvrstitev v nadaljnje tekmovanje: 3 točke
- srebrno priznanje: 10 točk
- srebrno priznanje in uvrstitev na državno tekmovanje: 13 točk
- zlato priznanje: 30 točk
- 1. do 3. mesto v okviru zlatih priznanj, kjer je zlatih priznanj 4 in več: 50 točk
- uvrstitev na mednarodno tekmovanje: 60 točk
- dosežek na mednarodnem tekmovanju: bronasto priznanje ali 3. mesto: 100 točk, srebrno priznanje ali 2. mesto 110 točk, zlato priznanje ali 3. mesto 120 točk

- delo v skupini od 2 do 5: polovica točk za vsakega tekmovalca

Matematično tekmovanje LEFO:

- skupinski dosežek 1. mesto: prvi 4 tekmovalci dobijo po 20 točk, drugi 4 po 16 točk
- skupinski dosežek 2. mesto: prvi 4 tekmovalci dobijo po 15 točk, drugi štirje 9 točk
- skupinski dosežek 3. mesto: prvi 4 tekmovalci dobijo po 8 točk, drugi 4 tekmovalci po 6 točk
- individualni dosežek na državnem tekmovanju: 1. do 10. mesto: 30 točk
- individualni dosežek in uvrstitev na mednarodno tekmovanje: 60 točk
- mednarodno tekmovanje: glej levo

Seznam tekmovanj, ki se na lestvici upoštevajo:

6. razred: Vesela šola, kenguru – Vegovo priznanje, razvedrilna matematika, logika, logična pošast, matemček, Cankarjevo priznanje, konstruktorstvo – lego, lefo, bober

7. razred: Vesela šola, kenguru – Vegovo priznanje, razvedrilna matematika, logika, logična pošast, matemček, Cankarjevo priznanje, konstruktorstvo in tehnologija obdelav materialov, angleščina, bober, lefo, geografija

8. razred: Vesela šola, kenguru – Vegovo priznanje, logika, razvedrilna matematika, fizika – Stefanovo priznanje, kemija – Preglovo priznanje, geografija, biologija – Proteusovo priznanje, tekmovanje o sladkorni bolezni, konstruktorstvo in tehnologija obdelav materialov, angleščina, zgodovina, Cankarjevo priznanje, mladi raziskovalci, spletne strani, bober, lefo, astronomija

9. razred: Vesela šola, kenguru – Vegovo priznanje, razvedrilna matematika, logika, Preglovo priznanje, Cankarjevo priznanje, Proteusovo priznanje, angleščina, Stefanovo priznanje, tekmovanje o sladkorni bolezni, astronomija, konstruktorstvo in tehnologija obdelav materialov, mladi raziskovalci, geografija, programiranje logo, spletne strani, bober, lefo

A N K E T A NAŠA NOVA LEPOTICA

Kot že veste, so med poletnimi počitnicami prenavljali šolo. Zanimalo me je, kaj bi učitelji in učenci v šoli kljub vsemu še spremenili.

Dušan Plut: Menim, da bi morali nujno zamenjati tla v tehnični učilnici, ker ni več varno in ker so tla že zelo izrabljena. Mislim pa, da bi morali nekaj storiti tudi za ravne strope v učilnicah, kjer zelo odmeva, saj je to zelo moteče.

Majda Čengija: V šoli bi morali prenoviti še tla, ker niso več ravna.

Ada Stegnar: Šola je že prenovljena po zunanji strani. Vendar menim, da bi morali zamenjati tlake, saj bi se lahko na njih že frnikolali. Ravno tako bi morali prenoviti vrata in še marsikaj drugega. Neskončno bi se razveselila interaktivne table, pa kakšne nove mize za učence, novega stola za katedrom, ki ne bi vsak dan grozil, da se prevrne, toda še bolj si želim vedoželjnih, delovnih učencev in staršev, ki zaupajo učitelju in šoli ter so pripravljeni sodelovati z njim v dobro otroka.

telju in šoli ter so pripravljeni sodelovati z njim v dobro otroka.

Tyshea Anai Drab: V šoli bi morali narediti dvigalo, nujno bi morali dobiti nove mize in stole ter prenoviti stranišča.

UČITELJI IN NJIHOVI HIŠNI LJUBLJENČKI

Anamarija Novina: Mislim, da bi bilo dobro, če bi imeli dvigalo in bi prenovili vsa vrata v šoli.

Leja Novak: v šoli bi zamenjala vrata in stole.

Ana Bobnar: Prenoviti bi morali tla, garderobna vrata in seveda zvonec v učilnici za geografijo, saj se ga ne sliši.

Vita Jurečič: Zamenjala bi garderobna vrata in vsa vrata na šoli.

Lana Kastelic in Ciril Cerovšek: Zamenjala bi stole v jedilnici.

Živa Starešinič: Upam, da bodo zamenjali mize v učilnici za naravoslovje.

Aljaž Macedoni: V šoli bi prenovil bazen in vrata.

Tyshea Anai Drab: V šoli bi morali narediti dvigalo, nujno bi mogli dobiti nove mize in stole ter prenoviti stranišča.

Tema tokratne Najče so živali, zato smo učitelje povprašali o njihovih hišnih ljubljenceh (pasma, starost, značaj, ime, pomen za skrbnika ...). Odziv je bil zelo pozitiven, odgovori so zanimivi in ne bo vam žal, če jih boste prebrali ...

Ada Stegnar

Pasjeljubci smo prav posebni ljudje. Kdor ni zaljubljen v pasje kosmatince, težko razume našo potrpežljivost ob šestih zjutraj, ko jih peljemo na sprehod, na videz nesmiselne stroške za pasjo čokolado in piškote, pa stoprvo ovratnico, ki je v stilu s pasom, nakupe igračk in modnih dodatkov, montažo pesjaka, ki potem postane odlagališče vrtnega orodja, izdelavo poligona na domačem vrtu za agility, obiskovanje pasje šole ... Včasih tega ne razumem niti sama, toda ...

Prav od njih se lahko ljudje mnogo naučimo; brezpogojne ljubezni in vdanosti, neskončne potrpežljivosti, hvaležnosti za drobne malenkosti in umetnost izkazovanja naklonjenosti.

Polona Moretti, 6. c

Poleg človeških predstavnikov je v našem domu od nekdaj bivala tudi kakšna živalca. Tako se je z leti zvrstilo kar nekaj psov, še posebej nam ljuba pasma nemškega špica, nekaj let pa nam je nagajal tudi afganistanski hrt. Sedaj nam dneve popestrita zlata prinašalka Zoja in Luna, nemški špic, ki se imata neskončno radi in ne moreta druga brez druge. Kljub različnim značajema vse počneta skupaj. Zjutraj gresta k babi na mleko in piškote, Luna z balkona oblaja celo ulico, Zoja pa stoično prenaša njeno dretje. Sama zalaja enkrat na štirinajst dni in se razveseli poštarja, ki ji pošto da v usta, da jo potem ponosno raznaša po hiši. Rada ima vse ljudi, še posebej pa otroke in starejše v invalidskih vozičkih in bi naredila vse, da bi jim ustregla. Mislim, da bi tudi vlomilca pozdravila z mahanjem repa in bi bil v nevarnosti, da ga obliže do smrti. Luna je njen mali satelit, ki nikoli ni prav daleč od nje, je iznajdljiva in samosvoja, trmasta in vedno najde način, da doseže svoje. Njen moto je: C'est moi, le chief!

Najbolj srečni sta ob vikendih, ko imamo več časa za njiju in sta lahko cele dneve z nami. Najlepši del leta je zanj zima, ko se lovi-

ta po snegu, se sankata in lovita kepe snega, ki se kotalijo po hribu. Obožujeta pa tudi morje. Na Krku imamo počitniško hišo, ki med poletnimi počitnicami postane njun drugi dom. Obe se radi ohladita v morju, Luna surfa, Zoja pa se prelevi v morskoga psa in jo lahko premagaš v hitrostnem plavanju le, če si pomagaš s plavutkami. Na obali cele ure strmita v vodo in lovita rakovice in male ribice, zvečer pa ležita na terasi in šele vonj pravkar pečene ribe ju premami, da odpreta oči. Kljub vsakodnevnim obveznostim smo veseli njune družbe. Ko pridem vsa utrujena domov iz službe, me spravita v dobro voljo, in ko pogledam njune vdane oči, pozabim na vse nevšečnosti, težave in stres vsakdanjika. Sta moj akumulator energije, ki jo nesebično razdajata in v zameno pričakujeta le malo crkljanja in pozornosti. To pa je dobra menjava, kajne? Pa da ne boste mislili, da sta edini predstavnici živalskega sveta pri nas doma! 15 let pri nas gostuje tudi kopenska želva, ki so je sin našel na šolskem igrišču, jo prinesel domov in smo jo seveda posvojili. V njegovi sobi pa Zoja in Luna pogosto sedita pred velikim akvarijem, v katerem plavajo trije živi fosili iz južne Afrike, kačam

podobne ribe. Zdi se, da ju spominjajo na morske dogodivščine. Žal je do takrat še daleč, še prej ju čaka sneg. Če ga bo letos seveda kaj padlo.

Marjeta Ferkolj Smolič

Imamo psičko Oto pasme bernski planšarski pes. Od nekdaj smo želeli psa, dobili pa smo ga od lastnikov, ki imajo že več rodov berncev. Ota si nas je izbrala in je šla sama v avto.

Naša Ota je ogromna, tehta 45 kg, pojedla bi vse, kar ji pride pred gobček. Za piškot naredi, karkoli je treba, tudi do pet stvari naenkrat (sedi, prostor, taco, glas, prosi). Najraje ima očkove palačinke.

Je zelo prijazna, vsakogar pozdravi, se usede k njemu in mora jo božati, če hoče ali noče. Imamo jo v stanovanju, kjer leži na svoji blazini. Najraje gre na sprehod z avtom in ko kdorkoli samo zagradi ključ avtomobila, je že pri vratih in čaka, da gre v svojo kletko v avto.

Pomeni nam vse na svetu. Imamo jo radi, prav tako ona nas. Kamorkoli gremo, gre z nami.

Vesna Zobarič

Imamo enega kužka, mešančka. Zanj smo se odločili, ker smo od nekdaj imeli doma živali, sedaj pa smo imeli nekaj časa malo pavze in smo si že zelo želeli enega hišnega ljubljénčka.

Star je približno leto in osem mesecev, dobili pa smo ga v zavetišču pri Turkovih. Je najlepši pes na svetu, mešanček srednje rasti, zelo živahen, ješč, priljubljen, skrben.

Vsem v naši družini daje toplino, nas tolaži in je nekakšen sonček v naši družini.

Darko Cujnik

Imamo enega hrčka in dva morská prašička. Zanju se je odločila hčerka. Samički, morskemu prašičku, je ime Kivi, samčku pa Jošt. Oba sta zelo plašljiva. Hrček je star komaj tri dni, je samička in ime ji je Francka. Je zelo hitra in se ne da ujeti. Zame nimata tako velikega pomena, bolj v veselje sta hčerki.

Veronika Avbar

»MOJE ŽIVALI«

Ena izmed stvari, ki jih najraje počnem, so potovanja. Obiskala sem že številne dežele, od Kitajske, Egipta, Venezuele, Mehike, Kube do Kenije in še nekaj drugih. Ker sem tudi velika ljubiteljica živali, si vedno ogledam favno dežele, če je to le mogoče. Rada imam pristen stik z živalmi... Seveda, če le niso prenevarne. Tako je nastal kup fotografij z eksotičnimi živalmi.

Najbolj pa me je navdušila Kenija in njeno živalstvo, pa ne le zato, ker je to bila moja zadnja destinacija, temveč zato, ker sem od nekdaj sanjarila, ko sem listala po knjigah ali si ogledovala dokumentarne filme, kako bom tudi jaz nekoč šla na safari in bila v stiku s prostoživečimi eksotičnimi živalmi. No, lani poleti so se mi te sanje tudi uresničile.

Helena Šterk

Teja Martinovič

»Brez živali si ne predstavljam življenja.«

Teja Martinovič, nekdanja grmčanka, je svoje življenje posvetila živalim. Če bi bili ljudje vsaj malo podobni njej, bi se živalim godilo lepše in nam ne bi bilo treba poslušati žalostnih živalskih zgodb, ki jih je žal še vedno mnogo preveč.

■ Vemo, da ste tudi sami obiskovali Osnovno šolo Grm. Kakšne spomine imate na šolske dni?

Na šolske dni imam izredno lepe spomine, na prijetne učiteljice in učitelje, na prijateljstva sošolk in sošolcev, na samo lokacijo šole, kjer sem uživala tako za šolsko klopjo kot tudi v raziskovanju njene okolice. Vsak dan sem se z največjim veseljem iz šole odpravila na stadion, na trening atletike, v kateri sem bila aktivna vse do konca srednje šole.

■ Kateri poklic vas je zanimal v času osnovne šole?

Od nekdaj me je zanimalo vse v zvezi z živalmi in športom, zato sem že v OŠ sanjala o veterini, športnem trenerstvu, poleg tega pa me je mikala tudi kriminalistika.

■ Kako pa je potem res potekalo vaše šolanje?

Ko sem se po športni gimnaziji odločala, kam naprej, sem misel na kriminalistiko opustila, kolebala pa sem med Veterinarsko fakulteto in Fakulteto za šport. Na slednjo sem bila sprejeta in z odločitvijo

zelo zadovoljna, saj je šport moja stalnica že od nekdaj, prav tako imam v športu širše možnosti zaposlovanja. Moje diplomsko delo z naslovom Motivacija za gibanje in vpliv na telesno-duševne lastnosti s pomočjo psov se je nanašalo tako na pse kot tudi na šport. Po študiju sem hotela pridobiti tudi formalno znanje o živalih, zato sem se vpisala še na Višjo šolo Grm, Center biotehnike in turizma, kjer sem se tesneje seznanila tudi s konji. Letos sem pridobila tudi naziv Oskrbnik živali ter se udeležila izobraževanja za delo v športu s psi.

■ Verjetno ljubezen do živali sega že v vaša otroška leta ...

Absolutno, že od nekdaj me spremljajo živali, rada imam vse živali, največja ljubezen pa so psi. Pri nas so živali prisotne že od moje mladosti, brez njih si ne predstavljam

življenja. Zahtevajo veliko časa, pozornosti, pa tudi financ, vendar se še kar nisem naveličala skrbeti zanje. Takšno življenje mi poleg športa in narave najbolj ustreza.

■ In še vedno so živali najbrž vaša prva ljubezen. Kaj vse, povezano z živalmi, počnete?

Leta 1998 sem na cesti pobrala prvega zapuščenega psa in to ravno pred OŠ Grm. Med poukom sem se nestrpno presedala in pogledovala proti mlademu kužku, ki se je pred dežjem skrival pod streho pri šoli, dokler mi ni učiteljica dovolila, da ga odpeljem domov in pridem nazaj na pouk.

Tako sem že 16 let aktivna pri namешčanju živali, ki potrebujejo nov dom.

Z lastnimi psi sem aktivna na treh področjih. Dobrih 10 let se že ukvarjam z reševalnimi psi, trenu-

tno šolam tretjega psa reševalca za pogrešane osebe v resničnih situacijah. Delo je prostovoljno in humanitarno, vendar najdba pogrešane osebe odtehta ves trud in vložek v šolanje reševalnega psa. Z dvema psoma sem aktivna tudi v terapevtskem delu s psi. V tem prostovoljnem delu psi pomagajo različnim osebam z motnjo v telesnem ali duševnem razvoju, prebivalcem Doma starejših občanov pa tudi otrokom z bralnimi težavami.

Tretja aktivnost pa združuje obe moji področji: šport in pse. Začela sem s canicrossom (pes vleče tekača), nato pa sem se podala v malo bolj zahteven šport, bikejoring (pes vleče kolesarja), kjer sem se lani z enim izmed mojih psov udeležila tudi svetovnega prvenstva.

Letos sem se odločila, da šport in ljubezen do živali združim v svoj poklic. Odprla sem podjetje, ki nudi oskrbo živali ter športne aktivnosti za otroke in odrasle (vodenje telovadbe za predšolske otroke, plavalni tečajji in rolanje). Najbolj se posvečam oskrbi živali, predvsem psov, v času lastnikove odsotnosti. Ta odsotnost zajema tudi daljše časovno obdobje, če se ljudje selijo ali morajo za določen čas v tujino, tako jaz prevzamem skrb za psa

tudi za več mesecev. Delo, ki je zelo odgovorno in včasih zelo naporno, mi olajšuje več kot 20 let izkušenj s psi. Prva psička Tori, pasme rottweiler, je bila z mano 13 let. Druga, Oxa, mešanica z irskim setrom, je bila z mano skoraj 15 let in je bila tudi moj prvi reševalni pes. Tretja, Indy, irska volčja hrtica, znana kot najvišja pasma na svetu, pa je bila terapevtski pes.

■ Doma imate skorajda pravi živalski vrt, kajne?

Trenutno je doma 8 psov.

Tayos je najstarejši in je aktiven reševalni pes in pripravnik terapevt, njega je komaj 6 tednov starega našla moja prejšnja psička Oxa, Khan je moj zadnji posvojeni pes, rottweiler, prekrasen 50-kilogramski dobrodušnež,

Maiki je manjši mešanček, terapevtski pes in pripravnik reševalec, najden na cesti kot potepuh, Miko je mešanec border collija in hrta, tekmuje na športnem področju v vleki kolesa, posvojen, Onix je še ne enoletna nemška ovčarka mojega fanta Nejca, ki se tudi šola za reševalnega psa.

V začasnem skrbništvu (iščejo nov dom) pa so trije: mešančka Kana in Bobi ter rottweiler Ron.

Imamo pa tudi tri muce (Kali, Oyna, Pegi), dve podgani (Misha in Nexa), ne manjka pa niti papiga Kokyca. Z bratom Tadejem pa sva od nekdaj tudi velika ljubitelja velikih pajkov, kač in kuščarjev ...

■ Tudi v vašem avtu zagotovo ni dolgčas. V njem je namreč vedno veliko kosmatinčkov ...

Psi gredo vedno z mano in Nejcem, zato je avto bolj prirejen za več psov kot za več ljudi. Je zelo prostoren, saj je polkombi, psi pa se v njem počutijo popolnoma enako kot na domačem kavču. Tudi na morje gre z nami vsaj sedem psov...

■ Skrb za živali ni poceni. Kako vam uspe skrbeti za svoje in pomagati še številnim drugim?

Že od nekdaj dajem večino svojega prihodka oz. prihrankov za pse oz. živali. Kvalitetna prehrana za živali, velika količina vrečk za pasje iztrebke, različni priboljški, veterinarski stroški in bencin za treninge in usposabljanja s psi so del mojih rednih odhodkov. To, da se z Nejcem odpeljeva s psi na trening, izlet, usposabljanje ali predstavitev, nama pomeni več kot npr. obisk kina ali toplic. Vsak mora vedeti, da je odgovoren za svojo žival in mora zanjo ustrezno poskrbeti, tudi če je strošek nepričakovan.

Začasne živali pa mi vedno priskoči na pomoč Lajka, Društvo za zaščito in pomoč živalim v stiski iz Ljubljane.

■ Zagotovo ste se srečali s številnimi žalostnimi živalskimi zgodbami. Vas je katera še posebej pretresla?

Vsaka zgodba je po svoje pretresljiva. Najbolj se mi je vtisnil v spomin dogodek skoraj deset let nazaj, ko je zlobnež odpeljal z avtom osem komaj skotenih pasjih mladičkov v

gozd in jih odvrigel v grmovje... Ni mi bilo jasno, zakaj se je avto peljal v gozd in takoj hitro odpeljal iz gozda. Nato sem ob gozdni poti naletela na en dan stare pasje revčke. Še žive. Še danes mi je žal, da policija ni našla storilca. Ne razumem, kako lahko človek takšna majhna in nebojgljena bitja odpelje v gozd, da bodo umirali na obroke. Zaradi takšnih primerov strogo zagovarjam sterilizacijo in kastracijo mačk in psov.

■ **Na srečo so še ljudje, ki kot vi pomagajo živalim, da tudi v njihovo življenje zopet posije žarek upanja, da le niso vsi ljudje kruti. Nam lahko zaupate tudi kakšno zgodbo s srečnim koncem?**

Letos, na enem izmed sprehodov, smo sredi gozda iz nepretrdnega terena slišali mijavkanje. Takoj smo šli v akcijo in našli dva mačja dudarja ob prevrnjeni škatli. Izgleda, da se je nekdo prav potrudil, da jih je odmaknil od oči ljudi. Ta dva nebojgljena mačkončka bi seveda umrla, če ju ne bi našli. Dva meseca sva z Nejcem skrbela zanj, ju hranila tudi ponoči. Društvo za zaščito in pomoč živalim Lajka pa je poskrbela za testiranje mačjih boleznih, vsa

cepljenja, kastraciji in tudi za operacijo, ki jo je en muc potreboval. Sedaj sta oba v novem, krasnem domu, kjer bivata v stanovanju in v varnem okolju razveseljujeta svoje posvojitelje.

Da omenim še dobre ljudi, ki so se srčno zavzeli za pse, ker so videli, da lastniki več ne morejo ustrezno poskrbeti zanje. Tako sem sprejela zadnjih nekaj začasnikov. Ti psi so bili leta in leta pozabljeni v pesjaku, lastniki so enostavno pozabili, da pes potrebuje še kaj drugega kot malce hrane, ali pa jih lastniki iz različnih razlogov niso več obvladovali, tako da jih niso upali oz. mogli peljati na osnovni sprehod. Hvala, ker nekaterim ni vseeno! Polagam vam na srce, ne obračajte se stran, če vidite, da žival potrebuje pomoč. S skupnimi močmi se da narediti marsikaj.

Emma, Nina, 9. a

DRUŠTVO ZA ZAŠČITO ŽIVALI

Teja Martinovič, ki ste jo lahko spoznali v intervjuju, nam je povedala nekaj več tudi o delovanju novomeškega Društva za zaščito živali.

■ **Ste članica Društva za zaščito živali Novo mesto. Kakšna je vloga tega društva in kako pomagate živalim?**

Društvo ima vlogo pri ozaveščanju in izobraževanju o zaščiti in pravilnem ravnanju z živalmi. Nevednost ni izgovor za slabo ravnanje z živalmi. Preko društva se promovira kastracija / sterilizacija psov in mačk, išče se tudi nove primerne skrbnike za zavržene in zlorabljene živali. Vsak državljan ima dolžnost ustrezno poskrbeti za živali, nepravilno ravnanje pa prijaviti pristojnim organizacijam. Pri prijavi o zanemarjanju živali lahko pomaga tudi društvo.

■ **Kdo, kako in kdaj je ustanovil društvo?**

Na pobudo MO Novo mesto je bilo društvo ustanovljeno leta 2001, združilo se je nekaj prijateljev živali in začelo širiti poslanstvo društva za zaščito živali.

■ **Kje ima društvo svoje prostore?**

Društvo ima za sestanke na voljo prostore na šoli tujih jezikov Yurena, katere lastnica je ena od prvih ustanovnih članic Društva za zaščito živali Novo mesto. Tam

je tudi društveni telefon in poštni nabiralnik.

■ **Novih članov ste zagotovo veseli. Na kakšen način se vam ostali lahko pridružimo?**

Članov smo seveda veseli, tako aktivnih, ki pomagajo pri izpeljavi različnih dogodkov, oskrbi muc in psov, kot tudi vseh ostalih, ki društvu prispevajo drugače, npr. s finančnimi donacijami za delovanje društva, za veterinarske storitve za živali ali pa z donacijami hrane in ležišč za zavržene živali. Član lahko postane vsak, ki ima željo pomagati, in sicer tako, da izpolni pristopno izjavo, ki jo najde na spletni strani društva.

Risba: Sara Geršič, 6. c

■ **Lahko društvu pomagajo tudi nečlani? Kako?**

Nečlani nam pomagajo tako, da po svoji vesti pomagajo živalim, prijavijo zlorabljanje (neprimerni pogoji, mučenje ...), ozaveščajo, da se ne kupuje nerodovniških psov pri preprodajalcih in v trgovinah, da se živali ne kupuje za darilo in nepremišljeno ... Vsak lahko največ naredi v svojem okolju, torej tako, da se ne obrne stran ob morebitni najdbi zavržene živali. Pokliče lahko 112, društvo za zaščito živali ali pa lokalno zavetišče.

■ **Zagotovo ste že veliko naredili za živali. Kakšni pa so načrti društva za prihodnost?**

Narediti za živali še več, ozaves-
titi ljudi o pravilnem ravnanju, odgovornosti in dolžnostih.

Ema, Nina, 9. a

BRANJE S TAČKAMI

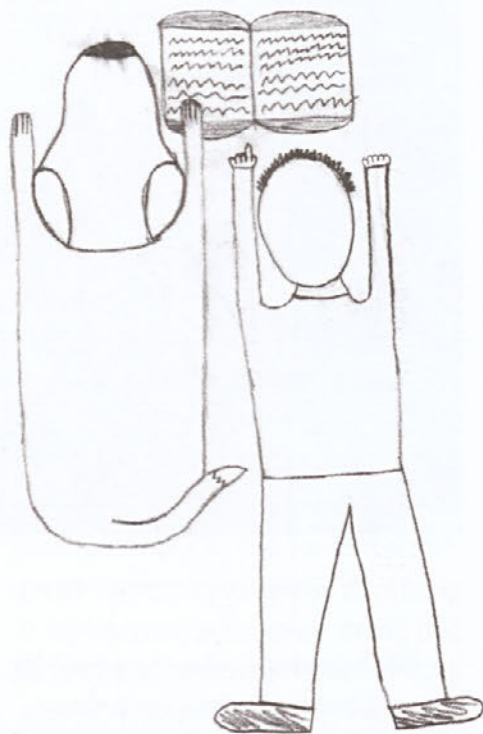
Radi berete? Ne? Morda ne bi bilo slabo, če bi vam pri branju prisluhnili psi. Ne verjamete, da je to mogoče? V Knjižnici Mirana Jarca lahko to preizkusite in morda vam bo branje postalo užitek. Branje s tačkami nam je predstavila Teja Martinovič.

■ **Z društvom Tačke pomagačke pomagate pri branju. Zakaj ste s to pomočjo sploh začeli?**

Nekaj let sem že pri društvu Tačke pomagačke in ko se je pokazala možnost za pomoč otrokom pri bralnih težavah, sem se takoj odzvala, opravila potrebno izobraževanje, izpit ter s svojimi psi postala redna obiskovalka knjižnice. Za to sem se odločila tudi, ker že od majhnega izredno rada berem in preživljam čas med knjigami.

■ **Ali ima pasma psa pri tem kakšno vlogo? Kaj pa značaj psa?**

Pasma ni pomembna. Otrokom s težavami pri branju je pomagala moja pokojna irska volčja hrtica, ki je imela 50 kg, trenutno pa jim pomaga 10-kilogramski mešanček. Bolj pomemben je značaj, ki mora biti umirjen, a hkrati pozoren, poslušen, najpomembneje pa je, da ima pes izredno rad otroke. Pes v eni uri pomaga dvema otrokoma, ne sme skakati naokoli, ampak mora otroka pozorno poslušati in pri branju sodelovati na tak način, da gleda v knjigo, pokaže s tačko na kakšno slikico itd.

Risba: Ana Sajc, 6. c

■ **Na otroke to zagotovo pozitivno vpliva ...**

Absolutno. Bistvo branja s tačkami je to, da otroka pes (oz. vodnik psa preko psa) opozori na napako pri branju na način, ki je prijeten in popolnoma nevsiljiv. Otroci zelo radi berejo psu, ker ga pes nikoli ne obsoja, nikoli se ne norčuje in je bolj potrpežljiv poslušalec kot človek. Hkrati pes s svojo bližino pomirja in daje občutek varnosti in zaželenosti.

■ **Komu bi branje s tačkami najbolj priporočali?**

Otrokom od 1. razreda dalje, ki imajo z branjem težave ali vidijo v branju nepomembno korist. Če vprašate mene, je branje ena najčudovitejših stvari, ki smo jih ljudje deležni. Knjige so boljše od vsakega računalnika in televizije.

Skrb za žival

Že dlje časa nas je zanimalo, zakaj starši nekaterim otrokom ne odobrijo njihove prošnje, da bi radi žival. Morda zaradi prevelike odgovornosti? Jim mogoče postavijo kakšne pogoje in kakšni so?

Učitelje smo povprašali, kdaj je oseba dovolj zrela, da prevzame tako veliko odgovornost, kot je skrb za živali, ter kakšni pogoji morajo biti izpolnjeni, da lahko nekdo skrbi za žival.

Majda Čengija:

Oseba je dovolj zrela, da prevzame odgovornost za žival, ko je dovolj zrela, da prevzame tudi skrb zase. Psa sva s sinom kupila, ko je šel v 1. razred. Takrat še ni znal sam skrbeti za Foxi, pa še prevelika je bila, saj je zlata prinašalka. Precej let sva skupaj skrbeli za njo, okoli 10. ali 11. leta je za njo skrbel občasno, ko sem imela druge obveznosti, popolno skrb pa je začel prevzemati pri 13-ih letih. Ne bi rekla, da obstaja neka točna določena starost, ampak je odvisno od otrokovega odnosa do živali, kako je vključen v skrb za žival in kako celotna družina tretira to žival. Najina Foxi živi z nama v stanovanju in je del najine družine. Tega vzorca sem se naučila v Angliji, kjer ljudje nimajo posebnih pesjakov, hišni ljubljenci so v hiši in ne na verigi, kar je tam tako ali tako prepovedano.

Če hočeš skrbeti za žival, jo moraš imeti rad. Slovenci smo nagnjeni k raznim izgovorom, da se ognemo neki odgovornosti, ampak živali je vseeno, ali živi s teboj na 20

kvadratih ali v graščini. Razume ljubezen, zaščito, skrb zanjo, lojalnost in vse, kar ji daješ, ti vrne 10-kratno.

Vanja Mokotar:

Oseba lahko prevzame skrb za žival, ko je sposobna skrbeti zase v vseh smislih, razen v finančnem. Pogoj, da lahko skrbiš za žival, pa je predvsem ljubezen do živali – tudi takrat, ko ni vse tako, kot si želimo.

Simona Smuk:

Menim, da je oseba, ki je mlajša od 12 let, premalo zrela, da bi lahko sama skrbeli za domačo žival. So tudi izjeme, seveda. Otroci imajo najboljše namene in imajo zelo radi svoje ljubljence, a ko je treba dan za dnem poskrbeti za žival, je to zanje prevelika odgovornost. Ne glede na to, za katero žival gre, ji moramo zagotoviti dovolj prostora in hrane ter se zavedati, da gre za živo bitje.

Tina Gimpelj:

Načeloma naj bi starši sami presodili, kdaj je otrok dovolj zrel, da lahko prevzame skrb za živali. Moje mnenje je, da naj bi to bilo že v zgodnjem otroštvu, saj se otrok s tem uči odgovornosti do drugih, strpnosti, razvija občutek empatije, ljubeč in spoštljiv odnos do ostalih živali in narave nasploh. Prvi pogoj, da lahko skrbiš za žival, je odgovornost skrbnika. Odgovornost, da so za žival priskrbljeni osnovni življenjski pogoji, to so hrana, pijača in primerno bivališče, ki žival varuje pred vročino ali mrazom ter prevelikim hrupom. Skrbnik je živali dolžen nuditi tudi veterinarsko oskrbo. Pogosto pozabljamo, da žival poleg osnovne življenjske oskrbe potrebuje tudi naš prosti čas, ki je namenjen negi in igranju. Kaj hitro se zgodi, da se živali hitro naveličamo, saj imajo nekatere domače živali dolgo življenjsko dobo. Torej je potrebno temeljito premisliti, preden se odločiš za žival. Večina lastnikov se ne zaveda, da s fizičnim nasiljem nad živaljo in zapuščanjem živali krši zakon o zaščiti živali.

Marin Gazvoda de Reggi, 7. c

Živali v našem življenju

Živali so že od nekdaj imele pomembno vlogo v življenju ljudi. V zgodovini so ljudem služile večinoma kot vir hrane in transporta ter kot pomoč pri vsakdanjih opravilih. Kaj pa danes? Kakšno vlogo imajo živali v našem življenju danes? Veliko, bi rekla. Kamor koli se obrnemo, lahko vidimo njihov vpliv. Ampak ne govorim samo o naši prehrani ali pa o hišnih ljubljencih, ampak o odnosu med živaljo in človekom, ki je nujno potreben za sožitje. Veliko ljudi zelo rado pozabi, da živimo pod istim nebom in hodimo po isti zemlji, ki ni nič manj njihova, kot je naša. S širjenjem mest krčimo njihov življenjski prostor, zato ni nobeno presenečenje, če nas v vaseh obiskujejo medvedi, na stotine živalskih vrst pa je ogroženih zaradi našega iztrebljanja. Slonovina in kačja ter krokodilja koža na črnem trgu dosegajo visoke cene. Potem pa so tu še severni medvedi, ki zaradi segrevanja ozračja izgubljajo svoj življenjski prostor, prav tako cesarski pingvini in tigri. Najverjetneje še niste slišali za amur leoparda, ki živijo v Rusiji, in so jih ljudje pobijali zaradi njihovih kožuhov. Danes jih v naravi živi samo še 30. Prav tako so ranljivi beli morski psi. Ti »krvoločni ljudožerci« dobijo vlogo v marsikateri grozljivki, vendar pa so v resnici samo še ene izmed narobe razumljenih živali. Poleg tega pa za vsako človeško žrtev, ki jo povzročijo, mi pobijemo na tisoče belih morskih psov, in danes je že prava redkost, da vidimo odraslega belega morskoga psa. In zaradi vseh teh izgub je vedno več društev, ki se proti temu borijo. Verje-

tno najbolj znana sta Green peace in WWF (World Wildlife Fund).

V Sloveniji ima kar 57 odstotkov prebivalcev domačo žival. Najbolj pogosti so psi, mačke, hrčki, ribe itd. A ne glede na to, katero žival imajo doma, veliko ljudi pozabi na odgovornosti, ki pridejo z njo. Vsakodnevni sprehodi, obiski veterinarja in s tem veliki stroški. Na žalost ljudje prepozno ugotovijo, da za žival ne morejo ali pa nimajo časa skrbeti in jih zato vračajo v trgovine ali pa še huje, spuščajo v naravo. No, pa tudi zavetišča pri nas niso najbolj prazna, ravno nasprotno. Zato je velika neumnost, da starši otroku kupijo domača žival za darilo, ki ga bo čez en mesec zavrzel. Prav tako pa moramo vedeti, da živali niso dojenčki in da jim moramo dopustiti, da izrazijo svoj živalski nagon, ne glede na to, ali je konj, mačka ali pes. Vendar pa se kljub veliki odgovornosti ljudje odločajo za domače živali in v nemalo primerih se razvije pravo prijateljstvo.

Živali pa postajajo vedno bolj priljubljene tudi v športu. To so predvsem konji in psi. Vedno več ljudi se podaja v te vode, ker združuje ljubezen do živali in športa.

Nina Roženberger, 9. a

Hero

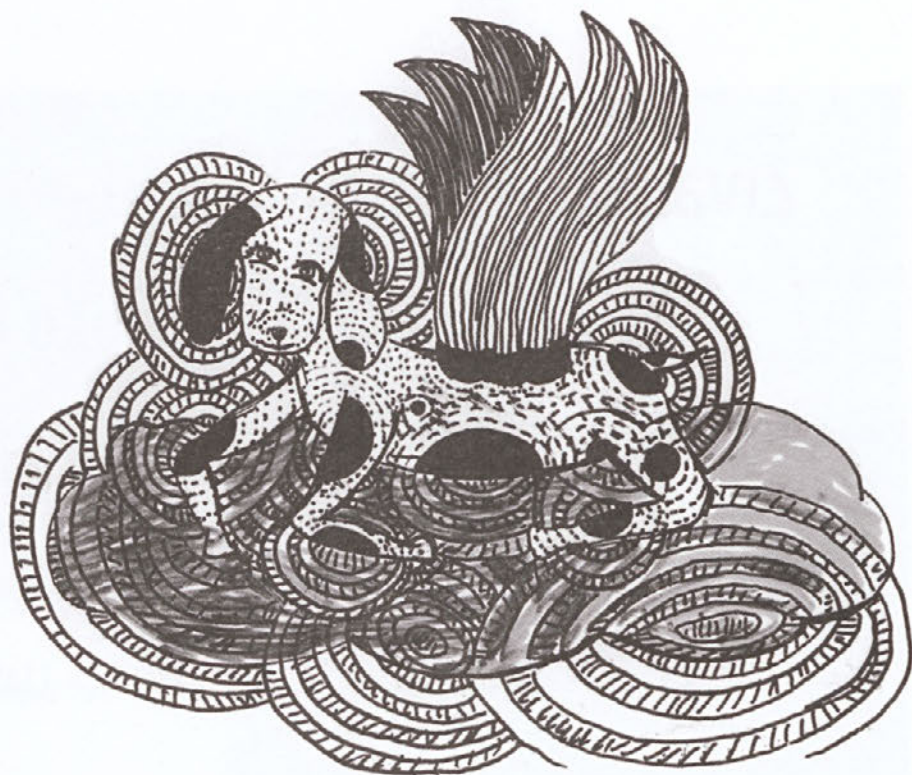
Pred kratkim se je proti večeru k naši zidanici v Gabrju zatekel majhen kužek z ovratnico. Bil je premražen in lačen in zgedal je zelo utrujen. Seveda smo mu dali hrano in vodo, ponudili manjšo preprogo z odejo ter škatlo, da ga malo zaščiti pred mrazom. Ker je bilo pozno, smo se odločili, da naslednji dan pokličemo v zavetišče. Naslednji dan popoldan je bil kužek še zmeraj tam. Grel se je na sončku. Pri dnevni svetlobi smo lahko videli, da je zelo suh in poln klopotov. Babi mi je povedala, da ima verjetno tudi polno glist. Ležal je, saj je imel čisto prezeble tačke ter celo telo. Dali smo mu jesti, a ni hotel, zato smo vedeli, da je verjetno zelo bolan. Babi je večkrat klicala zavetišče, vendar se niso oglasili. Bila je nedelja. Skušali smo mu pomagati, vendar se nas je bal in nas ni pustil blizu. Babi je celo ugriznil, ko ga je želela prestaviti. Tudi mi smo se malo bali, da nima kakšne hude bolezni. Kužka sem poimenovala Hero, ker je bil junak. Takrat je najbrž že čutil, da je z njim zelo hudo in da se počasi poslavlja, vendar je stiskal zadnje moči in se boril zase. Imel je zelo žalostne očke in zelo se mi je zasmilil.

Ponoči iz nedelje na ponedeljek se je Heru izpolnila želja. Odrešil se je vseh muk in odšel na drugo stran. Dedo ga je šel zjutraj iskat, da bi ga odpeljal v zavetišče, pa je bil prepozen.

Moje srce mi ne da miru. Ves čas mislim nanj. Kako ga je šele zeblo,

ko smo si vsi segali v roke in si želeli srečno in zdravo v novem letu ... Bilo je krepko pod ničlo ... Zelo sem žalostna, da je nekdo tako neskrben lastnik, da kužka zavrže, ga prepusti krutemu svetu, ki ga ne pozna, in se odpelje brezskrbno naprej. Kakšen človek je to? In tudi, kakšen je človek, ki ne zmore kužku, ki je shiran in prezebel, ponuditi vsaj malo hrane in vode ali poklicati v zavetišče? Moj odgovor: ne želim si ga v svoji bližini.

Mija Medle, 9. a

Agility je kinološka športna disciplina, ki temelji na navezanosti in zaupanju med psom in vodnikom pri premagovanju ovir na progi. Tekmujejo lahko vsi psi ne glede na pasmo, velikost ali telesne značilnosti. Cilj te športne discipline je, da psi premagujejo različne ovire in pri tem pokažejo svojo sposobnost, poslušnost in spretnost. Vodnik mora psa voditi z glasovnimi ukazi in kretnjami, pri čemer pa se ga ne sme dotakniti. Skupaj morata kar v najkrajšem času pravilno preteči postavljeno progo.

Agility je zanimiv pasji šport, saj temelji predvsem na tem, da vodnik in pes delujeta kot ekipa in se medsebojno dobro razumeta. Pri treniranju se vodnik in pes veliko tudi naučita drug o drugem, saj se morata privaditi in uskladiti z gibanjem drug drugega. Ima tudi zelo dober vpliv na psa, saj mu pomaga razviti njegov lovski nagon, pes dobi vse gibanje, ki ga potrebuje, ter si bolje razvije koordinacijo. Pomaga tudi izboljšati obnašanje psa izven treninga. Pri agilityju morajo psi premagati različne ovire, ki se vse razdelijo v

4 glavne skupine: kontaktne ovire – to so razne od tal dvignjene ovire, ki so občajno ozke in po katerih se mora pes sprehoditi brez težav; tuneli – raznovrstni tuneli, ki od psov zahtevajo popolno zaupanje lastniku; skoki čez ovire – različno visoke ovire in obroči, čez katere skačejo psi; raznovrstne ovire – sem spadajo vse ostale ovire, kot so miza za odmor, slalom med palicami ...

Po mojem mnenju je agility zelo dobra aktivnost, saj te zbliža s psom in je tudi odlična telovadba. Z agilityem imam odlične izkušnje, vendar nisem ljubiteljica tekmovanj, saj se mi zdi, da je to preveč pritiska za psa in vaditelja. Meni je agility predvsem pomagal spoznati, da pes ni le predmet, ampak živo bitje, ki čuti, in da moram tudi jaz poslušati svojo psičko, ne le ona mene. Všeč mi je tudi, da to ni stresna dejavnost, ampak je nekaj, v čemer se lahko sprostim in uživam, tako da se že veselim dnevo, ko se bom s psičko odpravila na vadbišče.

Zara Gradecki, 9. b

Marija Žefran

»Brez živali bi mi bilo težko.«

Ker smo se v tej Najči lotili živali, je zagotovo prava oseba za pogovor moja babica Marija Žefran. Je prijazna, delavna, zelo rada peče, predvsem pa že vse življenje živi skupaj z živalmi na kmetiji.

■ Veliko časa živiš na kmetiji, z živalmi. Predstavlja to zate veliko odgovornost?

Delo z živalmi je zelo odgovorno. Treba je skrbeti za njih, potrebno jih je hraniti in čistiti. To počnem z velikim veseljem.

■ Biti kmet ni enostavno. Zakaj si se odločila za kmetovanje?

Ker sem že od malih nog živela na kmetiji, sem delo z živalmi vzljubila.

■ Kaj pa, če ne bi imela možnosti živeti na kmetiji? Kaj bi delala in kako bi se znašla brez živali?

Če ne bi imeli doma kmetije, bi si delo našla v mestu. Verjetno bi delala v industriji, brez živali bi mi bilo težko.

■ Ti je katera žival še posebej pri srcu (in zakaj)?

Najbolj pri srcu so mi krave, zaradi mleka. Zelo rada sem molzla.

■ Se katere tudi bojiš?

Od domačih živali se ne bojim nobene.

■ Nekoč so bile živali v veliko pomoč pri delu na kmetiji. Pri čem vse ste si pomagali z živalmi?

Živali so nam pomagale na polju, travniku in v gozdu. Služile so za prevoz in vleko.

■ Danes je drugače ... Prvi delovni stroj, ki ste ga kupili, je bil traktor. Kakšne olajšave je prinesel?

S traktorjem je bilo delo lažje in hitreje opravljeno, vendar je bilo potrebno kupiti stroje in gorivo.

■ Včasih so k vam na kmetijo pogosto hodili tudi grmčani. Zakaj? So vam tudi kaj pomagali?

Grmčani so pri nas pomagali pospravljati pridelke (koruzo, krompir, jabolka), v zahvalo pa sem jim v krušni peči spekla domač kruh.

■ Nekaj časa ste imeli največjo in najmodernejšo kmetijo v okolici Novega mesta ...

Z razvojem industrije se je tudi kmetijstvo hitro razvijalo (novi stroji, gnojila, škropiva, semen ...). Če nisi hitro sledil temu razvoju, si bil hitro zaostal.

■ Je bilo življenje na kmetiji včasih lepše kot danes?

Čeprav je bilo več fizičnega dela, je bilo življenje res veliko lepše, kot je danes, ker je bilo manj onesnaževanja, pomagali smo si med seboj in tempo življenja je bil počasnejši.

Anže Žefran, 6. c

Šolske živali

Ja, tudi na šoli jih imamo ... Živali namreč. Pa saj to veste vsi grmčani, kajne? Naj vam jih še natančneje predstavimo.

- OSEBNA IZKAZNICA ŽIVALI -

Puščavski skakači

IME: Sivko in Rjavko
VRSTA: puščavski skakač
STAROST: 3 mesece
NARAVNO OBMOČJE: Mongolija
NARAVNI SOVRAŽNIK: ptice ujede, kače
KOLIKO ČASA JU ŽE IMAMO: od oktobra letos
ZANIMIVOST: Zelo hitro sta se navadila na družbo učencev, sta zelo igriva in vedno lačna. Rada imata solato in korenje ter razna semena.

Želvi

IME: Pikica in Pokica
VRSTA: rdečevratka in rumenovratka
STAROST: 21 let
NARAVNO OBMOČJE: k nam prinesene iz Amerike
NARAVNI SOVRAŽNIK: pri nas jih nima, ogrožene so le mlade želve
KOLIKO ČASA JU ŽE IMAMO: 3 leta
ZANIMIVOST: Podarila nam jih je upokojena učiteljica Zlata Dobovšek.
So zelo dolgožive, hranimo jih z briketi, suhimi rakci, tudi muhami, poli salamo.

Paličnjaki

VRSTA: Paličnjak
KOLIKO ČASA JIH ŽE IMAMO: 3 leta
ZANIMIVOST: Razmnožujejo se lahko partenogenetsko - razvoj iz neoplojenega jajčeca, jedo robidovje, potrebujejo vlažno prst, v katero odlagajo jajčeca. Njihova oblika jim omogoča zaščito.

Ribici

VRSTA: zlata ribica in čistilec
NARAVNO OBMOČJE: ribniki na Kitajskem (zlata ribica)
NARAVNI SOVRAŽNIK: ptice, mačke, ostale vrste rib, žabe
ZANIMIVOST: Tudi ribe nam je kot doto podarila upokojena učiteljica Zlata Dobovšek.

Marin Gazvoda de Reggie

Marjan Turk

ZAJČJI VRH

Grmčani smo letos, meseca oktobra in novembra, kot vsako leto vestno in marljivo zbirali hrano ter druge potrebščine za kosmatinčke. Ker se zavedamo, da je potepuških psov in mačk vse več, smo po svojih najboljših močeh poleg igrač zbrali kar 400 kg hrane. Verjemite, da je od kopičenja toliko vreč briketov, pasjih piškotov, ribjih konzerv in drugih priboljškov kabinet biologije že pošteno 'dišal'. S surovinami, ki smo jih zbrali, pa nismo le osrečili kosmatih navihancev, temveč smo tudi finančno pomagali Zavetišču Turk pri kupovanju vsega potrebnega za oskrbo živali. Tako nas je 58 učencev in eko predstavnikov 20. 11. 2014 vse zbrano pripeljalo v zavetišče na Zajčji Vrh, kjer smo veseli, čeprav v mrazu, preživeli 2 uri v družbi psov in muc. Izvedeli smo veliko novega o potepuških živalih in njihovem življenju. Ker pa smo novinarji radovedni, sem lastnika zavetišča, gospoda Marjana Turka, še bolj podrobno povprašala o njihovem delu.

tem. Zdaj pa imamo že kar nekaj občin, s katerimi delamo. Imamo kapaciteto za okoli 60 psov, tako da imamo kar dosti veliko zavetišče za našo regijo.

■ Ste ga ustanovili sami in zakaj?

Zavetišče smo ustanovili sami, ker je bilo po tem povpraševanje, čeprav si nismo nikoli mislili, da bomo imeli zavetišče. Skrbeli smo bolj za šolanje in vzrejo psov. Ko se je porodila ideja, da bi odprli zavetišče, smo se javili na razpis. Tako smo spremenili naše prejšnje pasje delo v zavetišče.

■ Verjetno vam težave povzročata tudi pomanjkanje denarja ...

Tega je zmeraj premalo. Delamo na tem, da imamo pse toliko časa, da jih oddamo in da jih ne evtanaziramo po 30-ih dneh, kakor določa

zakon. Po 30-ih dneh smo tudi sami plačniki stroškov, ki nastanejo pri psih. Tako da denarja in hrane ni bilo še nikoli preveč.

■ Kako vam lahko ljubitelji živali najbolj pomagamo?

Z raznoraznimi donacijami. Največkrat so to hrana, pripomočki, se pravi igrače, blazine, odeje, ker psi tega ogromno uničijo. Če je pes doma, je navajen na kletko. Pri nas

■ Nam lahko na kratko predstavite zavetišče?

Naše zavetišče smo odprli leta 2002. Najprej smo delali samo za novomeško občino. Oni so bili tudi pobudniki, da smo zavetišče odprli, ker je bilo veliko povpraševanja po

pa so psi, od katerih morda kakšen še nikoli ni bil v zaprtem prostoru. Zato vse pogrizajo, raztrgajo, razbijejo in tako je potrebno zmeraj nekaj popravljati, dodajati in denarja ni nikoli preveč.

■ Kaj storiti, če najdemo žival brez lastnika?

Če najdete žival brez lastnika, se smatra, da je to prosto živeča ali potepuška žival. Zato pokličite 112, se pravi klicni center, policijo ali naravnost v zavetišče. Mi gremo potem žival iskat.

■ Kakšen pa je postopek, če želimo žival iz zavetišča posvojiti?

Postopek za posvojitve živali iz zavetišča je čisto enostaven. Potrebujemo emšo lastnika in stalen naslov. Nato sami ocenimo, če je lastnik primeren, da mu tega psa lahko izročimo. In če ima vse potrebno, kar sem povedal, lahko dobi psa iz zavetišča.

■ Vas lahko tudi samo obiščemo in morda peljemo živali na sprehod ali se poigramo z njimi?

Lahko. To, zaenkrat, mi še imamo. Zdaj namreč že veliko zavetišč dovoli sprehajanje psov samo ljudem, ki imajo opravljen izpit za sprehajanje s psi. Na primer v Ljubljani v

zavetišču ne more vsak sprehajati psa. Pač pa imajo nek tečaj, ki ga moraš opraviti, da dobiš izpit.

■ Vam uspe oddati večino živali in kaj se zgodi s tistimi, za katere ne najdete novega skrbnika?

Oddamo ogromno psov, nekatere imamo tudi eno leto, leto in pol. Kapacitet imamo glede na teren, ki ga pokrivamo, dovolj. Seveda pa si lahko privoščimo to, da živali obdržimo dlje kot 30 dni, če imamo dovolj hrane in vsega drugega. Ljudje zavržejo razne pse. Tudi stare, ki ne morejo več hoditi. Take ponavadi evtanaziramo, da ne trpijo.

■ Verjetno poznate veliko žalostnih, morda tudi veselih zgodb živali. Nam lahko kakšno zaupate?

Ja, žalostnih zgodb je ogromno, teh je več kot veselih. Žalostne zgodbe so, ko najdeš na primer leglo mladičev, ki so stari le nekaj dni, kjer praktično tudi sam ne moreš veliko pomagati, saj bi psički, ko so čisto majhni, morali biti pri mami. In potem se začne hranjenje z injekcijami itd. Vesele zgodbe so pa, ko imaš psa v zavetišču približno eno leto in vidiš, da se je splačalo. Tukaj smo imeli enega že 413 dni (in je bil pri nas rekorder), pa je prišla neka družina iz Ljubljane ter tega psa posvojila. To so takšni trenutki, ki dajo tisto piko na i in potrdijo, da smo

se odločili prav, da tega psa nismo evtanazirali in smo naredili nekaj dobrega.

■ Kaj lahko storimo, da bo živali v zavetiščih čim manj?

Največ bi naredili s tem, da bi bili ljudje bolj osveščeni. Se pravi, da bi vedeli ogromno o psih ali nasploh o živalih. Ni dovolj, da si želiš imeti psa, če ne veš, kaj vse to potegne za sabo. Če si otrok zaželi psa, ni dovolj, da pridete v zavetišče, psa vzamete in je potem on 'lastnik' psa. Potrebno se je pozanimati, kako je s hrano, zdravili, prostorom, sprehajanjem. Pes od nas zahteva toliko časa in denarja kot otrok. Za otroka se ljudje ne odločijo čez noč, za psa pa pogosto prehitro. Ko se izkaže, da ta žival ni to, kar so pričakovali, se žival znajde na cesti.

Emma Bauer, 9. a

EKSOTIČNE ŽIVALI

Vsak ima doma neko žival. Pa naj je to pes ali pa mravlje in pajki. Toda najbolj zanimive so tiste malo bolj eksotične živali. Pa poglejmo, ali jih lahko najdemo tudi pri naših učencih.

Tim Colarič, 7. a:

Mojemu kraljevemu pitonu je ime Max. Star je 6 let, pri meni pa živi že eno leto. Živi v prostornem terariju, kjer ima na tleh lubje ter polno rastlinja in njemu ljubih skrivališč. Družbo mu dela tri leta stara kraljeva pitonka Pika.

V terariju ima prijetnih 32°C, ki jih vzdržujem z grelnim kablom. Ima tudi bazenček z vodo. Občutljiv je glede temperature in vlage, zato mu poleti dodatno vlažim terarij.

Ni pa izbirčen pri hrani. Je le bele miške, in sicer na 14 dni dve miški. Po hranjenju si želi 3 do 4 dni miru. Zelo rad se crklja po rokah ter počiva na mojih ramenih, razen ob levitvi, ko slabše vidi in je zaradi tega bolj občutljiv. Ob toplih poletnih dnevih ga rad odnesem na travo, kjer se rad plazil ter nastavlja sončnim žarkom.

Ker kraljevi pitoni živijo do 35 let, vem, da mi bo še dolgo v veselje.

Nik Radovičević, 7. b:

Doma imam evropskega dihurja. Njegovo ime je Pero. Star je 4 leta in je še zelo majhen. Živi v kletki, kjer ima tudi odejico, na kateri spi. Hranimo ga z briketi za dihurje, najbolj pa mu je všeč bučno olje in občasno tudi jajce. In še preden

kdo vpraša - prav nič ne smrdi. Dihurji spustijo smrdljivo žlezo samo, kadar so v nevarnosti. Je pa tudi odličen pospravljalec. Če kdo pozabi pospraviti svoje copate, jih on namesto njega. Seveda pa jih vedno pospravi na težko dosegljiva mesta, npr. pod kavč. Ker evropski dihurji radi tekajo naokoli, ga občasno tudi izpustimo iz kletke in se z njim igramo. Je tudi zelo prijazen in ne bi si želel drugega ljubljjenčka.

Tomo Testen, 7. b

Terapevtsko jahanje

V zadnjih desetih letih se je konjeništvu v Sloveniji zelo razširilo na različna področja. Ko pomislimo na jahanje konj, nam na misel najprej prideta dresura ali preskakovanje ovir, vendar pa se v zadnjih letih konji vse bolj uveljavljajo v terapevtske namene. **Terapevtsko jahanje je zdravilska dejavnost, ki pozitivno vpliva na gibalne in psihosocialne funkcije jahača.** Namenjeno je otrokom, mladostnikom in starejšim s psihičnimi težavami in ljudem s posebnimi potrebami.

Zakaj ravno konji? Konji kot živali imajo nekaj lastnosti, ki pozitivno vplivajo na človeka. Konjeva telesna temperatura je nekoliko višja kot človekova, zato je stik s konjem zelo prijeten, njegovo počasno dihanje pa pomirjujoče deluje na človeka. Prav tako kot večina živali lahko tudi konji zaznajo naše počutje. Prav zaradi te lastnosti so konji odlično ogledalo našega notranje-

ga počutja, kar pride zelo prav pri spoznavanju konj in predvsem pri spoznavanju samega sebe. Iz lastnih izkušenj lahko povem, da nam ne bo konj nič hvaležen, če se ga bomo bali ali bili živčni v njegovi bližini. Zato je zelo pomembno, da smo s konji prijazni in sproščeni,

z veliko mero avtoritete. To pomaga ljudem, ki imajo težave s hiperaktivnostjo in izbruhi jeze. Ko jahamo, pa moramo imeti tudi popoln nadzor nad konjem, kar pripomore k višji samozavesti in boljši samopodobi.

Jahanje pa je tudi šport. S tem skrbimo za telesno kondicijo, pomaga pri koordinaciji gibov, koordinaciji v prostoru in izboljšuje ravnotežje. Pomembno je, da se s konjem povežeš, da se naučiš govoriti skupni jezik in takrat ti konj pomaga razviti sočutje do drugih, naučiš se sprejemati odgovornosti in na stvari začneš gledati drugače.

Tudi sama jaham in vem, da so konji zaradi vseh teh pozitivnih lastnosti odlični za to posebno metodo zdravljenja, ki je pomagala že mnogim in pomaga graditi edinstven odnos med jahačem in konjem.

Nina Roženberger, 9. a

Spet zmaga!

GRMSKI ATLETI DRŽAVNI PRVAKI, ATLETINJE TRETJE

V sredo, 8. oktobra, se je v Slovenj Gradcu za naslov državnega prvaka potegovalo v finalu 12 najboljših šol iz Slovenije. V tekmovalnem

delu so največ pokazali fantje iz Osnovne šole Grm, ki so si zmago zagotovili z doseženimi 15.755 točkami. Za sto točk so za njimi ostali

učenci iz Osnovne šole Oskarja Kovačiča iz Ljubljane, tretji pa so bili učenci iz Osnovne šole Danila Lokarja iz Ajdovščine.

Branko Šuster

»Ko se neka vrata zaprejo, se neka druga odprejo!«

Konec šolskega leta je s poučevanjem zaključil Učitelj Branko Šuster. Ne, ni pravopisna napaka ... Bil je namreč Učitelj z veliko začetnico. Učitelj, ki nas je znal nasmejati in nas ob tem ogromno naučil. Učitelj, ki je s svojim delom pustil pečat na naši šoli. Velik Človek.

- Pa začnimo takole - nas učence in poučevanje kaj pogrešate? Kajti mi Vas zagotovo ...

Vprašajte maratonca, ko po štiridesetih kilometrih teka priteče na cilj: „Ali kaj pogrešate tek?“ Vprašanje ste mi zastavili malo prezgodaj.

- Kaj počnete sedaj, ko ste upokojeni in imate več prostega časa?

Iz obdobja službovanja je ostala zaloga neuresničenih načrtov. Za uresničevanje nekaterih so priložnosti zamujene, ostalo pa je dovolj dejavnosti, ki mi vedno zapolnijo dan. V ospredju je likovno ustvarjalno delo.

- Kaj Vas navdihuje pri likovnem ustvarjanju?

Zanima me oblikovanje likovnih sporočil, ki lahko človeka umirjajo in uravnovešajo. Zavedam se resnih omejitev, od možnosti, da so moji likovni izdelki neprepričljivi, do estetske slepote gledalcev. Pri ustvarjanju avtorskih likovnih kompozicij so mi v navdih in oporo zlasti umetniška dela iz nekaterih zgodovinskih obdobji in Narava.

- Za Vami je bogata poklicna pot, s katero ste pustili velik pečat Grmu, učencem in učiteljem. Kako bi v nekaj stavkih opisali to svojo poklicno pot?

Ne v osnovni ne v srednji šoli nisem razmišljal, da bi postal učitelj. Šele v času služenja vojaškega roka sem se odločil za pedagoški poklic in nato ob študiju spoznal, da me delo z mladimi veseli. Z leti je služba postala moj poklic. To ne pomeni, da me učenci niso kdaj razjezili in da jaz nisem razjezil njih. Na učence in na sodelavce grmske šole imam veliko lepih spominov. Najbolj sem se ujel s tistimi sodelavci, ki so šolo pojmovali širše. Šola je en del življenja in šolsko obdobje je samo eno obdobje v življenju. Glavna naloga šole je učenje. Če pa smo preveč usmerjeni v merljive učne rezultate, v ocene in priznanja, lahko hitro

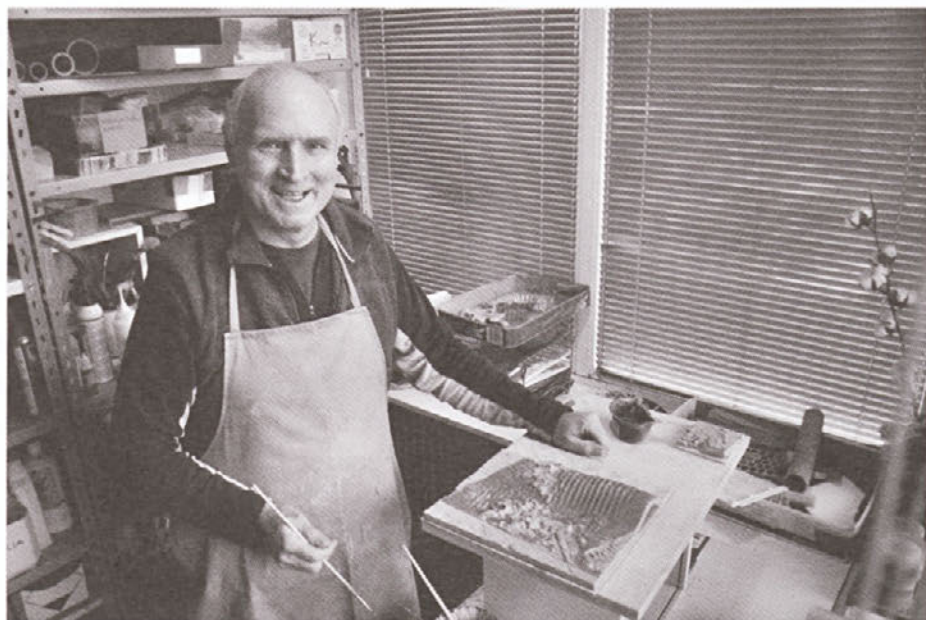
pozabimo na vrednote dobrega in lepega, na sočutje, ki je nasprotje sebičnosti, na sodelovanje z drugimi, na radosti ustvarjanja, na odkrivanje raznolikih talentov, ki so skriti v mladih in se pri urah storilnostno usmerjenega pouka ne bodo razkrili. V mojem »zlatem« grmskem obdobju smo s kolegi in z učenci ob podpori vodstva šole pripravili lepo število gledaliških, literarnih, pevskih, plesnih, likovnih in drugih predstav, s katerimi smo bogatili sebe in druge.

- Kaj je po Vašem mnenju tisto, po čemer se Vas bodo spominjali tako učenci kot sodelavci?

To je vprašanje za vse bivše učence in sodelavce.

- Vaše ure likovne vzgoje nikoli niso bile dolgočasne. Kaj svetujete učiteljem, da bo tudi pri njihovih urah tako zanimivo in zabavno?

Blizu mi je bila vesela šola, s poudarkom na šola. Kadar smo pozabili na samostalnik, je ostal samo pridevnik veselo. In potem smo imeli vsi težave! Receptov za učitelje ni, vsak mora izhajati iz svoje osebnosti. Pretirani strogost in popustljivost z zabavnostjo praviloma ne vodita k dobrim rezultatom. Primerna je srednja pot, z malo zdravnega humorja v vseh fazah učnega procesa. Učenec ni število doseženih točk na testu, je osebnost, ki potrebuje dobre pogoje za rast. Profesorica andragogike Ana

Kranjc nam je povedala anekdoto. Cenjenega univerzitetnega kolega je vprašala, kaj storijo doma, ko otroci prinesejo slabo oceno. Na njeno začudenje je odgovoril, da se najprej smejijo neumnostim, ki so se ob tem pripetile.

■ **Zagotovo se spominjate številnih anekdot, povezanih z učenci ali učitelji. Nam lahko katero zaupate?**

Pogovor med učiteljem in učenecema. „Kaj veš o renesančnem Leonardu?“ „Bil je perspektiven.“ „Razloži!“ „Uporabljal je perspektivo.“ „Kaj je stilizacija?“ (Pravilen odgovor je poenostavljanje oblik.) „Stilizacija je, da imaš stil.“

■ **Seveda ne moremo mimo Najče, ki ste ji pustili neizbrisen pečat s svojim oblikovanjem in iskrivimi domislicami. Res pa je, da Vas je Najča stala tudi neprespanih noči, kajne?**

Pri Najči sem sodeloval od njene prve številke, ko je takratna mentorica Marjana Štern sicer dobro literarno glasilo Mladi ob Krki preoblikovala v priljubljeno in kakovostno mladinsko šolsko revijo. Novinarski pristop je narekoval likovno dru-

gačno podobo. Učenci so kot risarji ali kot grafični oblikovalci na papirju pripravili načrte za posamezne strani, poklicni oblikovalec je nato gradivo pripravil za tisk. Naše delo je bilo prežeto z veseljem, preganjali so nas roki za oddajo gradiva, mentorica Jerca je poskrbela, da je bila vsaka nova številka debelejša. In večkrat se je res zgodilo, da sem kljub prizadevnim učencem prebedel noč pred oddajo gradiva. Je bilo potem pa veselje ustvarjalcev »Velike« in »Male« Najče ob izidu toliko večje; malo nam ga je zagrenilo dejstvo, da smo bili v svojem veselju dokaj osamljeni, čeprav je bilo povpraševanje po časopisu dobro.

■ **Za konec pa imate za vse nas, najčane in grmčane, zagotovo kakšno sporočilo...**

Sodelavcem Najče čestitam za dosežen visok nivo časopisa, naj vam ne zmanjka ustvarjalne energije! Vsem učencem in delavcem šole želim veliko lepega. Ob težavah ne izgubite poguma, ko se neka vrata zaprejo, se neka druga vedno odprejo.

NOVI OBRAZI NA NAŠI ŠOLI

Najbrž ste opazili, da se letos po naših šolskih hodnikih sprehaja mnogo novih učiteljskih obrazov. Več jih je na razredni stopnji, dva pa tudi na predmetni. Novinarji vam predstavljamo vse!

TJAŠA OGULIN

■ **Kako bi se nam na kratko sami predstavili?**

Sem Tjaša Ogulin. Stara sem 26 let in sem učiteljica 3. d razreda na OŠ Grm.

■ **Tudi Vi ste bili grmčanka. Kako se spominjate svojih osnovnošolskih let?**

Na osnovnošolsko izobraževanje imam lepe spomine, saj sem bila uspešna učenka in športnica. Spomnim se, da sem že takrat razmišljala, kakšno srečo imam, da sem prav grmčanka.

■ **Ste učiteljica razrednega pouka. Kdaj, kako in zakaj ste se odločili za ta poklic? Ste imeli morda med učitelji vzornika?**

Vedno sem rada (in uspešno) pomagala učno slabšim učencem, kot deklica sem med počitnicami „popravljala zvezke“, tako da je bila želja postati učiteljica v meni že od

nekdaj. Ko sem v srednji šoli morala izbrati fakulteto, pa vendarle nisem izbrala pedagoške fakultete, temveč medicinsko. Ko sem v 2. letniku ugotovila, da ne želim postati zdravnica, temveč učiteljica, sem sprejela težko, a pravilno odločitev, in zamenjala fakulteto. Vzornika med učitelji nisem imela, čeprav lahko rečem, da sem se od svojih učiteljev na OŠ Grm in na Gimnaziji NM marsikaj naučila.

■ **Prej učenka, zdaj učiteljica na Grmu. Kako ste se počutili, ko so nekateri vaši nekdanji učitelji postali vaši sodelavci?**

To je zelo zanimiva izkušnja. Včasih mi gre kar težko z jezika „ti“ namesto „vi“. Na srečo sem bila pridna učenka in nisem imela konfliktov z nobenim od učiteljev/-ic, tako da so me vsi zelo lepo sprejeli.

■ **Če ne bi poučevali, bi bili ...**

... gotovo bi delala z ljudmi.

■ **Tudi družino že imate ...**

Tako je, z „ne še možem“ Matevžem imava sina Taja, ki je zelo živahen in zgovoren deček.

■ **Kaj pa počnete v prostem času?**

Prosti čas najraje preživljam v družbi Taja in Matevža – z njima ni nikoli dolgčas. Prav tako si rada vzamem čas za sprehod, tek ali pijačo s prijatelji/-cami.

Risba: Polona Moretti, 6. c

UROŠ STRUGAR

■ **Kako bi se nam sami na kratko predstavili?**

To, da sem Uroš Strugar, učitelj likovne umetnosti, ne bi ravno postavil na prvo mesto, čeprav imam ravno iz področja likovne pedagogike največ vidnih rezultatov in me po tem poklicu pozna največ ljudi. Likovna umetnost me res najbolj zaznamuje, ves čas in neprenehoma je v mojih mislih, tudi ko se s kom pogovarjam o čisto drugih stvareh, vendar sem predvsem tisto, kar se skriva v meni. Raje vidim, da to sami odkrijete. Sicer pa sem čisto običajen človek, nič posebnega.

■ **Ste učitelj likovne vzgoje. Kdaj in zakaj ste se odločili za ta poklic?**

Že od malih nog sem čutil oz. sem kar vedel, da bo moja poklicna pot povezana z likovno umetnostjo, vendar do konca srednje šole, Gimnazije Črnomelj, ko si je bilo potrebno izbrati študij, nisem pomislil, da bise šolal za likovnega pedagoga. Tudi kasneje, ko sem uspešno prestal sprejemni izpit na Pedagoški fakulteti v Mariboru

in izvedel, da sem sprejet ter podpisal vse potrebno za vpis, si tega poklica nisem želel, saj se nisem videl v vlogi nekoga, ki bi se do upokojitve ukvarjal z otroki. Moj namen je bil, da prvo leto študija izpopolnim svoje likovno znanje in se potem preizkusim na sprejemnih izpitih na Akademiji za likovno umetnost. To pa preprosto zato, ker mi srednja šola tega znanja ni nudila. Tisto poletje pred 1. oktobrom, ko so se na fakulteti začela predavanja, sem po nekem naključju naletel na družbo mlajših otrok. Bilo je nekje na hrvaški obali, bil sem sam, v senci borovcev, daleč od ljudi, sem v miru slikal nek morski pejzaž, ko so me na poti do plaže od daleč opazili otroci, dva, trije, stari približno sedem let, in se mi začeli počasi približevati. Najprej je bila samo neka komunikacija z očmi, nakar se je kmalu začel zanimiv pogovor. Spominjam se, da tisto dopoldne sploh niso prišli do plaže, po kosilu so se vrnili in s seboj pripeljali še nekaj prijateljev. Kmalu sem začutil, da mi je v njihovi družbi zelo prijetno, in še preden bi jim lahko postalo dolgčas ob meni, sem pomislil, da jim ponudim svoje barve in čopiče ter ostalo, da bi lahko nekaj skupnega počeli. Najprej so se izgovarjali, da ne znajo risati in da jih to sploh ne veseli. Ko sem jim pokazal, kako lahko začnejo, so se le lotili dela. Kako so uživali! Naslednji dan jih je prišlo še več. Ustvarjali smo od jutra do večera, pridružili so se tudi njihovi starši in tako je minilo vsaj pet dni. Takrat sem prvič pomislil, da morda poklic likovnega pedagoga le ni tako slab. Kakšno leto za tem sem tudi spoznal, da je bila odločitev za ta poklic več kot pravilna.

■ Če ne bi poučevali likovne vzgoje, bi ...

... najbrž delal v kakem oblikovalskem biroju.

■ Prej ste delali na OŠ Loka v Črnomlju. Je na Grmu delo kaj drugačno?

Ja ... prej sem delal na OŠ Loka Črnomelj. Lepe spomine imam na to šolo in jo na nek način pogrešam. V to šolo sem hodil kot učenec, imel sem odlične učitelje, še posebej rad izpostavim učitelja likovne vzgoje Bogomirja Jakšo, ki sem ga kot srednješolec večkrat obiskal, pa tudi v času zimskih študijskih počitnic sem mu z veseljem pomagal pri pouku in likovnem krožku. Na šoli so me zaposlili zelo mladega; bil sem še študent četrtega letnika. Moji nekdanji spoštovani učitelji so po osmih letih kar naenkrat postali moji sodelavci, kolegi. Z vsemi sem se zelo dobro razumel, dobro sem se počutil tako v zbornici kot v učilnici, kar en majhen raj je to bil zame. Pred sedmimi leti sem

se preselil v Novo mesto in dolga pot v službo me je vse bolj motila in utrujala. Letošnje poletje se je pojavil razpis za delovno mesto likovnika na grmski šoli in prijavil sem se. Bil sem izbran in sedaj sem tu, po 16-ih letih dela v Črnomlju. Na Grmu je drugače, v učilnici oz. pri pouku ne toliko, je skoraj vse tako, kot sem vajen od prej, opazim pa razliko v organizaciji dela ter načinu delovanja vodstva in drugih služb. Gre za dobro organiziran sistem, odnosi med sodelavci so zato zdravi, strokovnost vseh zaposlenih pa na visokem nivoju. Šola ima ugled in vesel sem, da pripadam temu kolektivu.

■ Pred vami je likovni pouk poučeval priljubljen učitelj Šuster. Kako se počutite kot njegov naslednik?

Priznam – stopil sem v kar velike čevlje in malo mi zaplešejo, ko dvignem nogo. Preteklo bo kar nekaj časa, da mi bodo postali udobni vsaj do tolikšne mere, da bom lahko naredil kak enostaven

preval. Ampak enkrat bo prišel čas, ko bom izvedel tudi prvo pirueto, salto ali kaj podobnega. Morda ne bodo tako dobre ocene za tehnično izvedbo, sem pa prepričan, da bodo ocene za umetniški vtis dovolj visoke, da me bo skupna ocena popeljala ven iz povprečja.

■ Kaj pa počnete, ko niste v službi?

Največ časa namenim družini in gradnji hiše ter urejanju vrta. Izredno malo časa imam za lastno likovno ustvarjanje, skoraj nič, zato se veselim dneva, ko se preselimo v hišo, kjer bo atelje z veliko robustno leseno mizo. Nanjo bom največkrat postavil glino. Sicer pa so moji hobiji poleg keramike in številnih vrst kiparstva še fotografija, slikarstvo, krajinska arhitektura, pohodništvo, vrtnarjenje, sadjarstvo ... Najbolje se počutim nekje zunaj, na prostem, sam ali pa z družino.

Ana Bobnar

BIVŠI NAJČANI SE JAVLJAJO

Novo poglavje

Marsikdo se veseli srednje šole in komaj čaka, da bo zapustil Grm. Sama vem, da sem bila ista. Srednja šola je precej drugačna od osnovne. Če mislite, da je zdaj težko, vam bo na srednji šoli še težje, ne glede na izbiro. Nekaj stvari je boljših, nekaj pa slabših. Šola se začne že ob 7. uri zjutraj, profesorji pričakujejo znanje iz osnovne šole in sprotno učenje. Po drugi strani pa je boljše, saj so

vsa spraševanja na večini srednjih šol napovedana, spoznaš nove ljudi in si v nekem novem okolju.

Skoraj vsak devetošolec najbrž misli, da ne bo pogrešal Grma in se veseli srednje šole. Grm bo vedno del vseh nas in majhen del nas ga bo vedno pogrešal. Ni nujno, da boste pogrešali vse, lahko le kakšnega učitelja / učiteljico ali pa sošolko.

Srednja šola je sprememba, ki ima dobre in slabe stvari. Vse je odvisno od tega, kako jo sprejmeš.

Moj nasvet je, da uživajte, kolikor lahko teh nekaj zadnjih mesecev na Grmu!

Tara Polovič

OSEBNE IZKAZNICE

Gregor Torkar

Šolanje: OŠ Jurij Dalmatin, OŠ Šmihel, Gimnazija Novo mesto, Filozofska fakulteta Ljubljana
Za ta poklic sem se odločil, ker: rad učim

Dobre strani mojega dela: možnost prenosa znanja in vrednot na mlajše

Slabe strani mojega dela: vedno manjši ugled v družbi, zmanjševanje avtoritete

Moji hobiji: nogomet, izleti v gore, sprehodi s psom, branje
Moja družina: sestra, brat in seveda starša

Najraje poslušam: rock, ska, umirjeno elektronsko glasbo

Najraje berem: znanstveno fikcijo v angleščini

Najraje gledam: kvalitetne nadaljevanke

Želim si: da bi se stvari še naprej odvijale na boljše kot doslej

Ana Oman

Šolanje: Pedagoška fakulteta Maribor

Za ta poklic sem se odločila, ker: je vsak dan zanimiv in ker v njem uživam

Slabe strani mojega dela: hrup

Moji hobiji: košarka

Moja družina: partner, hčerkica in psička

Najraje gledam: različno - s hčerko in prvim razredom risanke, drugače pa kakšno dobro komedijo ali akcijski film

Želim si: daljše počitnice

Špela Ravnik

Šolanje: Pedagoška fakulteta - smer matematika in računalništvo

Po poklicu sem ... učiteljica matematike in računalništva
Za ta poklic sem se odločila, ker ... me je zanj navdušila teta, ki je ravno tako učiteljica matematike in računalništva. Posredno pa tudi sošolci srednje šole, kjer sem se velikokrat izkazala v vlogi inštruktorice.

Dobre strani mojega dela ... delo z učenci, razgibanost dela

Slabe strani mojega dela ... neposlušnost učencev, nezainteresiranost učencev, nesramnost ter neprimerno vedenje nekaterih učencev...

Moji hobiji ... peka raznovrstnih sladk (peciva, torte ...), igranje prečne flavte

Moja družina ... trenutno šteje 6 članov (mami Cvetka,

ati Marjan, 1 leto starejši brat Gašper, 11 let mlajša sestra Ema, fant Boštjan).

Najraje poslušam ... vse, kar gre v uho

Najraje berem ... resnične zgodbe

Najraje gledam ... komedije, romantične in resnične zgodbe

Želim si ... dobiti zaposlitev za nedoločen čas, se ustaliti in ustvariti družino

Srednješolski pozdravi

Pozdravljeni. Sem Ajda Blatnik, učenka 1. D razreda na splošni gimnaziji Novo mesto. Tudi sama sem prejšnje leto obiskovala OŠ Grm, zato vem, da je težko narediti korak iz osnovne na srednjo šolo. V tem pismu vam bom predstavila podobnosti in razlike med osnovno in srednjo šolo.

Srednja šola je stopnja višje, kar pomeni, da je v učenje potrebno vložiti več dela in energije. Sama sem se tega na začetku šolskega leta ustrašila, a sem hitro spoznala, da ni tako strašno, kot se sliši. Zelo pomembno je sprotno delo, poslušanje pri pouku in dobri zapiski. Slednje je še posebej pomembno, saj si zapiske delaš sam, brez narekovanja učiteljice oziroma učitelja. Razlika je tudi ta, da učitelje kliče mo profesor oziroma profesorica ali gospod profesor oziroma gospa profesorica. V prvem mesecu sem imela s tem kar nekaj težav, a se hitro navadiš na tako poimenovanje. Nekaj novega je najbrž tudi šolska malica. Le-ta je med četrto in peto uro. Odmor zanjo traja pol ure, kar je dovolj za obisk sosednje trgovine ali atrija. Atrij je prostor, kjer se zbirajo vsi dijaki od prvega do četrtega letnika.

Kot sem že omenila, so na srednji šoli dovoljeni izhodi med odmori in prostimi urami.

Za razliko od osnovne šole so na gimnaziji vsi testi in vsa ustna spraševanja napovedani.

Ena izmed mojih najljubših stvari na šoli so dejavnosti, ki jih ponuja gimnazija. Vsak dijak si lahko izbere dejavnost, ki ga veseli, in tako razširi svoje znanje na določenem področju. Dobro so tudi ekskurzije, ki so na voljo vsem dijakom. Lahko si

ogledaš London, Pariz in še mnoga druga znana mesta.

Dobra plat naše šole je tudi ta, da se na njej ves čas nekaj dogaja. V decembru so tako priredili ples in božično obdarovanje, zato nam niti za hip ni dolgčas.

Ozračje na šoli je sproščeno in tudi profesorji so v redu, zato vsako uro najdemo tudi čas, da se pošalimo in nasmejimo.

Slaba plat naše šole ... O tem rajši ne bom nič rekla, saj sem do sedaj popolnoma zadovoljna, čeprav vam bom v četrtem letniku lahko tudi tu kaj povedala.

Povem pa vam lahko naslednje: zares sem vesela, da sem izbrala Gimnazijo Novo mesto, saj se tu, kljub težjemu delu, odlično počutim in je ne bi zamenjala za nobeno drugo šolo.

Na koncu šolskega leta mi je bilo hudo, ker zapuščam OŠ Grm, saj mi je zapustila veliko znanja in lepih izkušenj, a sem pogumno šla v novo okolje, kjer se počutim zelo dobro. Upam, da boste tudi vi, devetošolci, izbrali tisto šolo, ki vas bo navdala z istim občutkom. Pa veliko sreče!

Ajda Blatnik, 1. d gimnazije

Naša eko šola Grm

V preteklih štirih mesecih smo bili na šoli precej pridni. Učenci smo to lahko opazili že pri zajtrku ter kosilu. Vsak dan smo imeli na voljo sveže sadje, pri kosilu pa tudi zelenjavo iz lokalnega okolja. Hkrati pa smo pridno pazili, da nismo trčili vode.

Izvedli smo tudi vsakoletne zbiralne akcije. Zbiramo plastične pokrovčke, tokrat za dečka Jurija iz Šentjerneja. Imeli smo zbiralno akcijo papirja, v kateri smo bili zelo uspešni. Še vedno pa zbiramo odpadne baterije ter akumulatorje. Učenci se udeležujemo tudi mnogih izbirnih aktivnosti: Minuta za zdravje, Jedrska energija, dan mobilnosti, izvajamo zunanji fitnes, sodelujemo tudi s prijateljskimi razredi, urejamo šolski vrtiček, sodelujemo v akciji Ekobranje za ekoznanje, v Ekokvizu, izpeljali smo sejem Prinesi - odnesi (kar je ostalo, smo podarili varni hiši). Redno pripravljamo tudi okoljske novice na šolskem radiu.

Letos pa je med počitnicami ter v septembru potekala tudi energijska prenova šole, kar pomeni, da bomo prihranili pri ogrevanju.

Neža Keglovič

Šola v naravi Porec

Vstali smo ob pol šestih zjutraj. Vsi smo se počutili kot popipsane muhe, razen redkih izjem in učiteljev, ki so nas ves čas priganjali. Še voznik je skoraj zaspal za volanom, saj je imel vključen tempomat. Pot je bila drugače zelo zanimiva, saj smo ves čas igrali igrice. Učiteljem pa ta čast ni doletela, saj pametnih telefonov nimajo. Ko smo prispeli, smo morali nesti našo prtljago (beri: zelo težko breme). Nekateri smo bili vznemirjeni, ker še nismo vedeli, s kom bomo v sobi. Z odločitvijo učiteljev smo bili kar zadovoljni

in prav počasi smo se namestili. Seveda so nas učitelji že prvi dan morili s poukom. Izmozgani in lačni smo prišli na večerjo. Naše šolske kuharice bi morali vzeti s sabo na izobraževanje. Ko naj bi bili že zdavnaj v postelji, smo mi še veselo žurali. Z izjemo torka in srede je bilo vreme lepo. Dnevi so si bili podobni, razen predzadnjega, ko smo šli na izlet. Te dni bomo imeli v lepem spominu.

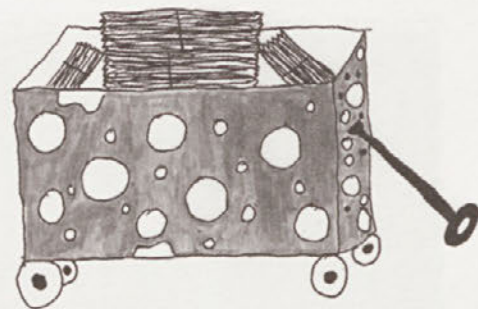
*Tomo Testen, 7. b, in
Marin Gazvoda de Reggi, 7. c*

Zbiralna akcija papirja

Na razredni stopnji je največ papirja zbral **4. c** (2540 kg), sledita pa mu **4. a** in **5. c** s 1860 kg.

Na predmetni stopnji trenutno s štirimi tonami vodi **8. a**, na drugem mestu pa je **8. c** (3210 kg), ki mu je zelo tesno za petami **6. c** s 3200 kilogrami.

Cela šola je v jesenski zbiralni akciji zbrala **56315** kilogramov in če bomo v naslednji akciji zbrali še malo več papirja, se mogoče lahko veselimo novega šolskega rekorda.

Nekaj denarja bo seveda spet odšlo za socialno šibke družine. Denar, ki bo ostal, bo šel za nove športne naprave. Seveda lahko tudi sami predlagate, kako bi lahko zbrani denar še koristno porabili.

Tomo Testen

ŠOK

ŠOLSKI OGLASNI KOTIČEK

Svet staršev je 25. 9. 2014 sprejel naslednji sklep:

»Skladno z zakonom ravnateljica odloča o vseh dejavnostih v šoli, ki niso predpisane s programom OŠ, torej tudi o vseh oblikah tržne dejavnosti in oglaševanja v šoli. Oglaševanje v šoli usmerja tudi okrožnica Ministrstva za šolstvo z dne 20. 8. 2013, ki šolski prostor štiti pred pretirano oglaševalsko in tržno dejavnostjo zainteresiranih strank, predvsem je poudarek na tem, da učencem neposredno ne posredujemo nobenih ponudb ali gradiva.

Da bi šola zagotovila nemoteno delo, je zato nekoliko omejila vstop tržne dejavnosti, in sicer je na hodniku PS pri avli oblikovala kotiček, kjer bodo staršem in učencem dostopni vsi propagandni materiali in ponudbe (izbrani po presoji ravnateljice):

- zavarovanja otrok (v začetku šol. l.),
- otroški in mladinski tisk,
- ponudbe plačljivih popoldanskih in počitniških dejavnosti.

Del materiala bo staršem dnevno dostopen tudi v predprostoru garderobe RS.«

Zato od 15. decembra obstaja ŠOK!!! To je kratica za šolski oglasni kotiček, ki je na novo urejen na hodniku pri učilnici fizike. Tam bomo v bodoče objavljali vse oglase, namenjene vam, učencem, pa tudi vašim staršem, ki si bodo ob obisku pogovornih ur lahko postregli z raznimi zloženkami in materiali.

V rubriki **Moj oglas** pa lahko sami prilepite svoj oglas, če morda kaj prodajate ali kupujete ali če imate rojstni dan in vabite sošolce na party ali pa kakšnega sošolca ali sošolko v kino.

Šok je torej odprt za vse učence, postrezite si z zloženkami in letaki, ki vas bodo usmerjali k aktivnemu preživljanju prostega časa.

Poleg tega bodo v spodnji omari vaši izgubljeni vrednejši predmeti: ključi, zobni aparati, telefoni ...

Tihomir Troha

SVETOVALNI KOTIČEK

Pozdravljeni!

Sem učenka osmega razreda in imam za svojo višino precej veliko težo. Sošolci in sošolke me večkrat zbadajo in me kličejo z žaljivimi vzdevki. Prav tako imam težave pri športni vzgoji. Punce večinoma nosimo kratke hlače, jaz pa se v njih ne počutim dobro, saj me največ zbadljivk doleti ravno takrat. Doma imamo vedno na mizi polno slaščic in drugih dobrot in jaz se jim enostavno ne morem upreti. Obožujem vse sladko, vendar sem nesrečna zaradi svoje podoobe in si želim, da se zbadanje mojih vrstnikov preneha. Kako naj to dosežem?

Pozdravljena.

Za začetek moraš vedeti, da nisi edina s težavo prekomerne teže. Pravzaprav je dandanes ljudi, ki se morajo soočiti z njo, vedno več. Začni se ukvarjati s športom. Kamor je le možno, pojdi peš ali s kolesom. Doma povej staršem, kaj te teži, in jih prosiš, da bi se začeli prehranjevati bolj zdravo. Z njimi se pogovori, kako bi še drugače odpravili odvečno težo. Problem bi bilo dobro odpraviti ne le zaradi zbadljivk, temveč tudi zaradi zdravja, saj prekomerna teža povzroča še vrsto drugih težav. Zdravo shujšati se ne zgodi čez noč, saj moraš spremeniti način življenja in prehranjevalne navade. Najpomembnejše je, da se ne obremenjuješ z zbadljivkami. Tiste, ki te zbadajo, ignoriraj in sčasoma bodo odnehali. Zapomni pa si, da te bodo imeli pravi prijatelji vedno radi takšno, kot si!

Svetovalka Nuša

KULTURNI DAN 8-ŠOLCEV

V sredo, 3. decembra, smo se osmošolci odpravili na ogled Ljubljane in koncerta Orkestra slovenske filharmonije, Slovenskega komornega zbora ter Mešanega zbora Akademije za glasbo v Ljubljani.

Po prihodu v Ljubljano smo si najprej ogledali notranjost Carikarjevega doma ter Linhartovo in Gallusovo dvorano. Nato smo spoznavali najznačilnejše ljubljanske znamenitosti, kot so Tromostovje, Šuštarški most, Robbov vodnjak, Kongresni trg in še nekaj drugih.

Po ogledu našega glavnega mesta pa je prišel najbolj zanimiv del.

Čakal nas je koncert z naslovom »Sedem veličastnih«, ki ga je izvajal Orkester slovenske filharmonije. Ta orkester vsebuje vsa godalna in pihalna glasbila, harfo, timpani in različne vrste tolkal. Uprizorili so sedem veličastnih del sedmih veličastnih skladateljev: R. Straussa, G. Mahlerja, G. Faureja, P. I. Čajkovskega, P. Mascagnija, G. Holsta,

L. van Beethovna. Vsi so bili slavni že v času svojega življenja in so še danes.

Polni vtisov s koncerta smo odšli na avtobus in se odpeljali nazaj v Novo mesto.

Jaša Mahnič, 8. a

SNEŽINKE KOT PROSTOVOLJKE

Mesec december je čas velikih pričakovanj, veselja, dobre volje in številnih presenečenj. Del tega prazničnega dogajanja je bilo tudi kar nekaj učenk OŠ Grm, ki so kot snežinke prostovoljno dve nedelji v mesecu decembru, **14. 12.** in **21. 12. 2014**, v Kulturnem centru Janeza Trdine v 10-ih predstavah pomagale pri obdaritvi 1789 otrok.

Vemo, da so najdragocenejše stvari v življenju zastonj, zanje je potrebno

dati čas, dobro voljo in energijo, kar so pokazale tudi naše prostovoljke Tamara Cvetkovič, Ataja Rovar, Rebeka Ivanetič, Aljana Živkovič, Kaja Knafelj, Ajla Mehič, Neja Luzar, Aida Dizdarevič, Mia Frantar, Petra Ribič, Marisa Mejač in Gaja Popovič. Iskrena hvala, kajti bile ste nepogrešljive!

Marjeta Ferkolj Smolič

NOVOLETNI KONCERT TER SPOMIN NA SLOVENSKI PLEBISCIT

December je čas obdarovanja, druženja s prijatelji ter družino, navdušenega čakanja prvih snežink ter opazovanja svetlikajočih se lučk po mestu. In ker je ta mesec, predvsem konec meseca, ko že vsi na trnih pričakujemo počitnice in božične praznike, res čaroben, smo se člani grmskega pevskega zboru na pobudo naše zborovodkinje Sonje Čibej odločili, da vam zadnji šolski dan in začetek praznikov še bolj polepšamo s koncertom. Pevci smo se celo šolsko leto pripravljali in vadili pesmi, da bi se pokazali v čim boljši luči. Verjemite, da so nas ure in ure petja, tudi ob vikendu, pošteno izčrpale. A na koncu se je to izplačalo, ko ste nas v torek, 23. decembra, nagradili z velikim

aplavzom. Zapeli smo vam set povsem različnih, a legendarnih pesmi (od Abbe do Queenov ter tudi slovenskih), ki so popestrile dan. Pomagala pa nam je še spremljava grmskih inštrumentalistov in nekdanje grmčanke, pianistke Lidije Zupančič. Ta dan pa nismo namenili le božično-novoletnemu vzdušju, ampak tudi zelo pomembnemu slovenskemu prazniku, dnevu samostojnosti in enotnosti, ki ga praznujemo 26. decembra, dan po božiču. Ta praznik smo naznanili s himno in ravnateljčini govornom.

Emma Bauer, 9. a

NASTOP OTROŠKEGA PEVSKEGA ZBORA

zniki in ob dnevu samostojnosti in enotnosti. Zapeli smo več pesmi, med njimi venček ljudskih pesmi, Da prijazna bodo jutra, Cin cin cin, Dedek Mraz, Kavalir ... Spremljali so nas tudi inštrumentalisti. Najbolj sem uživala, ko smo peli venček ljudskih pesmi. Všeč mi je bilo tudi, ker smo med petjem ploskali in kazali z rokami. Učitelji in učenci so nas vsakič nagradili z aplavzom. S svojim petjem smo priklicali celo Božička, ki nas je pozdravil in obdaril z bonboni. Ker rada pojem, že komaj čakam naslednji pevski nastop.

Lina Gošnik, 3. d

V otroškem pevskem zboruujemo učenci od 3. do 5. razreda. Že od jeseni smo se pripravljali na nastop. Končno je prišel težko pričakovani dan - torek, 23. december, dan nastopa in proslave pred božičnimi pra-

Mednarodni projekt; The three S's for the 21st century:

sort, solve, succeed

V letošnjem šolskem letu nadaljujemo z našim sodelovanjem v mednarodnem projektu v podprogramu Comenius, ki je del programa Vseživljenjsko učenje.

Projekt nam odpira nove priložnosti in nas navdihuje z idejami, kako se uspešno spopasti z izzivi, ki jih 21. stoletje prinaša učencem in odraslim. S šolami iz Nemčije, s Finske, Irske, Poljske in Portugalske tudi letos spoznavamo navade in posebnosti naših evropskih prijateljev.

Leto smo pričeli z evropskim dnevom jezikov, kjer smo se naučili nekaj osnovnih fraz v evropskih jezikih. Obiskali smo samooskrbno kmetijo in kmetijsko šolo. Imeli smo medgeneracijske delavnice, delavnice o prometu, čakajo pa nas še delavnice o sprejemanju neuspeha in vztrajanju, prilaganju spremembam. Izdelali smo didaktične pri-

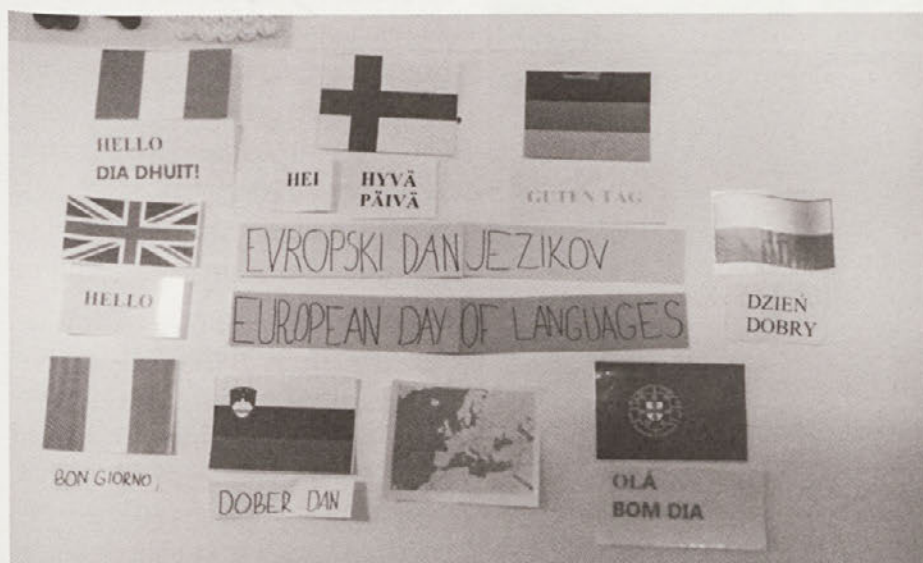

pomočke, nekaj dobrih idej pa smo dobili tudi med obiskom finske šole. Izdelali smo skupni koledar projekta, ki vsebuje dva likovna izdelka iz vsake šole. Ogledate si ga lahko v avli šole. Izmenjali smo si recepte in nastala je božična kuharska knjižica. Nastali bodo tudi gledališka igra, zeliščni lončki, obroči iz recikliranega materiala in knjižica s tradicionalnimi otroškimi igrami. Razvijali bomo medsebojno pomoč. Vse dejavnosti boste lahko spremljali v Comenius kotičku v avli šole in na spletni strani projekta <http://sortsolvesucceed.jimdo.com>.

Del projekta so tudi mobilnosti, kjer učenci in učitelji obiščemo naše

partnerske šole. Decembra je tako osemčlanska odprava obiskala šolo na Finskem. Štirje učenci so imeli enkratno priložnost spoznati finsko šolo kot tudi življenje na Finskem iz prve roke. Učitelje pa je predvsem navdušila urejena šola, učinkovit šolski sistem, odlična opremljenost šole, dobro znanje angleškega jezika vseh generacij in topel sprejem nič kaj hladnih Fincev. Več o njihovih vtisih si lahko preberete v nadaljevanju. Marca bomo obiskali partnersko šolo na Irskem, maja pa bomo imeli zadnji projektni sestanek na Poljskem.

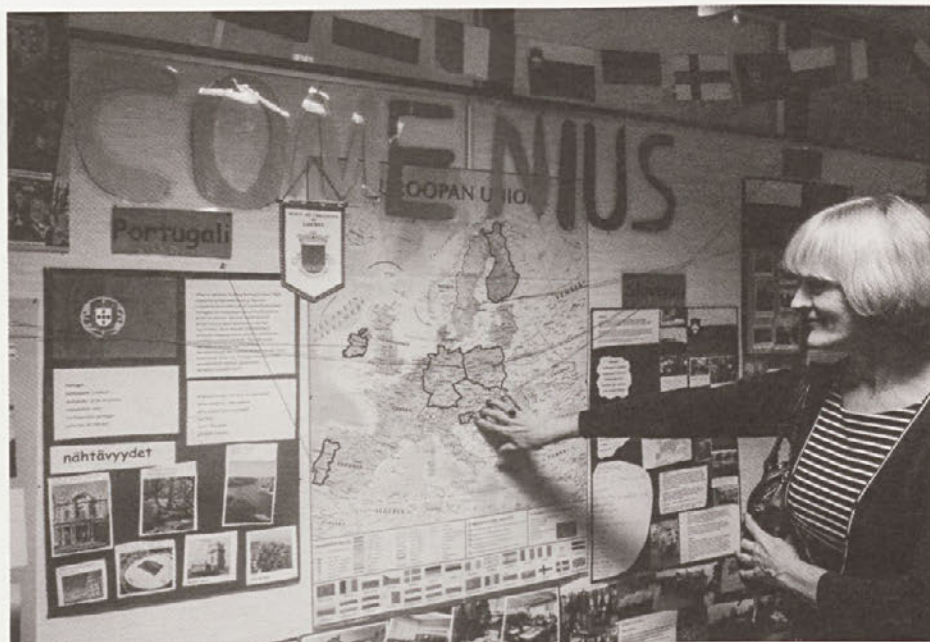
Helena Šterk

FINSKA

Na finski šoli nisem bila prvič, a vtisi in občutki so enaki, kot so bili pri prejšnjih obiskih. Finska država ceni znanje in ve, da so za to potrebni dobri učitelji. Zato imajo le-ti odlične pogoje za delo. V razredih so včasih celo po trije učitelji hkrati, pouk poteka lahko istočasno v dveh učilnicah, saj učence občasno delijo po znanju. Vse te delitve potekajo na videz neformalno, celo dnevnikov dela, kakršne poznamo mi, ne poznajo – beležijo le izostanke učencev in ocene. Vsako uro naredijo v delovnem učbeniku štiri strani, tekmovalj v znanju, kakršna imamo mi, ne poznajo, zelo veliko ustvarjajo – pletejo, šivajo, žagajo, režejo, plešejo pojejo ...

Starši pridejo v šolo na pogovorno uro le enkrat letno, zato pa so med letom zelo velikokrat neformalno v

šoli – prvo soboto v decembru so krasili šolo. Po predlogah, ki so jih naredili učitelji, so rezali jelenčke in svečnike in z njimi okrasili vsa okna šole, ki je bila tako enotno okrašena. Prišli so tudi na prireditev ob praznovanju božiča, kjer smo v polni telovadnici ploskali simpatični prireditvi, polni ljudskega izročila.

Tudi skupna športna srečanja imajo, največkrat v teku na smučeh in hokeju.

Res je – finska šola ostane v spominu in nekaj njihovih dobrih stvari bomo poskusili vnesti v našo šolo tudi mi.

Sonja Simčič

Moj izlet na Finsko

Že mnogo otrok pred menoj je sodelovalo v projektu Comenius in če bi kogarkoli vprašala, ali mu je bilo všeč, bi zagotovo dobila odgovor: „To je bil nepozaben teden, ki bo za vedno ostal v mojem spominu.“ Preden vam začnem opisovati svoj izlet, vam bom nekaj povedala o Fincih. Finci so izumili Angry birdse, zelo radi imajo savno in imajo svojo tovarno čokolade Fazer.

Moje potovanje na Finsko se je začelo, ko smo vzleteli z letališča v Zagrebu proti Danski, kjer smo zamenjali letalo in nato leteli proti letališču v Helsinkih. Z menoj so potovali Gal, Maša in Andraž ter 4 učiteljice. Ko smo pristali na letališču,

so nas razvrstili v družine. Z Mašo sva bili pri Enni, ki je bila meseca maja pri meni. Enni ima še dve sestrici, Elle in Hillo, ter psičko Herto. Prva dva dni smo preživel v šoli. Njihova šola je nekoliko drugačna

od naše. Učenci v šoli dobijo le kosilo. Po vsaki šolski uri morajo iti za 15 minut ven na igrišče. Pri pouku tehnike si ne pomagajo z nobenimi žagami; vse morajo odžagati ali pobrusiti sami na roke. Najbolj čudno je, da nimajo garderobe ali omaric. Pred vsako učilnico imajo obešalnike, kamor obesijo jakne, si sezujejo čevlje, v razred pa stopijo obuti le v nogavice. Copat verjetno sploh ne poznajo.

V četrtek smo obiskali glavno mesto Finske - Helsinke. To je zelo lepo, a vetrovno mesto. Še isti dan smo obiskali narodni park in farmo severnih jelenov. Jeleni so imeli močgocne rogove, a so se vseeno pusti-

li božati in hraniti. V petek smo obiskali tovarno čokolade Fazer. Tam smo lahko pojedli toliko čokolade, kot smo jo želeli, a na žalost smo kmalu postali žejni in sladki prigrizki niso šli več v slast. V njihovi trgovini smo lahko kupili čokolado za domov. V soboto je zapadel sneg, a na žalost smo morali iti domov. To je bila neverjetna izkušnja, ki je nikoli ne bom pozabila.

Loti Gorjanec, 7. a

Kozarec mleka ob vsakem obroku

8. decembra smo se Maša, Loti, Gal in jaz v spremstvu ravnateljice ter učiteljic Helene, Lee in Petre odpravili na enotedenski obisk osnovne šole v Nürmijärviju na Finsko.

Izpred šole smo se odpeljali ob 5:30. V Zagrebu smo se vkrkali na letalo in odleteli v København. Tam smo se presedli na drug avion in se odpeljali v Helsinke. Na letališču nas je že čakala družina, pri kateri sva bila z Galom en teden. Deklica Aniiina, ki je bila gostiteljica, je bila zelo prijazna. Odpeljali smo se k njej domov in večerjali. Seveda smo se tudi savnali, čisto po finsko. Nasploh mi je savna zelo všeč. Naslednji dan smo šli v šolo. Z Galom sva bila pri pouku v Aniininem razredu. Učitelji so bili zelo prijazni. Med vsakim odmorom smo šli ven igrati nogomet ali košarko. Tretjo šolsko uro smo šli na drsališče. Finci so dobri drsalci, tako da zna večina otrok drsati, jaz pa nisem Finec, tako da sem preskusil, kako trd je led. V šoli nismo imeli malice, smo pa točno

opoldne jedli kosilo. Zanimivo se mi je zdelo to, da otroci pri kosilu pijejo mrzlo mleko. Nasploh otroci pri vsakem obroku spijejo kozarec mleka. Zvečer pa smo šli z gostiteljico in njeno družino na bowling. Popoldne naslednjega dne smo imeli v šoli božično predstavo. Prišlo je veliko ljudi. Obiskal nas je tudi Božiček in vsem gostom iz tujine prinesel praktična in sladka darila. V četrtek smo obiskali Helsinke. Finsko glavno mesto je zelo lepo. Na glavnem trgu imajo veličastne stavbe. Ogledali smo si parlament. Šli smo tudi na farmo severnih jelenov. Imeli so jih pet. Bili so srčkani. Zvečer smo se vozili s štirikolesnikom. Ni šlo tako zelo hitro, je pa zelo treslo. V petek smo šli v tovarno

sladkarij *Fazer*. Tam imajo najboljše mlečne čokolade, pa tudi bonbone. Naslednji dan, se pravi v soboto, je končno zapadel sneg. Kepali smo se, sankali, nato pa spakirali. Ob štirih smo se odpeljali na letališče, od tam pa najprej z letalom v Frankfurt, kjer smo pohiteli, da smo ujeli letalo za Zagreb. Pred letališčem nas je čakal kombi, ki nas je ob 11:45 ponoči zelo utrujene pripeljal pred šolo.

Finska mi je bila zelo všeč, še najbolj pa tovarna sladkarij. Preživeli smo zanimiv teden in upam, da se bom v deželo na daljnem severu še kdaj vrnil.

Andraž Svete, 6. a

Ustvarjalnost se spleča!

V ponedeljek, 8. decembra, smo se 4 učiteljice in 4 učenci v okviru evropske izmenjave učiteljev Comenius odpravili na Finsko. Že vnaprej smo bili prepričani, da se bomo imeli odlično. Kako tudi ne, saj smo s seboj vzeli veliko dobre volje. Poleg tega nas je gnala še velika radovednost, zakaj finski učenci kotirajo tako visoko na lestvicah v znanju.

Obiskali smo šolo Lukkarin koulu v mestu Nurmijärvi, ki leži 35 km severno od glavnega mesta Finske, Helsinkov. Nurmijärvi ima približno še enkrat toliko prebivalcev kot Novo mesto in je ime dobilo po istoimenskem jezeru, ki je bilo nekoč na tem območju.

Šolo obiskuje okoli 300 učencev od 1. do 6. razreda. Obiskujejo jo učenci od 7. do 13. leta (na Finskem je prvi razred enak drugemu razredu v Sloveniji). Šolsko leto pričnejo z avgustom, konec maja pa se njihova šolska obveza za tekoče šolsko leto konča. Šolska ura traja tako kot pri nas 45 minut. Po vsaki šolski uri sledi 15 minutni odmor, ki ga vsi učenci šole preživijo zunaj, ne glede na vremenske razmere. Šola jim nudi

en obrok dnevno, in sicer kosilo, ki je za vse učence brezplačno. Jutranjega varstva in podaljšanega bivanja ne poznajo.

V šoli so nas sprejeli nasmejani učitelji in učiteljice, ob katerih smo dobili občutek, da zelo uživajo v svojem poklicu. Kako tudi ne, saj je učiteljski poklic na Finskem zaželen in cenjen. Navkljub temu, da je bil večidel dneva mračen in temačen (svetli del dneva pozimi traja od 9. do 15. ure), so bili stanovski kolegi vedri in dobre volje, katere sva se hitro nalezli. V šoli sva dobili tudi kar nekaj idej za popestritev pouka, ki jih bova prav gotovo uporabili.

Zelo dobra organizacija in gostoljubnost sta botrovali temu, da so nama na Finsko ostali lepi spomini in skomine. Skomine na šolski sistem, kjer ni nepotrebne administracije, kjer si učitelj v pravem pomenu besede in kjer je velika ustvarjalnost, dobra volja ter cenjenost učiteljev nagrajena. Nagrajena je namreč z dobrim znanjem učencev.

Lea Burger in Petra Nograšek

Spoznala sem nove prijatelje

V ponedeljek, 8.12., smo se ob 5.15 s kombijem odpravili na zagrebško letališče, od koder smo z letalom odleteli v Kopenhagen in iz Kopenhagna na Finsko. Na letališču so nas pričakali gostitelji in njihovi starši, ki so nas iz Helsinkov odpeljali v Nurmijärvi. Zaradi dolge in naporene poti smo se kmalu odpravili spat.

Naslednji dan smo se ob 8.00 zbrali na šolskem dvorišču. Ko je zazvonil zvonec, smo odšli z gostiteljem v svoj razred. Po prvih dveh šolskih urah smo odšli na drsališče in po drsališču na kosilo. Za kosilo smo jedli grahovo juho. Po šoli smo odšli domov, kjer smo jedli večerjo in gledali televizijo.

V sredo smo se ob 9.00 zbrali na igrišču in odšli na pouk. Pri pouku smo izdelovali venčke iz lesa. Ko smo prišle domov, nismo počele nič posebnega.

Končno je napočil četrtek, ko smo odšli v Helsinke. Najprej smo odšli na ogled mestne hiše in nato na božično tržnico, kjer smo kupili veliko daril. Po božični tržnici smo odšli na farmo severnih jelenov, kjer smo

hranili jelene in pili čaj. Po ogledu Helsinkov in farme severnih jelenov smo odšli še v muzej. Ko smo se vrnili domov, smo pekli piškote in kmalu za tem odšli spat.

V petek smo obiskali tovarno sladkarij Fazer, kjer smo po predstavitvi jedli in kupovali bonbone in čokolade, na koncu pa smo dobili še darilo. Po ogledu smo imeli še eno uro pouka in kosilo, ki ni bilo preveč dobro. Isti dan je pri naši gostiteljici prespala njena prijateljica Kertu. S Kertu smo odšli na obisk h Andražu in Galu. Nato smo okraševale piškote in odšle v njihovo hišno savno.

V soboto smo odšle pogledat Kertinega ponija Rozino, nato pa smo pakirale in odšle na letališče, kjer smo se poslovile od gostiteljev. Približno ob polnoči smo se vrnili domov v Novo mesto, kjer so nas pred šolo pričakali starši in nas peljali domov.

Na Finskem mi je bilo zelo všeč, ker sem pri mojih gostiteljih jedla zelo dobro hrano, ker sem spoznala veliko novih prijateljev in ker sem boljše spoznala Finsko.

Maša

Pomagali smo šoli v Keniji

Poleti sem obiskala malo šolo in sirotišnico v Keniji. Zgodba učiteljice, ki prostovoljno dela z otroki, ki nimajo ničesar, a so željni znanja, me je res ganila. Njihova šola ima nekaj sten, polovico strehe, majhno črno tablo, nima stolov niti miz, učenci pa imajo skupne zvezke in pisala. Zavedam se, da jim bosta le znanje in izobrazba pomagala do boljšega življenja, zato sem se odločila, da jim tudi jaz pomagam. Na začetku šolskega leta sem predstavila šolo učiteljem, oni pa so seznanili učence ter jih pozvali, da prinesejo vsaj en star, obrabljen svinčnik ali barvico. Tako smo nabrali velik paket potrebščin, ki so se ga otroci v daljni Keniji zelo razveselili. Hvala vsem, ki ste pomagali!

Helena Šterk

Živa Gradecki

»Trudili smo se narediti najboljše v danih razmerah.«

Spomladi leta 2014 je skupina petih študentov medicinske fakultete Ljubljana preživela tri mesece v Ugandi ter na otoku Bwana vodila vaško ambulanto in pomagala mnogim ljudem. Intervjujala sem eno od študentk in mojo sestro, Živo Gradecki.

■ V Afriki ste ostali tri mesece in zdravili mnogo pacientov. Kako te je ta izkušnja spremenila?

Predvsem smo se veliko naučili o življenju samem in medicini. Sedaj se gotovo veliko manj pritožujemo. Mislim, da smo bolj vztrajni in potrpežljivi. Pridobili smo tudi zaupanje v naše zdravniške sposobnosti, saj smo se prvič morali popolnoma sami odločati, pa smo videli, da kar nekako gre, da so bili rezultati dobri in pacienti zadovoljni.

■ Kateri dogodek se ti je najbolj vtisnil v spomin?

Bilo je zelo veliko dogodkov, ne bi mogla izbrati samo enega, saj so bili vsi tako različni. V spominu mi je ostal izjemen pogum naših mladih pacientov, saj se kljub velikim bolečinam sploh niso pritoževali. Rojstvo dvojčkov je bil tudi poseben dogodek, nikoli pa ne bom pozabila, kako smo sami ubili kokoško in jo spekli. Nisem si mislila, da bom kdaj to naredila, ampak pomanjkanje mesa je bilo hudo!

■ Kakšno pomoč ste nudili pacientom?

K nam so prihajali bolniki z zelo različnimi težavami, delali smo vse, od porodov do kirurške oskrbe. Nekateri so potrebovali samo antibiotike ali protibolečinska zdravila, kar nekaj pa je bilo tudi bolj zapletenih primerov, ki bi jih pri nas obravnavali specialisti. Takrat smo se poglabili v knjige in se trudili narediti najboljše v danih razmerah.

■ S kakšnimi težavami ste se spopadali?

Glavna težava je bila gotovo revščina, seveda pa je tu tudi neizobraženost. Ljudi smo se trudili poučiti o prehrani, higieni, škodljivosti alkohola (še posebej za otroke) ...

Velik problem je bil tudi, da smo bili omejeni na našo kliniko in nismo imeli vseh možnosti, ki jih imaš v bolnišnici. Veliko ljudem, ki bi jim tukaj lahko pomagali, tam nismo mogli.

■ Kakšen vpliv je imela vaša odprava?

Pozdravili in pomagali smo številnim ljudem, na svet spravili nekaj novorojenčkov, predvsem pa upam, da smo pustili bolj trajni vtis v smislu izobrazbe. Odprave z Medicinske fakultete Ljubljana hodijo v Ugando že kakšno desetletje in v tem času smo videli že velik napredek, ljudje so bolj obveščeni o svojem zdravju in tudi bolj redno hodijo na kontrole.

■ Kakšne so bile vaše bivalne razmere?

Spali smo na jogiju iz pene, se kopali v jezeru, stranišče je predstavljala luknja v 200 metrov oddaljeni stavbi, elekriko smo imeli iz sončnih celic, tako da smo marsikateri večer preživeli ob svečah in ko smo zagledali podgano, nismo več kričali. Kljub temu nam ni bilo slabo, bila sem presenečena, kako hitro se človek privadi.

■ Uganda je ena najrevnejših držav na svetu. Kako to vpliva na življenje ljudi?

Življenje je povsem drugačno kot pri nas, večina ljudi je kmetov,

ki pa pridela dosti hrane samo zase. Živijo v hiškah iz blata, brez elekrike in vode. Poznajo samo tako življenje, saj večina ljudi še nikoli ni videla filma, potovali pa so samo do okoliških vasi. Zdravstvena

oskrba je izjemno slaba, povprečna življenjska doba je 55 let in povsem normalno je, da kakšen izmed otrok umre.

Zara Gradecki, 9. b

I N T E R V J U

Miha Kos

Grmska hiška eksperimentov

Hiša eksperimentov je center znanosti, ki ljudem ponuja izvedbo različnih eksperimentov in poskusov, s katerimi lahko širijo svoje znanje in se o fizikalnih pojavih prepričajo sami. Njena najnovejša aktivnost pa je potujoča Hiška eksperimentov. Sodelavci Hiše eksperimentov za en dan obiščejo določeno šolo ter jo spremenijo v pravi center znanosti. V današnjih časih namreč šole nimajo toliko finančnih sredstev, da bi si privoščile ogled Hiše eksperimentov v Ljubljani. Tako je bila hiška gost tudi na naši šoli v četrtek, 6. 11. 2014, kjer smo ji izkazali dobrodošlico s himno Hiše eksperimentov, ki

jo je na otvoritveni prireditvi zapel pevski zbor. Prepričana sem, da so učencem, učiteljem ter staršem zagotovo odprli usta in nas pošteno navdušili nad zakoni fizike. Sama pa sem dobila tudi priložnost za intervju z direktorjem Hiše, Miho Kosom.

■ Koliko let že deluje Hiša eksperimentov?

Ja, jaz imam že čez 50 let, tako da včasih že pozabim kakšne stvari. Mislim, da je začela delovati že zelo zgodaj, ko sem z očetom, ki je dosti risal, hkrati pa je tudi študiral fiziko, večkrat namesto kakšne pravljice, zgodbe ali pogovora zvečer naredil kakšen eksperiment. Tako je meni to postalo všeč in potem sem študiral

fiziko pri nas v Ljubljani in pozneje odšel v Ameriko za nekaj časa. Tam sem videl nekaj podobnega – to je bilo že 20 let nazaj – in sem si mislil: "Nekaj takega mora imeti Slovenija in to bom jaz tudi naredil, pa naj stane, kolikor hoče. Zato bom vso svojo energijo vložil v to."

■ Kdo sestavlja 'skupnost' Hiše eksperimentov?

Ja, več nas je. Pravzaprav skupina, recimo desetih ljudi, kjer se zelo veliko pogovarjamo in skušamo biti čim bolj timski, kar pomeni, da več poslušamo, kot pa govorimo, da skušamo čim bolj razumeti težave, ki jih imajo drugi, ter se prilagajamo tudi temu. Upamo si reči ne vem takrat, ko kakšnih stvari ne vemo in si pustimo to tudi razložiti, sami ugotoviti odgovore.

■ Kako ste prišli do idej za vse delavnice, eksperimente, ki so nam na voljo?

Ideje pa tako nastanejo (tleskne), samo dovolj ljudi je treba imeti, ki so dovolj timski, ki poslušajo, dajejo ideje in so se potem pripravljene pogovarjati o tej zadevi. Nato neka ideja počasi dobi meso, krila, potem vzletijo in preprosto 'rata'.

■ Na kakšen način se lahko pridružimo 'članom' HE?

Vi kot učenci?

Ja, recimo.

Mislím, da se v prvi meri pridružite s tem, da ste radovedni, da ne izgubite svoje radovednosti, da stvari, ki vas zanima, skušate priti do konca, da postavljate vprašanja, skušate dobiti odgovore na njih. Velikokrat ne prideš do odgovora kar tako, ampak moraš raziskovati, brskati, iskati naprej. In s tem pravzaprav Hiši eksperimentov najbolj pomagata, ker to je to, kar bi mi radi ustvarili. Mi bi radi ustvarili, da so ljudje radovedni, da jim je učenje zabava, da učenje postane hobi, ne pa prisila. In da lahko rečeš: "Jaz bi se rad nekaj naučil zase in hočem dobiti odgovore na to vprašanje; jaz ne bom zadovoljen s tem, da mi nekdo reče: Eh, ti pa še tega ne moreš razumeti. Počakaj, boš enkrat že razumel." Zato vrtajte, vrtajte, sprašujte in ne izgubite te radovednosti, ki jo pravzaprav dobiš s tem, ko se rodiš. Če ne bi bili radovedni,

ne bi začeli dihati, ne bi začeli sedeti, hoditi, se začeli spraševati, raziskovati in tako naprej. Če boste ostajali radovedni, boste lahko slej kot prej sodelovali v Hiši eksperimentov na raznih področjih, tekmovanjih na primer. Mi imamo tekmovanja elastičnih vozil, kjer se lahko prijavite in tekmujete v izdelavi kakšnega vozila z elastiko. Imamo polno stvari. Važno je le, da ste radovedni, da se ne ustrašite ljudi in če česa ne razumete, rečete: "Tega jaz ne razumem."

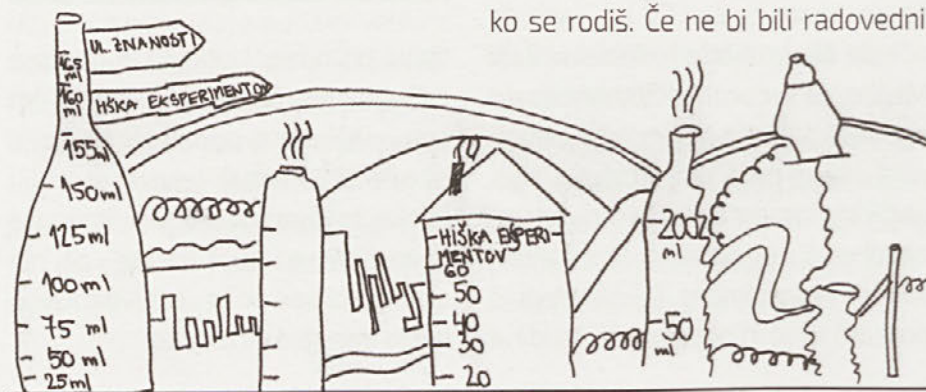
■ Kdaj vas lahko obiščemo v HE v Ljubljani?

V Hiši eksperimentov v Ljubljani nas lahko obiščete s šolo. Če pa želite priti sami ali s starši, potem samo recite: "Vsako soboto in nedeljo so odprti!" In se nas odpravite obiskat!

■ Kateri eksperimenti najbolj pritegnejo šolarje?

Vsi. Ljudje smo različni in nekaterim so všeč ene stvari, nekaterim druge. Če pogledamo knjigo vtisov obiskovalcev Hiše eksperimentov in tudi knjigo vtisov, ki počasi nastaja v Hiški eksperimentov, vidimo, da je enemu všeč ta eksperiment, drugemu drugi, tretjemu tretji. Glavno pa je to, da so ti stvari všeč in te vzpodbudijo k razmišljanju.

Emma Bauer, 9. a

M a l a N A J Č A

Beli zajček

Nekoč je živela deklica po imenu Maja. Zaželela si je zajčka, zato sta z mamico odšli v zavetišče. Ogledovala si je zajčke, najbolj ji je bil všeč beli zajček z rjavimi lisami. Maja ni vedela, da je imel beli zajček dobrega prijatelja, a to je kmalu ugotovila. Ko ga je namreč prinesla domov, zajček nekaj dni ni hotel jesti. Odpeljala ga je nazaj v zavetišče. Tam so ji povedali, da se tudi zajčevemu prijatelju enako godi. Maja si je izbrala drugega zajčka. Zajčka prijatelja pa sta vesela ostala skupaj v zavetišču.

Lučka Novina, 1. a

Miha, 1.b

Muha muhasta

Bila je strašno velika muha, a bila je čisto gluha. Smo jo iz hiše glasno podili, ploskali, mahali in jo lovili.

Muha se je v strop zabila in se kar na tla zvalila. Zdaj ne bo nas več motila, mir je v dušo naselila.

Roko, Rok, Hana, Sibila,
Sara iz 1. a

KENGURUJI

Kengurujka skače sem, skače tja, v vrečki dva mladička ima. Skupaj radi se igrajo in lepo se vsi imajo. Zdaj prišel je čas za spanje, vsi imajo sladke sanje.

Maša Praznik, 1. b

PTIČKI POZIMI

Pozimi ptički po vejah se podijo in jesti si želijo.

Skozi okno se jim smejim in obilo hrane jim želim.

Ko priboljšek moj dobijo, pa veselo odletijo.

Maša Zupančič, 1. b

Karla, 1.b

MACO

TO JE MOJ ČRNO-BELI MAČEK. SLIŠI NA IME MACO IN JE MOJ DOMAČI LJUBLJENČEK.

LUČKA AJDIŠEK RIFELJ, 1. C

NAŠA MIŠA

BABI IN DEDI IMATA PSIČKO. IME JI JE MIŠA. STARA JE 10 LET. JE VELIKA. NJENA DOLGA DLAKA JE RJAVA, PO HRBTU PA JE ČRNA. IMA KOŠAT REP, ČRN SMRČEK, RJAVE OČI, POD GOBČKOM JE NJENA DLAKA ZARADI STAROSTI ŽE POSTALA SIVA. NAJRAJŠI JE PASJE BRIKETE. POLETI DOBI VČASIH TUDI POSLADEK – SLADOLED. VČASIH JE Z DEDIJEM ZELO RADA ŠLA NA SPREHOD V GOZD. ZDAJ PA NE MORE VEČ HODITI V HRIB, KER JO BOLIJU ZADNJE TACE. NAJBOLJ VESELA JE, KO PRIDEM K DEDIJU IN BABICI NA OBISK. TAKRAT VESELO MAHA Z REPOM IN CVILI, KER JE VESELA, DA SEM PRIŠEL. KO SEM NA POČITNICAH, VEDNO HODI ZA MANO. KO SE IGRAM NA PESKU, LEŽI ZRAVEN MENE IN ME GLEDA. MIŠA JE ZELO PRIJAZNA IN IMAM JO ZELO, ZELO, ZELO RAD.

MARK VOVKO, 1. A

KIKI

TO NI BONBON. JE MOJ RUSKI HRČEK. ŽIVI V KLETKI, JE BELE BARVE S SIVO ČRTO NA HRBTU. NAJBOLJ JE VESEL, KO PLEZA PO MENI. HRANIM GA S SEMENKAMI, KI JIH OBOŽUJE. KO JE DAN, VELIKO SPI V SVOJI NOGAVIČKI. PONOČI TEČE V SVOJEM KOLESU.

ZELO, ZELO GA IMAM RADA.

ANA ŠANTELJ, 1. C

PTIČEK V PISARNI

ZJUTRAJ SEM SE IGRAL V OČIJEVI PISARNI. NEKAJ JE ZAROPOTALO. BIL JE PTIČEK. OČIJU SEM POVEDAL, DA SE JE UJEL PTIČEK. POTEM SEM ŠEL POVEDAT ŠE MAMICI. OČI JE ODPRL OKNO IN PTIČEK JE ZLETEL VEN.

GAJ ALEKSANDER
JELIČ, 1. C

UTRINEK IZ NARAVE

Učenci 1. b razreda smo se učili, kako lahko živalim v gozdu pomagamo, da lažje preživijo. Skupaj smo ustvarili zgodbico Utrinek iz narave, tako da smo eden za drugim nizali povedi.

Nekoč je živela deklica. Vsako jutro je komaj čakala, da zasliši ptičje petje. Odhitela je tudi k oknu in pogledala, če je že prišla srnica iz gozda. Srnica se je vsako jutro prišla past in napit jutranje rose na travnik. Deklica je šla skozi gozd v trgovino kupit sadje in zelenjavo. Tudi srnici je nastavila jabolko. Srnica je našla hrano in šla v gozd. Nato je prišel srnjak na travnik in se tudi on najedel. Vrnil se je nazaj v gozd. Šel je nabirat listke. Srnica je šla globoko v gozd. Srečala je lovca, ki je prinesel seno v krmilnico. Hitro je zbežala, ker je bila plašna. Stemnilo se je. Srnica je šla spat k svojemu drevesu.

Anja Kastelic, Marko
Duranović, Teo Frantar, Karla
Zobarič, Aleksander Bernad,
1. b

Princesa Sara premaga zlobno čarovnico

Predavnimi časi, ko je stari grad še stal, je v njem živela lepa princesa. Ime ji je bilo Sara. Bila je najlepša v deželi. Za svojo najljubšo domačo žival je imela samoroga, ki je bil zelo lep. Ime mu je bilo Diamant. Bil je neustrašen. Skakal je tako visoko, da so drugi mislili, da leti.

Žal je v Zlobnem Dolu prebival zlobni zmaj Vilbur, ki ga je jahala zlobna čarovnica. Čarovnica je hotela uničiti princeso in postati najlepša. Ta dan se je odločila, da bo napadla princeso. Skovala je načrt. Nato je poletela proti kraljevi vasi. Čarovnica je ukradla dnevnik princesi, v katerem je bilo zabeleženo, kdaj gre princesa ven in kdaj prižge pasti. Ko je princesa svojemu samorogu razčesavala grivo, jo je čarovnica oropala. Pri tem ji je ukradla vsa njena oblačila in nakit ter krono.

Princeso je spravila v ječo, ona pa se je oblekla v njena oblačila. Nato se je napotila proti kraljestvu. Zajahala je svojega zlobnega zmaja. Ko je čarovnica prišla v kraljestvo, so vile takoj ugotovile, da je nekaj narobe. Namreč, čarovničina čarobna palica je bila temno rjava, medtem ko je bila princesina svetlo rjava. 5 vil je takoj poletelo proti čarovničini ječi in rešile so princeso. Nato so princesi povedale, da se je čarovnica preoblekla v princeso, vendar so jo one, vile, takoj razkrinkale.

Princesa se je vrnila v kraljestvo, kjer je s pomočjo vil premagala čarovnico, samorog Diamant pa je premagal zmaja Vilburja.

Sara Bančov Varga, 1. A

OLA, MOJ SNEŽAK

MOJ OLA JE NAREJEN IZ TREH BELIH KEPIC. IMA TRI ČRNE GUMBE, NAMESTO NOSU ORANŽEN KORENČEK. NAMESTO LAS IN ROK IMA RJAVE DREVESNE VEJICE.

OLA ME SPREMLJA POVSOD. KADAR KAM GREM, GRE Z MANO. Z MANO SE IGRA, DELA DOMAČE NALOGE IN ZVEČER ZASPI V TOPLI POSTELJI. Z MANO NI SAMO, KADAR SE KOPAM, SAJ OLA NE MARA VODE. KO BO ZUNAJ SNEG, MU BOM NAREDIL BRATCA, DA SE BOSTA GLEDALA IN POGOVARJALA ČEZ OKNO.

ALI VAS ZANIMA, ZAKAJ OLA PO STANOVANJU NE PUŠČA LUŽIC IN BO Z MANO TUDI, KO BO KONEC ZIME? KER JE MOJ OLA PLIŠKO SNEŽAK, IGRAČKA IZ RISANK LEDENO KRALJESTVO.

JAKA ŠARMAN, 1. D

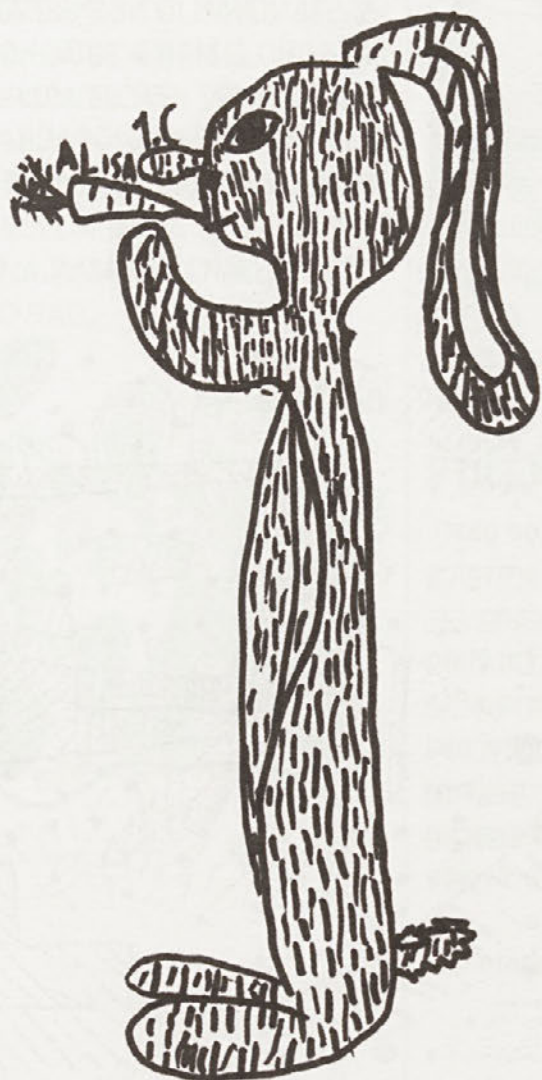

ŽIRAFI, PRIJATELJI IN ROJSTNI DAN

»ŽIRAFI, KJE SI?« »MOGOČE NAJDEŠ SLONA, KAJ PA DELAŠ TUKAJ?« »ŽIVIJO, SLON. KAKO SI, SLON?« ŽIRAFI JE POZDRAVILA. SLON JI JE REKEL: »ŽIVIJO, ŽIRAFI, KAKO SI?« »ODLIČNO!« MU JE ODGOVORILA. ŽIRAFI JE ŠLA NAPREJ S SLONOM ISKAT OSTALE PRIJATELJE. ŠLA STA POGLEDAT H GOSPE ZAJEC. BILA JE ZAPOSLENA Z UREJANJEM VRTA. PRIJATELJA STA SE ODLOČILA, DA JI POMAGATA. ŽIRAFI JE ZELO TRDO DELALA. SLON JE MALO MANJ POMAGAL, KER JE IMEL VELIKE NOGE. ENA, DVE, TRI. VRT JE BIL KONČAN. ZAJKLJA SE JE SEDA J LAHKO PRIDRUŽILA IN SO ŠLI POGLEDAT ŠE K GOSPODU POLŽU. POLŽ JE REKEL: »NE MOREM SE VAM PRIDRUŽITI, KER SI MORAM UREDITI HIŠO. TUDI OTROKE MORAM NAHRANITI.« »TI LAHKO POMAGAMO?« ENO ZA DRUGIM JE BILO VSE NAREJENO, KOT JE ŽELEL POLŽ. »O, HVALA, PRIDRUŽIL SE VAM BOM, DA BOMO SKUPAJ PRAZNOVALI TVOJ ROJSTNI DAN, ŽIRAFI.« PREVIDNO IN POČASI SO HODILI, KER NISO HOTELI POHODITI POLŽA. POLŽ JE PREDLAGAL, DA BI ŠLI K GOSPODU KROKODILU. NAŠLI SO GA V MLAKI. REKEL JE: »MORAM ŠE NAHRANITI OTROKE, AMPAK LAHKO MI POMAGATE. PAZITE, DA NE BODO PREVEČ NASILNI Z VAMI, SAJ VAS LAHKO UGRIZNEJO. POLŽ, TI PA NE HODI BLIZU, DA TE NE BODO ZAMENJALI ZA MALICO, KER ŠE MALO SLABO VIDIJO.« »KAJ PA ČE BI JIH HRANIL ČISTO OD DALEČ?« »SEDA J SMO VSE NAHRANILI. Z VESELJEM SE VAM PRIDRUŽIM. GREMO ŠE K POVODNEMU KONJU. POTE M BOMO VSI SKUPAJ PRAZNOVALI TVOJ ROJSTNI DAN. MOGOČE IMA KAKŠNO PRESENEČENJE ZATE.« KO SO PRIŠLI K POVODNEMU KONJU, JE ŽIRAFI POZDRAVILA POVODNEGA KONJA. »PRESENEČENJE IMAM ZATE,« JI JE REKEL POVODNI KONJ. PRESENEČENJE JE BILA VELIKA TORTA Z DEBELO PLASTJO ODLIČNE ČOKOLADE. »HVALA VSEM, PRIPRAVILI STE MI NAJLEPŠI ROJSTNI DAN! ZDA J PA ZAPOJMO ŠE PESMICO ZA ROJSTNI DAN. IMAM VAS NAJRAJE NA VSEM SVETU.« NATO SO ŠLI DOMOV, KJER SO UTRUJENI ZASPALI.

LANA OCVRK, 1. D

SOVICA LUNA

NEKOČ JE ŽIVELA SOVICA LUNA. BILA JE DRUGAČNA OD SVOJIH SOVIC. ŽIVELA JE NAMREČ V HIŠI. EN POPOLDAN JO JE UJEL NAVIHAN FANTIČ VID. IMEL JO JE ZAPRTO V KLETKI. LEPO JE SKRBEL ZANJO. A LUNA JE BILA KLJUB TEMU NESREČNA. ŽELELA JE BITI S SVOJIMI PRIJATELJICAMI.

NEKE NOČI JE VZELA KLJUČ, ODKLENILA KLETKO IN ZBEŽALA SKOZI ODPRTO OKNO V GOZD. POISKALA JE SVOJE SOVICE. PRIREDILE SO SI PRAVO ZABAVO. KAR NAENKRAT SE JE PRIKRADEL MEDVED IN JIH PRESTRAŠIL. ZBEŽALE SO V SVOJ DOM.

ZJUTRAJ SE JE VID PREBUDIL. OPAZIL JE, DA NIKJER NI NJEGOVE SOVICE. ZAČEL JE MOČNO JOKATI. TAKO MOČNO, DA GA JE SLIŠALA CELA VAS.

JOKAL BI ŠE SEDAJ, ČE SE GA NE BI SOVICA USMILILA. SKLENILA JE, DA SE BO PONOČI VRNILA V KLETKO, POJEDLA MALO HRANE IN ZASPALA. KO JE PADLA NOČ, SE JE TO RES ZGODILO. NAJEDLA SE JE, A NI MOGLA ZASPATI. ODLETELA JE K FANTU, KI JO JE TESNO OBJEL IN ZAVRISKAL OD VESELJA.

DAVID NOGRAŠEK, 1. D

BABICA ZIMA ZA STARŠE

ŠTIRINAJST DNI SMO PRIDNO VADILI PREDSTAVO BABICA ZIMA, DA BI Z NJO POPELJALI STARŠE V VESELI DECEMBER. BILI SMO ŽE POŠTENO NESTRPNI, SAJ SMO KOMAJ ČAKALI, DA POKAŽEMO STARŠEM, KAJ ZNAMO. ODIGRALI IN ZAPELI SMO ENKRATNO. UČITELJICI STA NAS ZELO POHVALILI. PO PREDSTAVI SO NAM STARŠI POMAGALI PRI IZDELOVANJU OKRASKOV IN OKRAŠEVANJU UČILNICE.

TIMOTEJ, EDVIN, MAX:
VŠEČ MI JE BILO, KO SEM NASTOPAL PRED STARŠI IN IGRAL NA GLASBILO.

NEŽA, SARA, LEA, NEJA:
LEPO JE BILO, KER SMO SKUPAJ S STARŠI IZDELALI OKRASKE ZA RAZRED. NAJBOLJ ZANIMIVA MI JE BILA SMREKICA IZ BLAGA, KER SMO MORALI TUDI ŠIVATI.

LUNA:
VESELA SEM, KER SEM USPELA SAMA IZDELATI SMREKICO IZ PAPIRJA.

MART, MAJ:
ZANIMIVO JE BILO IZDELOVANJE OKRASKOV IN SLADKANJE Z BONBONI.

LANA Š.:
VŠEČ MI JE BILO, KER JE BILO VELIKO DELAVNIC IN TAKO TUDI VELIKO IZDELKOV.

LANA O., DAVID, NADIA:
LEPO JE BILO, KER SMO BILI SKUPAJ S STARŠI IN SE SKUPAJ ZABAVALI.

ALJAŽ:

VŠEČ MI JE BILO, KER SMO NAJPREJ ZA STARŠE SPEKLI PIŠKOTE, NATO JIM ZAIGRALI IGRICO IN NA KONCU IZDELOVALI OKRASKE ZA RAZRED.

1. D

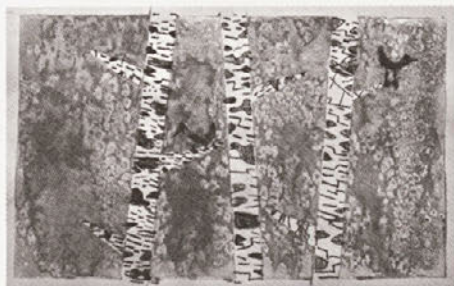
MALA MIŠKA

MALA MIŠKA,
KJE SI,
KAM SI ŠLA,
O KAM SI ŠLA?

RADA BI,
DA BI PRIŠLA NAZAJ,
KER SI MOJA LJUBICA,
O ZLATA LJUBICA.

ZDAJ SEM S TABO TUKAJ,
TUKAJ, KJER IGRAVA SE
NA LEPI MALI TRATICI.

LANA OCVIRK, NEŽA ZAJC,
1. D

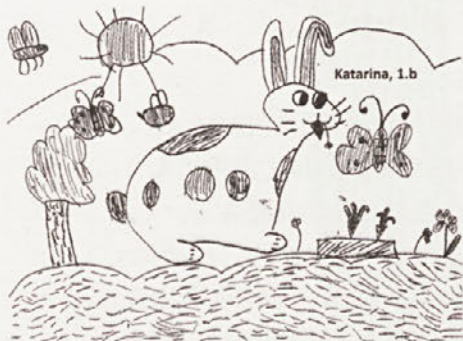
MI PA KUHAMO

V PONEDELJEK, 10. OKTOBRA, SMO OBISKALI GOSPODINJSKO UČILNICO, KJER NAS JE ŽE ČAKAL UČITELJ MATEJ. KER SMO SE PRI SPOZNAVANJU OKOLJA POGOVARJALI O SADJU IN ZELENJAVI, SMO Z UČITELJICAMA SKLENILI, DA BOMO PRIPRAVILI KULINARIČNO POPOTOVANJE MED JESENSKIMI PLODOVI IN SADEŽI.

CELO ŠOLSKO URO SMO LUPILI, REZALI, SEKLJALI, KUHALI, PASIRALI IN NA KONCU JE ZADIŠALO ... MNJAMI. ZELENJAVNA IN JUŠNA JUHA STA BILI RES OKUSNI. NA KONCU SMO SE POSLADKALI ŠE S SADNO KUPO.

KAJ JE SADJE IN KAJ ZELENJAVNA? VEMO ZA ZMERAJ.

1. D

NA OBISKU PRI BABICI

V TOREK, 4. 11. 2014, SMO SE SKUPAJ Z UČENCI IN UČITELJICAMA 1. A PEŠ ODPRAVILI PROTI ŠMIHELU NA OBISK K VITOVU BABICI. TAM SMO VIDELI PREČUDOVIT RIBNIK, V KATEREM PLVAJO OGROMNI JAPONSKI KRAPI. BOŽALI SMO ZAJČKA, OPAZOVALI PUJSKE IN KOKOŠI TER OBČUDOVALI SLIKOVIT KOZOLEC, KJER SE SUŠI KORUZA. NA BLIŽNJI NJIVI JE DEDEK S TRAKTORJEM ORAL, TAKO SMO LAHKO OD BLIZU GLEDALI, KAKO V ZEMLJI NASTAJAJO DOLGE IN GLOBOKE RAZE. OGLEDALE SMO SI ŠE VELIK ZELENJAVNI VRT, SADIKE MAČEH IN TOPLE GREDE.

ŠE ENKRAT HVALA BABICI ŠTEFKI ZA GOSTOLJUBJE IN DOBROTE, S KATERIMI SMO SE POSLADKALI IN OKREPČALI, SAJ JIH JE PRIPRAVILA SAMO ZA NAS.

LUNA: VŠEČ MI JE BILO, KER SEM VIDELA JAJČKA POLEG KOKOŠKE.

LEA, LANA Š.: SUPER JE BILO, KER SMO VIDELI PUJSKE OD BLIZU ...

ELSA TINA: ... IN JIH HRANILI S SLAMO.

DAVID, AMADEJ: NAJBOLJ PRIKUPEN MI JE BIL ZAJČEK. NIKOLI ŠE NISEM VIDEL TAKO VISOOOKE KORUZE.

SARA, NEŽA, EDVIN: NAJBOLJ VŠEČ SO MI BILI ZAJČEK IN RIBICE (JAPONSKI KRAPI).

VITO: VISOKO NA DREVESU SE JE SKRIVALO GNEZDO.

AJDA: VŠEČ SO MI BILE VSE ŽIVALCE.

NEŽA, MART: ZELO DOBRA IN SLASTNA JE BILA MALICA: DOMAČI KRUH Z MASLOM IN MRVICAMI.

1. D

JEŽEK V ZIMI

NEKEGA DNE JE JEŽEK V ZIMI ZAČEL JOKATI, A NISMO VEDELI ZAKAJ. POTEM JE NEKEGA DNE PRIKORAKAL MLADI FANTIČ IN JE REKEL: „KAJ PA JE, JEŽEK?“ „IZGUBIL SEM SVOJE GNEZDO.“ „LAHKO TI GA POMAGAM NAREDITI.“ IN TAKO STA NAREDILA GNEZDO. „HVALA TI, AMPAK ZDAJ NAJBOLJ NE MOREŠ OSTATI PRI MENI.“ „LAHKO!“ „RES?“ „JA, JA!“ „NE BO MAMI JEZNA?“ „NE, NE, SAJ JAZ NIMAM MAMI!“ „KAJ RES?“ „JA, LAHKO OSTATI PRI TEBI CELO VEČNOST.“ „HVALA!“ „NI ZA KAJ!“ IN TAKO STA ŽIVELA. VEDNO VEČ STA SE IGRALA. AMPAK NISTA DELALA SAMO TEGA. TUDI VEČ STA SE HECALA. HAHAHAHA. IN TAKO STA DELALA DO KONCA SVOJIH DNI.

LUNA KUPLJENIK, 1. D

Če bi učenci 2. a lahko imeli divjo žival, bi imeli:

LEOPARDA

Imel bi ga namesto avtomobila, da ne bi uničeval okolice in bi z njegovo pomočjo nabiral hrano in ne bi hodil v trgovino. Zvečer pa bi hodil na sprehode po gozdu.

Filip

VEVERICO

Dnevno bi mi nosila lešnike iz svoje zaloge hrane, skupaj bi se igrali. Z njenim dolgim repom bi skakala po moji sobi in bi mi počistila prah.

Neža

MEDVEDA

Lahko bi me branil pred nevarnostmi. Zvečer bi zaspal v njegovem naročju, ker je tako mehak.

Nal

DIVJEGA KONJA

Na njem bi jahala do trgovin. Skupaj bi si krajšala čas. Skupaj bi imela jahalno šolo. Ubogal pa bi le mene.

Ajda

KAČO

Z njo bi se plazila po naravi. Odkrivala bi žuželke in bi jih tudi zbirala. Doma bi jih opazovala, ker so pisane barve in nekatere letijo.

Lina

Da bi požrla vse miši, da ne bi nastavljali strupov in bi me branila, če bi mi kdo nagajal.

Zoja

Da bi se nanjo navadila in se je ne bi več bala.

Anja V.

KROKODILA

Z njim bi se plazila. Ima velika usta in z njimi bi mi prinašal hrano.

Pia

SLONA

Hodil bi po cesti in bi zame delal prostor. Doma bi z rilcem čistil stranišče. Nosil bi me na hrbtu, kamor bi si zaželel.

Gašper

Ker je moja najljubša žival. Lahko bi se skrila za njegova ušesa, lahko bi z njim obiral jabolka in češnje. Rad bi si z njim podajal z žogo, saj ima dolg rilec. Če bi mi bilo vroče, bi me lahko poškropil z vodo.

Mark

GEPARDA

Ker je najhitrejša žival na svetu in bi z njim izredno hitro potoval. Že tako imam rad mačke. Če bi ga udomačil, bi se z njim zelo dobro razumel.

Kostja

VOLKA

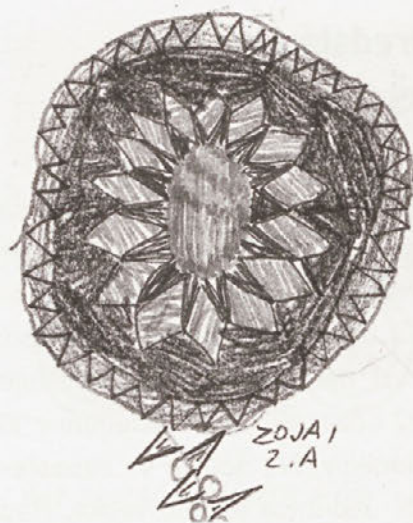
Da bi skupaj prepevala, da bi me varoval, da bi me nosil po gozdu.

Žiga

TIGRA

Zame bi nalovil hrano, nesel bi me v šolo. Lahko bi mu zaupala. Če bi me zeblo, bi se stisnila k njemu.

Nika

Prelepi mladički

Imamo muco Lili. Rodila je veliko muck in muckov. Po mladičke so prišli ljudje in bila sem zelo žalostna. Mamico sem prosila, če lahko enega obdržim. Dovolila mi je in bila sem vesela. Z muckom sem se igrala. Poimenovala sem ga Muri. Sedaj sem srečna.

Nika Pureber, 2. a

Predstavljam vam OŠ Grm

Osnovna šola Grm je zelo velika šola. Ima razgibano obliko. Je svetlo rjave barve. Okna so velika in bela. V šolo lahko vstopiš skozi pet vhodov. Šolo obiskuje 722 učencev, ki so razdeljeni v 30 oddelkov. Na šoli je 91 zaposlenih. Jedilnica je zelo velika. Rad hodim v to šolo, ker imam zelo prijazno učiteljico.

Mark Črtalič, 2. a

Intervju, kaj je to?

V 2. a razredu smo učenci sestavljali vprašanja za intervjuje. Sodelovali smo v skupinah po trije ali štirje učenci. Nekateri so se počutili ponosno, pomembno, skrivnostno in seveda pogumno. Imeli pa smo sedem skupin. Odšli smo po šoli in obiskali delavce šole. Ponosni smo bili, da nam je učiteljica toliko zaupala, da smo vse to naredili sami. Počutili smo se kot odrasli.

Ajda Kranjčević, 2. a

Potovanje v Afriko

Vesela sem bila, saj smo odšli v gledališče. Ogledali smo si predstavo Juri Muri. Kostumi so mi bili zelo všeč. Zelo smo se zabavali. Naučili smo se celo en ples. Poslušala sem zelo zanimivo glasbo, ki jo igrajo v Afriki. Navdušena sem bila nad krokodilom. Ko bom velika, bom odpotovala v Afriko.

Lina Kunčič Colarič, 2. a

Kako me je rešil neznani mož?

Nekega dne sem šel plavat, čeprav mi starša nista dovolila. Morje je bilo premočno. Začel sem se utapljati. Bilo me je zelo strah. Našel me je neki mož in me odnesel k sebi domov. Ko sem se zbudil, sem mu vse povedal. Potem mi je prinesel polno draguljev. Naredil je signalnik in prišel je Titanik. Ta me je odpeljal domov in nato se je začela zabava. Trajala je sedem let. Povabil sem cel svet.

Tilen Hlavaty, 2. a

JOJ, GORI!

Ko je bilo novo leto, smo prižgali v rakete. Ko sem jaz eno prižgala, se je sprožil požar. Tekali smo levo in desno in nenadoma se mami spomni, da lahko pokličemo 112 - gasilce. Povedali smo, kje živimo. Živimo v vasi, na hribu. Naša hišna številka je 9. Gasilci so hitro prispeli. Vse so pogasili in doživeli smo konec požara.

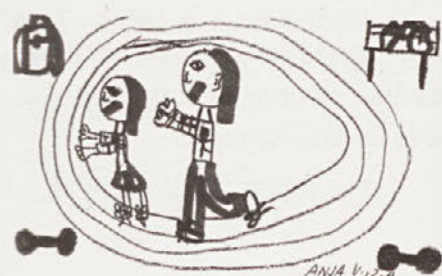
Anja Didovič, 2. a

Bolna gospa

Nekoč je živela gospodična. Gospa se je počutila tako, kot da bo zbolela. Supermen ji je dal računalnik, da bi si ogledala Gorjance. Sprehodila se je po Gorjancih. Spila je prvo kupico, drugo in tretjo. Zagledala je svinjsko pečenko in jo pojedla. Ozdravela je. Stekla je proti gradu in rodila je tri otroke.

Anja Vrabc, 2. a

Če bi lahko bil-a žival, bi najraje bil/-a ...

Učenci 2. a razreda so razmišljali in povedali:

ZAJEC

- Ker bi bila čisto bela, imela bi lepe majhne noge. Imela bi dolga ušesa in dobro bi slišala. Všeč mi je zato, ker skače. **Meri-Ana**

- Ker nima navadnega življenja in ne skače po cesti. **Neža**

- Ker je zelo mehak. Najlepši so mi mladički. **Alina**

PTICA

- Da bi imel ogromen razgled in bi videl celo mesto. **Nal**

- Da bi lahko poletela pod nebo in bi bila lepa. **Anja D**

LEV

- Ker je hiter, ker je kralj živali in ker je moja najljubša žival. **Mark**

TIGER

- Ker je hiter in spreten. **Tilen**

- Da bi lahko hitro tekkel, da bi lahko jedel veliko mesa. **Žiga**

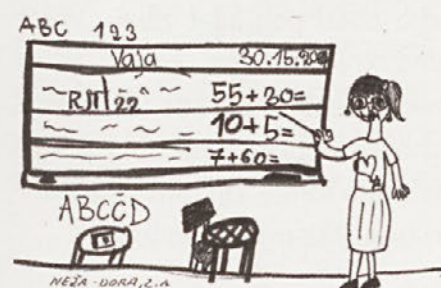

KONJ

- Ker lahko nese 133 kg tovora na hrbtu, ker rada jaham, ker poznam njegove lastnosti, dele telesa in vem, kaj rad je. **Ajda**

MUCKA

- Da bi se lahko crkljala in da bi se lahko igrala z drugimi muckami. **Anja V.**

- Ker se rada crkljam z njo, ker je kosmata in zelo lepa. Rada poslušam njeno mijavkanje. **Lina**

- Ker jo imam rada in bi znala plezati. Imela bi vedno dovolj hrane. **Nika**

RIS

- Da bi lahko hitro tekkel in plezal ter da bi bil tako lisast kot on. **Etjan**

- Ker je spreten in ker živi v lepem gozdu. **Kostja**

KUŽA

- Ker bi se me vsi bali, ko bi zalajala. Vsi me bi božali in ne bi hotela biti nikoli zapuščena in bi dobivala hrano. Pogosto bi hodila na sprehode. **Zoja**

RIBA

- Ker zelo rada plavam po morju in bi opazovala morski svet. Plavala bi zelo globoko in odkrivala morske zaklade. Imela bi luske kot mavrična ribica. **Pia**

DELFIN

- Ker so hitri in plavajo po morju. **Alja**

Nagrada

V tem šolskem letu obiskujem likovni krožek. Na likovnem krožku smo risali tri smešne pingvine. Ko sem slišala, da gre moj izdelek na natečaj, sem bila zelo vesela. Naslednji dan sva z mamicco pogledali rezultate in videli, da sem bila izbrana in bom dobila nagrado. Bila sem zelo vesela.

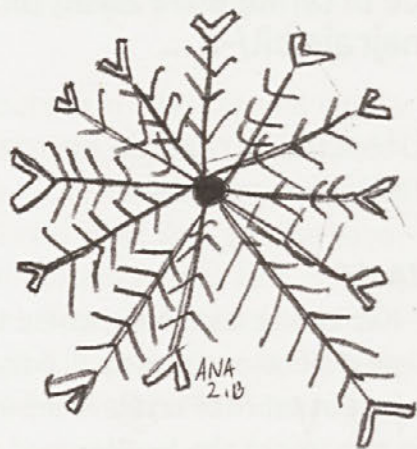
Neža Dora Brezovar, 2. a

GLASBENIKI, KI SO ZMERAJ IGRALI SKUPAJ

Bili so trije glasbeniki. Radi so igrali skupaj. Šli so na kavo, eden je naročil sok, drugi pecivo, tretji vodo, četrti pa ledeni čaj. Šli so nazaj domov in so videli, da ni instrumentov. Ker so hoteli vaditi, so vzeli lonce, žlice in kuhalnice in so lahko vadili. To zgodbo sem napisala zato, ker imam rada glasbo.

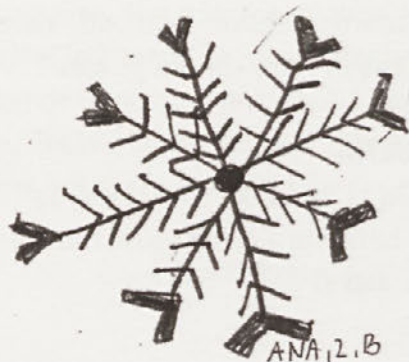
Ana Brinec, 2. b

KROKODILČEK KROKI

Nekoč je živel krokodilček Kroki. Rad je plaval za čolni. Nekega dne se je preveč oddaljil od mame in doma. Prestrašeno je ugotovil, da se je izgubil. Malo naprej je zagledal ribico, ki se je ujela v mrežo. Hitro je pregriznil mrežo in ribica je bila rešena. Vsa vesela se mu je zahvalila za pomoč. Vprašal je, kako ji je ime. Rekla je, da je zlata ribica z imenom Zlatka. Rekla mu je, da mu bo izpolnila željo. Kroki je potočil krokodiljo solzo in ji povedal, da zelo pogreša dom in mamo. Ribica mu je izpolnila željo in ga vrnila domov.

Maj Albreht Šutar, 2. b

LAČNA MUCA KATKA

V majhni vasi je živela muca Katka. Nekega dne je bila zelo lačna. Odločila se je, da si poišče hrano. Iskala je in iskala in našla pločevinko odprte mačje hrane. Mmm, kako ji je teknilo. Ko je vse pojedla, je ugotovila, da se ji je glava zagostila. Pločevinko je imela na glavi in se zaletavala, ker ni videla ničesar. Bila je zelo prestrašena. Mimo je prišla šolarka Mojca. Muca Katka se ji je zasmilila. Odločila se je, da ji pomaga in jo reši. Muca je bila Maji tako hvaležna, da je šla z njo celo pot do doma. Postali sta prijateljici. Maja je dobila ljubljencčka, muca Katka pa dom.

Neža Činkole, 2. b

IZLET NA KMETIJO

Lepega jesenskega dne smo se zjutraj odpravili na kmetijo v Logarsko dolino. Ko smo prispeli, smo najprej odložili kovčke, nato smo odšli pogledat živali. Videli smo krave, pujske, kokoši in še neko posebno govedo. S kmetije smo se odpravili na dolg pohod do slapa Rinke. Do tam smo imeli tri ure. Bilo mi je zelo lepo.

Naja Bobnar, 2. b

PIKAPOLONICA, MRAVLJA IN METULJ

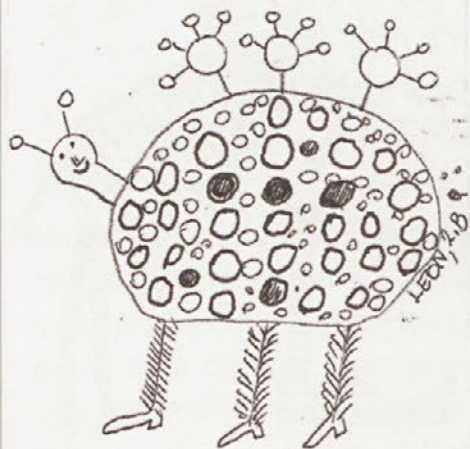
Živela je pikapolonica Liska, ki ni imela prijateljev. Vse rože na travniku so se preveč važile, ker so bile lepših barv. Pikapolonica je žalostno tavela po travniku in srečala mravljo. Vprašala jo je, če bi postala njena prijateljica. Mravlja je rekla, da bi postali in tako sta bili najboljši prijateljici. Naslednji dan sta mravlja in pikapolonica odšli na sprehod in srečali metulja. Vprašali sta ga, če bi tudi on postal njun prijatelj. Metulj je rekel, da bi in vsi trije so postali prijatelji. Vsi trije so se odločili, da gredo na večerni sprehod. Ko so prišli s sprehoda, so zaspali. Drugi dan so odšli k rožam, rože pa so bile začudene, saj so mravlja, metulj in pikapolonica izgledali čudovito. Sedaj niso bile več glavne rože.

ČAROVNICA PIKOLINKA

Nekoč je živela čarovnica Pikolinka. Živela je v gradu z mačkom Pikiem. Nekega dne se je spomnila uroka in ga tudi izrekla: »Hokus pokus, naj se pred mano pokaže punčka Pika!« In tisti trenutek sem se pred njo prikazala jaz. Vprašala sem jo, kdo je ona in kdo je njen maček. Najprej me je čudno gledala, nato pa mi je povedala, da ji je ima Pikolinka in da je čarovnica, njen maček pa je Piki. Najprej sem se ga ustrašila, potem pa sem ga malo bolj spoznala in vse je bilo v redu. Zatem mi je Pikolinka razkazala cel grad. Videla sem vse čarovniške stvari, od metel, do palic in knjig. Čisto vse. Celo sobo mi je pričarala, da bi lahko spala. Za zajtrk in večerjo je pripravila zelo dobro in zdravilno hrano. Ko sva jedli, je Piki vedno sedel ob mizi in čakal, da dobi priboljšek. Padlo je res veliko hrane, ker sva bili s Pikolinko zelo lačni. Na moj rojstni dan sta mi Pikolinka in Piki zapela čarovniško pesem. Pikolinka mi je poklonila čarovniško palico. Naučila me je, kako se čara. Piki mi je podaril škatlo z briketi in čeprav jih ne jem, sem sprejela darilo, da ne bi bil žalosten. Zabavali smo se do jutra in bili tako veseli, da bi se lahko kar še malo zabavali, vendar smo bili preveč zaspani. Šli smo v posteljo in zaspali.

Pika Krevs Rupena, 2. b

Lana Babnik Zagorc, 2. b

PREPIR

Veverica je bila ježu zelo všeč. Vsak dan ji je nekaj prinesel. Nekega dne je veverica rekla: »Dobro, postala bom tvoja žena!« Naredila sta veliko svatbo. Ko jo je bilo konec, je veverica zlezla v gnezdo in za njo je zlezel tudi jež. Jež je veverico bodel, zato ga je napodila stran. Jež je to upošteval in se odmaknil. Kasneje je jež zopet prišel v gnezdo, a veverica ga je napodila, ker jo je bodel. Jež se je odmaknil še bolj stran. To je trajalo toliko časa, dokler ni jež padel in se močno udaril. Nikoli več ni šel na drevo. Po končanem prepiru je veverica mirno spala. Naslednji dan je srečala veverička. Ponovno se je vnel prepir in tako se je vrstilo dan za dnem.

Lana Babnik Zagorc, 2. b

MARATON

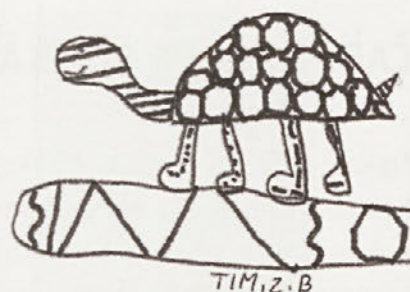
Konec oktobra sem šla na tekaški maraton. Maraton je bil v Ljubljani. Tekla sem v soboto. Dobila sem majčko, številko za tek, priznanje in medaljo. Sploh ni bilo pomembno, ali si bil prvi ali drugi, pomembno je bilo, da si pritekel na cilj. Na maratonu je bilo veliko ljudi in skoraj smo se izgubili. Tekla je cela družina. Ko sva s sestro pritekli na cilj, sva s starši odšli na sladoled. Mami in oči sta tekla v nedeljo. Ko sta pritekla, sta bila zelo mokra, zato sta se odšla umiti k prijatelju. Tudi naslednje leto bomo šli na maraton.

Dora Vrbetič, 2. b

SNEŽAK IN PEČ

Snežak in peč sta bila dobra prijatelja. Ko je bila tema in vsi otroci doma, je peč prišla k snežaku in mu delala družbo. Skupaj sta se igrala. Zjutraj pa se je peč hitro vrnila v hišo. Nekega večera sta se zelo lepo pogovarjala. Drugi dan je peč zopet prišla k snežaku, da bi se igrala in pogovarjala. Takrat pa je bila peč čisto drugačna, saj je bila vroča. Ko se je približala svojemu prijatelju, se je le-ta začel taliti. Peč je bila zelo žalostna, ker je izgubila dobrega prijatelja. Upam, da se njen prijatelj naslednje zimo vrne.

Zerina Ramić, 2. b

LAČNE MIŠI

Živela je miška z dvema mladičkoma. Ko jim je zmanjkalo hrano, je otrokoma naročila, naj pazita na dom, sama pa je odšla po hrano. Iskala je žito, da bo nahranila sebe in svoje mladičke. Kar nenkrat pa pred seboj zagleda mačko. Miš začne bežati in zbeži v luknjo. Uči ju, da morata vedno, ko gresta ven, biti previdna.

Tim Radovičević, 2. b

ŽVEKEC PRVIČ PRI NAS

Enkrat sva z mamico gledali na računalniku oglase, pa sva našli kužka. Odločili smo se, da ga bomo kupili. Z mojo sestrico sva se odločili, da mu bo ime Žvekec, če bo fantek. Že naslednji dan smo odšli pogledat kužka. Ko smo prišli, smo se zelo začudili. Bilo jih je deset, pa še povrh dve mamici. Vzeli smo najstarejšega kužka. Bil je bel višavski terier. Zahvalili smo se in veseli odšli domov. Vsak dan sva se z njim igrali, a sedaj, ko je večji, nimava dovolj časa zanj. Kljub temu je naš družinski član in zelo radi ga imava.

Monika Bitežnik, 2. b

MOJ PTIČ

Imam ptiča. Ima lep rdeč kljun in je zelo lepe barve. Kupili smo mu kletko. Zelo rad je in se igra z zvončkom. Star je 3 mesece. Želela sem si ga, da bi mi delal družbo. Dajem mu hrano in pijačo. Poimenovala sem ga Retry. Rad me ima, ker se pogovarjam z njim. Tudi bratec je vesel, ker imamo ptička.

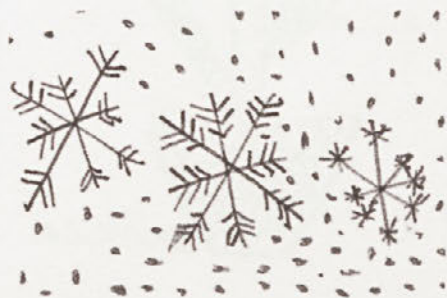
Ataja Rovan, 2. d

MOJA ŽIVAL

Želim si majhno sivo hrčico. Jedla bo vse, kar bo imela rada. Želim si jo, da mi bo delala družbo, kadar mi bo dolgčas. Imela jo bom zelo rada. Dala jo bom v kletko. Živela bo v moji sobi. Ime ji bo Lili.

Ana Đuranović, 2. d

MOJA MAJA

Moja najljubša igranja je čebelica Maja. Dobila sem jo za četrti rojstni dan od strica Mira. Zelo sem si jo želela. Maja je rumene barve, na trupu pa ima tri črne črte in na glavi rumene lase. Ima tudi velik nasmeh na ustih in navihan pogled. Na vrhu glave ima dve tipalki, s katerima tipa. Ima tudi krila za letenje. Na noge sem ji dala tudi bele nogavice, da jo pozimi ne bi zeblo. Je zelo mehka, ker je narejena iz pliša. Vedno me čaka v postelji. Stisnem k sebi in zaspim.

Monika Bitežnik, 2. b

PIKA

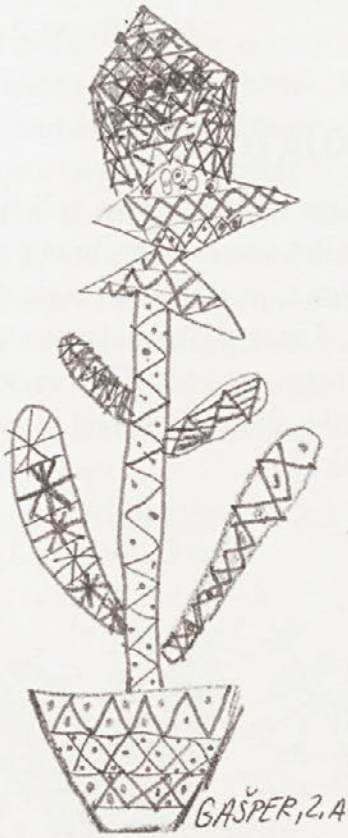
Moji muci je ime Pika. Rada je brikete. Njene barve so: bela, siva, rjava in črna. Dela mi družbo, ko mi je dolgčas. Stara je tri leta. Na smrčku ima črno pikico, zato ji je ime Pika. Dobila sem jo pri veterinarju. Rada praska in grize. Spi v kurilnici. Ima zelene oči. Rada se igra. Imam jo zelo rada.

Maša Brudar, 2. d

MOJA ŽIVAL

Doma imam ovčko, ki sem ji dala ime Rozika. Kupila mi jo je moja prababica Pavla. Rozika je bele, roza in rjave barve. Stara je šest let in visoka 40 centimetrov. Rozika je moja najljubša žival in igrača. Ko gremo na dopust, jo vedno vzamem s seboj.

Nika Burger, 2. d

MOJA NAJVEČJA ŽELJA

Želim si muco, da bi mi delala družbo. Bila bi bele barve in imela bi črne lise. Imela bi kratko dlako in bila bi zelo živahna. Ime bi ji bilo Doroteja. Spala bi v moji sobi v košari, ki bi bila podložena z blazino. Vsako popoldne bi jo peljala na sprehod. Jedla bi mačjo travo, mačje brikete in mačjo hrano v pločevinki.

Živa Hutar, 2. d

BIK, KAJ IMAŠ V VREČI?

Velik bik rdeči, kaj imaš v vreči?

Eno bolho, tri uši in podgano, ki ne zna lulati.

Velik bik rdeči, kaj imaš v vreči?

Eno žabo, dve gosi ter pujsa, ki na dveh stoji.

Velik bik rdeči, kaj imaš v vreči?

Enega volka, kozla dva ter sovi, ki limonado pijeta.

Tisa Božič, 3. a

CIRKUS

Orel in žolna sta vzela svoje mlađiče v cirkus. »Tam bomo videli klovna,« je rekla mama žolna. »In ovce, ki bodo postavljale rekorde,« zavpije Manca. Ko prispejo v cirkus, je prvi na vrsti klovni, ki žonglira z ovcami in jih vrže za vrat. Nato je na vrsti klovni, ki se pelje z avtom, ki ga pelje v trgovino. Klovni je tam kupil fižol in cev, nato ga je avto odpeljal do jezera. Tam vzame čoln in zaplava. Klovni rečejo: »Aaaa!« Vsi zavpijejo: »Luč se je pokvarila!« Ker je kazalo, da je konec, so se žalostno vrnili domov. Doma jim vsi ptički govorijo: »Mama, zakaj so se pokvarile luči?« »Mogoče zato, ker so že zelo stare,« jim odvrne mama. Takoj vsi zaspijo in sanjajo, kako postanejo klovni.

Nastja Lužar, 3. a

DOBROTA JE SIROTA

Nekaj časa nazaj sem prijateljici posodila zapestnico. Dala sem ji jo za tri dni. Ko so minili trije dnevi, sem prijateljico vprašala, če mi lahko vrne zapestnico. Prijateljica je rekla, da si je ona kupila enako zapestnico. Vprašala sem jo, če mi lahko pokaže zapestnico. Ugotovila sem, da je zapestnica moja in se mi je zlagala. Odločila sem se, da bom svoje stvari posodila samo najboljšim prijateljem, ker vem, da mi bodo vrnili moje stvari.

Miša Žnidarčič, 3. a

IMAM ... PAPAGAJA IN RIBICE

Doma imam ribico in papagaja. Ribica je zlata. Ime ji je Zlatka. Papagaj je siv in ima rdeč rep. Ime mu je Žaki. Ima zlomljeno krilo, zato ne more leteti. Je zelo prijazen in zna se tudi pogovarjati. Ribici manjka ena plavut. To pa se je zgodilo tako: ribice so imele zelo umazano vodo, zato smo jo zamenjali. Ko sem Zlatko dala iz vode, sem ji ponesreči odtrgala plavut. Papagaju se je zlomilo krilo tako, da je padel iz kletke. To sta moja ljubljenci.

Tia Slak, 3. a

KAKO SE POČUTIM, KO ME NEKDO UDARI?

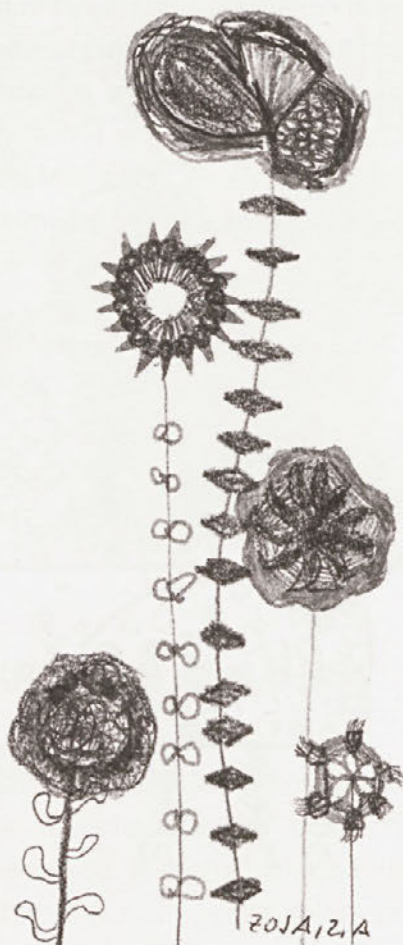
Zvečer, ko sem se odpravljajal spat, me je nekaj zmotilo. To je bila moja sestra, ki je streljala z gumico v mojo sobo. Rekel sem ji, da mi to ni všeč. Začela sva se kregati, nato me je udarila. To me je zelo bolelo in počutil sem se, kot da me ne mara več. Prišla je mami in rekla, da se morava s sestro pogovoriti o tem. Nato sva se pogovorila in objela. Po pogovoru in objemu sem šel takoj lažje spat.

Oliver Blagojević, 3. a

KJE GNEZDI OREL

Nekoč je živel orel. Imel je dva majhna orla: punčko in fantka. Nekega dne si je mali fantek po imenu Miki želel videti kaj več kot samo gozd in potoke ... Potem pa se je odločil, da pobegne. Ko so vsi zaspali, je odletel. Videl je lestve in ovco z rdečim klobukom. Malo naprej je zagledal človeški vrat in psa. Odletel je naprej in srečal metulje, ki so leteli proti njemu. Srečal je tudi kačo; gada, ki se je zvijal na kamnu in se sončil. Orel Miki se je komaj obrnil in že mu je prestregla pot sova in vprašala, ali ve, koliko je ura. Mali orel ji je povedal samo to, da bo čez pet minut ura pol dvanajstih. Sova se mu je zahvalila in odšla. Mali orel je končno mirno in lepo prispel v svoje gnezdo. Ko je videl, da še vsi spijo, se je ulegel in še on lepo zaspal.

Tia Slak, 3. a

CESTA

Cesta je kot presta, ki zviže se kot pot,
ki nikamor ne gre.

Cesta zelo zviža je, kot S.

Samo ena pot te ceste te pripelje,
kamor hočeš, ali dve.

Jaz najraje grem po najkrajši poti,
čeprav dobro vem,

da najkrajša pot ni vedno najboljša.

Nastja Lužar, 3. a

PSIČEK – MOJA ŽELJA

Že od nekdanj si želim psička in ne bom obupala, ker vem, da se bom nekega dne zbudila in mi bodo zažarele oči. Tam bo. Rahlo ga bom pobožala in rekla: »Mami, tako sem navdušena nad njim!«

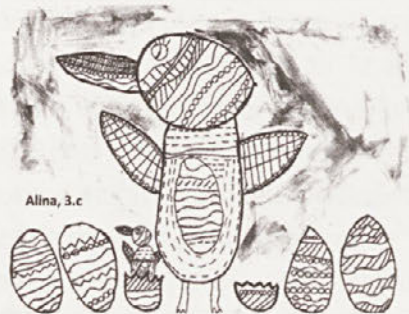
Lena Štrumbelj, 3. a

LESTEV IN LASTOVKA

V nekem drevesu je živela lastovka. Nekega dne je lastovka izvalila jajce. Še istega dne so v gozd prišli gozdarji in ob drevo naslonili lestev in hoteli posekati drevo. Ko so že plezali na drevo, je lastovka rekla lestvi, naj pade na tla. Lestev je padla na tla, gozdarji pa z njo. Lastovka se je zasmejala: »To jih bo poučilo!« Ko je bil lastovkinin mladič star eno leto, so v gozd spet prišli gozdarji in rekli: »Ni nam žal, da nismo posekali drevesa.«

Ana Balaban, 3. a

Allina, 3.c

NENAVADNA ZGODBA

Nekoč je živel klovn Jožko, ki je imel zelo veliko prijateljev. To so bili: ovca Mimi, orel Sokol, polh Pipi, žolna Ina in volk Janez. Nekega dne pa je prišel v domači kraj cirkus. V cirkusu so nastopali tudi Jožkovi ljubljenci. Sokol je letel skozi obroče, Mimi je beketala. Nazadnje je nastopil Jožko s čarodejsko palico. Stopil je na stol, uporabil čarobne besede in iz rokava potegnil deževnika. Po predstavi so se vsi odpeljali domov s čolnom. Ob prihodu domov so že na vratih opazili, da jim pušča cev. Potem so si skuhalo stročji fižol in kakav. Za lahko noč pa jim je lastovka na flavto zaigrala uspavanko.

Miša Žnidarčič, 3. a

SPOSOJENA LUNA

Ker po smrti naše drage Age nimamo več psa, si z očijem nekajkrat na teden sposodiva Luno. Kdo je Luna? Luna je azijsko-sibirski ovčar in je prava kmečka deklina, pripeta na verigo, ki čuva ovce. Njen prvi sprehod se je zgodil z nama, ko je bila stara 7 mesecev. Seveda ni znala ničesar. Ko sva jo spustila na prostost, sva jo najprej pol ure lovila po vasi in jo komaj spravila nazaj v avto. Prvi sprehodi so bili prav mučni, ker sva jo morala naučiti prav vse. Po dveh mesecih se je Luna naučila vse, kar mora pes znati. Na sprehodih je spoznala dva pasja prijatelja, Jara in Ašija. Z njima veliko teče, ko pa ji postane vroče, gre v potok namočiti rit. Luna bo še naprej »sposojena Luna«, ki je osvojila naša srca.

Olja Bizjak Šuster, 3. a

Matevž, 4.b

Sibila, 1, a

SRNJAK

Na vrtu za hišo stoji čebelnjak,
čez ograjo ga gleda velik srnjak.
Rad bi prišel do panja,
vendar mora mimo kostanja.
Boji se konja,
ki v konjušnici dom ima.
Srnjak se lačen vrne v gozd,
kjer ga čaka velik grozd.

Nika Kavšek, 3. b

KROKODIL ABRAHAM

Sem krokodil Abraham in skupaj z detlom imava čevljarsko delavnico. K nama prihaja veliko strank, ki so z najinim delom zelo zadovoljne. Nekega dne je detel gledal skozi okno, kako pada listje in opazoval ptice, ki letijo v tople kraje. Naslednji dan sem ga povsod iskal, vendar ga nisem našel. Na okenski polici sem našel njegovo pismo. Napisal mi je, da je odšel v tople kraje, da mu je zelo hudo in da se vidiva spomladi. Bil sem zelo žalosten in jokal sem tri dni. Profesor Baltazar mi je dal idejo, da pojdem za njim. Dolgo sva potovala, nato pa sva na otočku zagledala mojega prijatelja. S padalom sem se spustil na otok. Oba sva bila srečna, da sva se našla. Spomladi sva se skupaj vrnila domov. Čakalo naju je veliko strank s preluknjanimi čevlji.

Pia Aleksandra
Smrekar, 3. b

V NEDELJO

Mama v nedeljo veliko dela ima.
A poleg tega je vesela.
Prijatelje je povabila, do njih mora
biti mila.
Mravlja, štoklja sta prišli na polje,
da bo delo šlo mal' bolje.

Tisa Božič, 3. a

POLŽEVO POTOVANJE

Nekega dne sem šel na sprehod.
Čez dve uri sem videl velikana.
Velikan me je hotel pobrati, ampak je vedel, da ga doma že čakajo. Odhitel je domov in vzel še gobe. Ampak videl je še ježa, ki me je hotel ubiti. Velikan je vzel mene in malo hrane. Doma me je pokazal ženi in otroku. Otroku sem se zasmilil, zato me je hitro odnesel ven in me položil v travo. Cel mesec sem potreboval, da sem našel svoj dom.

Taja Omerzel, 3. b

OGENJ NI IGRAČA

Za prvi maj smo doma kurili kres. Otroci smo se igrali s palico ob ognju. Mama nas je opozorila, da je to nevarno in da se lahko opečemo. Ko nas je mama opozorila, smo odnehali z igranjem ob ognju. Šli smo na drugo stran ognja. Naenkrat se je plamen razširil in me opeknel po roki. Jokala sem in stekla k mami. Mami mi je roko obvezala. In tako sem videla, da ogenj ni igrača.

JAZ SEM KONJ

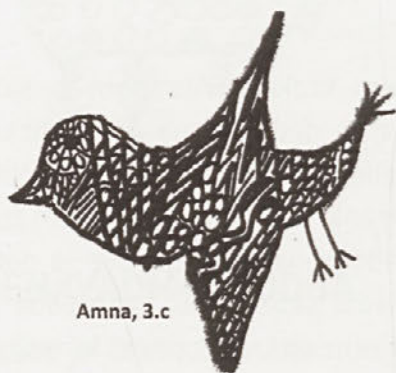
Jaz sem konj, ti pa ne,
jaz pa vlečem voz, ti pa ne,
jaz jem korenje, ti pa ne,
mene vsi jahajo, tebe pa
nobeden.

Jaz sem velik, ti pa ne,
jaz imam rep, ti pa ne.

Jaz imam grivo, ti pa ne,
jaz orjem njive, ti pa ne,
jaz se pasem, ti pa ne,
jaz jem seno, ti pa ne,
Mene lahko vprežejo, tebe pa
nobeden.

Lina Gošnik, 3. d

Laura Pavlin, 3. c

Amna, 3.c

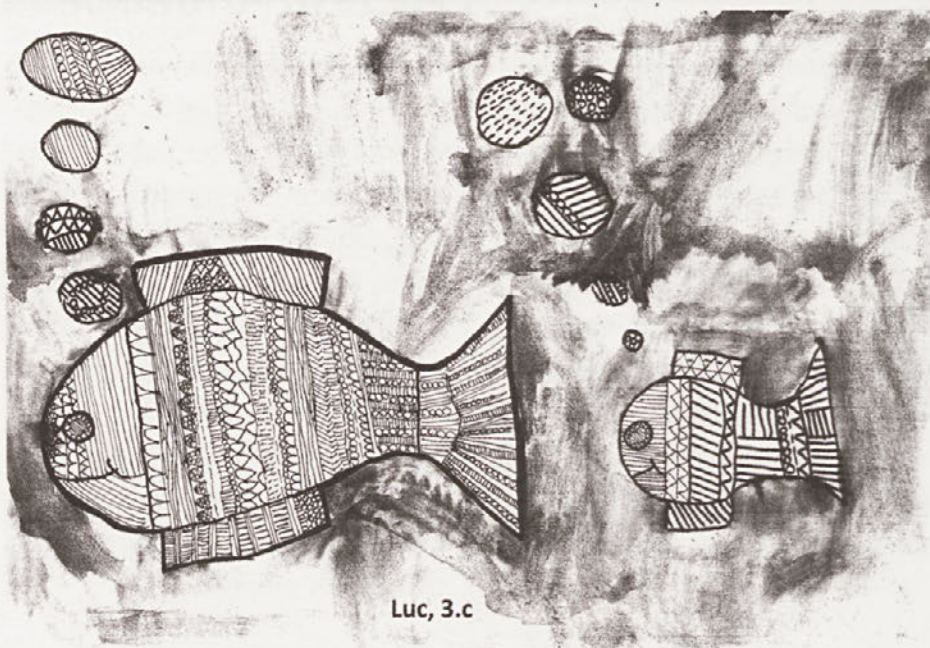
Bor, Brina in Blaž

Bor, Brina in Blaž so odšli na morje. Tam so takoj razpakirali prtljago.

Brina se je preoblekla in se odpravila na plažo. Bor in Blaž se nista odpravila na plažo, ampak na igrišče za košarko. Tam sta srečala prijatelja Jana in prijateljico Jano. Igrali so sedem tekem. Jan in Jana proti Boru in Blažu. Zmagala sta Bor in Blaž. Zmagala sta zato, ker moč ni bila izenačena. Moč ni bila izenačena zato, ker je bilo v eni ekipi več fantov. Jana je šibkejša od ostalih.

Brina se je na plaži zelo zabavala, ker je tudi ona srečala svojo prijateljico Lano. Tekmovali sta v plavanju. Ugani, kaj se je zgodilo potem!

Žiga Remih, 3. c

Luc, 3.c

MOJ BELKO

Moj hrček Belko je bele barve. Zelo je majhen in ima majhen rep. Rad se skriva pod žaganjem. V kletki ima: kolo, hlod z luknjicami in napajalnik za vodo. Zelo je luškan, vendar tudi zelo grize. Belko je brusnice, kosmiče in hrčje brikete. Hrano, ki je ne poje, shrani v gobčku. Je nočna žival. Ponoči vrti svoje kolo, podnevi pa drema. Ima zelo močne zobe.

Ajda Murn, 3. d

SONCE

Sonce je toplo in greje nas lepo.

Ko pa zaide za oblake, kar pozelelenijo mlake.

Oblaki so postali črni dež, žlebove nam napolnili.

Sonce je spet pokukalo in nam pomežiknilo.

Tina Zajc, 3.c

GIMNASTIKA

Gimnastika je zahteven šport. Če želiš biti dobra telovadka, moraš veliko trenirati in začeti, ko si še majhna.

Jaz sem začela pri štirih letih. Najprej sem hodila na gimnastično abecedo, v prvem razredu pa sem se začela ukvarjati s tekmovalno gimnastiko. Tekmujem tretje leto. Treniram trikrat tedensko po dve uri. V ponedeljek in četrtek imam trening od 17. do 19. ure, v sredo pa od 16. do 18. ure. Na trening moram obvezno nositi pijačo. Najbolje je, da pijem vodo. Sladkarije lahko prinesemo, kadar ima kdo rojstni dan. Na treningu se najprej ogrejemo, potem pa se učimo vaje na orodjih. Na treningu moraš paziti tudi na druge telovadke okoli sebe, ker delajo težje elemente. Pri tem športu lahko pride do zelo hudih poškodb, zato moraš ubogati trenerke. Moja prijateljica si je zlomila roko, ker ni ubogala trenerke. Tekmovanj se udeležijo tisti, ki si želijo. Tekmovanja so v Šiški, Zeleni jami, Kopru, Novem mestu ... Tekmujem na bradlji, v preskoku, parterju in gredi. Najtežja je bradlja, najlažji pa parter. Tekmujemo posamezno in ekipno. Tekmovalke imamo enake gimnastične trenirke in drese, da se lahko vidi, iz katerega kluba prihajamo. Jaz treniram v gimnastičnem klubu GYM Novo mesto. Osvojila sem že štiri ekipne medalje.

Na gimnastiki mi je všeč. Kmalu me čaka državno prvenstvo. Potrudila se bom, da bom imela dobre rezultate.

Franja Horvat, 3. c

LOČEVANJE ODPADKOV

Ker sem ta teden jaz razredni ekolog, sem se odločila, da vam bom predstavila ločevanje odpadkov.

Vsi si želimo živeti v čistem okolju. Odpadkov je vedno več, prostora na odlagališčih pa vedno manj. Da bomo ohranili čisto okolje, moramo z odpadki ravnati odgovorno. K čistemu okolju najbolj prispevamo tako, da ustvarimo čim manj odpadkov. Nekatere odpadke je možno predelati in ponovno uporabiti. Temu rečemo reciklaža in izdelku recikliran izdelek. Da pa bi odpadke iste vrste lahko predelali za ponovno uporabo, jih moramo ločeno zbirati in odlagati v za to namenjene zabojnike. V naseljih so postavljeni ekološki otoki, ki jih sestavljajo zabojniki za papir, steklo, plastično embalažo, biološke odpadke in mešane odpadke. Zabojniki za papir so modre barve, zabojniki za steklo so zelene barve, zabojniki za plastično embalažo so rumene barve ter zabojniki za biološke odpadke rjave barve. Biološke odpadke lahko zbiramo tudi na kompostu, kjer se sami predelajo v kakovostno gnojilo. Obstajajo tudi nevarni odpadki, kot so baterije, svetilke, laki, zdravila, čistila. Te moramo odpeljati v zbirni center, saj so za okolje zelo nevarni.

Ema Kristan, 3. c

PAPIGA LILI

Sem papiga Lili. Živim na Cesarjevi ulici. Moj dom je kletka. Raje pa bi letala po sobi. Imam roza krila in oranžen trebuh. Zelo rada se igram in ko pride kdo na obisk, ga vprašam, kako je. Z mano stanuje deklica Lina. Jem zrnje, sadje in zelenjavo, najbolj pa sem navdušena nad figami. Včasih mi dajo celo česen in feferone, kar me peče, je pa dobro za prebavo. Zelo rada se pogovarjam z Lino, saj tudi ona rada govori. Včasih me spustijo iz kletke. Takrat sem zelo vesela in letam po sobi, seveda pa so vsa okna zaprta, da ne pobegnem.

Lina Gošnik, 3. D

JAZ SEM TIGER

Jaz sem tiger, ti pa ne,
jaz imam črte, ti pa ne,
vsak se me boji, tebe pa nihče!
Jaz sem tiger, ti pa ne,
jaz imam velike zobe, ti pa ne,
jaz si hrano ulovim, ti pa jo kupiš.

Jaz sem lep, ti pa ne,
jaz imam rep, ti pa ne,
jaz sem težek, ti pa ne,
čudovit, veličasten, neverjeten
in to še ni vse.

Aleksa Pavičević, 3. D

Zajček, moja najljubša žival

Moja najljubša žival je zajček. Želim si ga imeti. Bil bi rjavo-bele barve, puhast in mehak. Z njim bi preživela veliko časa, a ne bi pozabila učenja in domačih nalog. Zajček bi bil v moji sobi v novi hiši. Tudi čistila bi, da ne bi po hiši smrdelo.

LARA GOLOB, 4. A

KAKO SEM DOBILA IME

Moje ime je Nika. Zaupala vam bom, kako sem prišla do tega imena.

Med mamino nosečnostjo se je zgodila iskrica. Bila sem že na poti ven, a imena še nisem imela. Prvo ime, ki je bilo predlagano, je bilo prav Nika, saj se je mamici zdelo lepo, kratko, navihano in živahno. Všeč so ji bila tudi imena Tija, Alja in Lana. Za vsak slučaj je izbrala še imena za fante: Anže, Urban, Jan in Žan. Na koncu se je izkazalo, da je v modi le še Nik, z a-jem Nika.

No, zaenkrat mi je ime Nika še kar všeč. Nekateri pa pravijo, da je Nika punca, kot se šika! Ponosna sem, da v grščini pomeni Nika boginjo zmage.

Nika Barbo, 4. a

NEJA K. 4.C

Novo mesto - mesto SITUL

26. novembra smo obiskali Dolenjski muzej. Tam smo izvedeli veliko zanimivosti o preteklosti. V Evropi so našli 40 situl, od tega 19 v Sloveniji in kar 9 v Novem mestu, zato se Novo mesto imenuje MESTO SITUL. V muzeju smo izdelali prečudovite situle. 8. decembra smo odnesli situle k županu Gregorju Macedoniju. Ko smo prišli, smo okrasili županovo jelko z našimi situlami. Končno smo odšli v sejno sobo Rotovža. Tam smo se usedli na vrteče stole. Skoraj smo popadali s stolov, ker so se tako vrteli. Ko smo se končno ustavili, nam je župan razložil nekaj o svojem delu. Nato je na mikrofonski vsak povedal svoje ime. Na koncu je vsak dobil en bonbon in odpravili smo se nazaj v šolo.

NIKA BARBO,
KAJA BARTELJ, 4. A

DOGODEK IZ MOJEGA RANEGA OTROŠTVA

Že od nekdaj rada ustvarjam iz različnih materialov: iz papirja, blaga, plastelina ... Tisti dan pa sem to storila malo drugače. Vse stvari sem že pripravila, le papirja še nisem našla. Iskala sem ga, ampak ni ga bilo nikjer. Ker ga nisem našla, sem namesto papirja uporabila zavese. Vzela sem škarje in začela rezati. Odrezala sem velik kos zavese. Mami na začetku sploh ni opazila, ampak ko sem ji pokazala svoj izdelek, mi je rekla, da tega ne bi smela storiti. Izdelek ji je bil všeč. Naslednji dan smo se odpravili v trgovino, kjer smo kupili zelo lepe nove zavese. Mamici in očiju sem obljubila, da tega ne bom nikoli več storila.

Maša Radovan, 4. a

OBISK ZAVETIŠČA ZA ŽIVALI

Na mrzel, meglen novembrski četrtek smo odšli v ZAVETIŠČE ZA ŽIVALI. Čeprav je bilo vreme dolgočasno, mi je srce kar igralo od veselja. Na šoli smo od začetka leta zbirali hrano za živali. Pred šolo nas je pričakal avtobus. Nanj so starejši učenci že prej znosili vso hrano za pse in mačke. Vstopili smo na avtobus in se odpeljali proti zavetišču za živali. Ko smo prišli do zavetišča, smo z njega znosili vso hrano in se slikali. Lahko smo si ogledali pse in psičke. Nato nam je lastnik zavetišča povedal, kdaj in zakaj jih pokličemo ter kako se moramo obnašati do psov v kletkah. Vsak, ki je imel srečo, je lahko sprehajal psička. Kasneje smo jih menjali. Jaz, moja sošolka Kaja ter Ana in Lina iz 3. d smo sprehajale črno-rjavo-belega psička. Tako sem bila vesela, da sem se skoraj razpočila. Psiček nam je skoraj pobegnil, a smo ga na srečo ujele. Vendar časa ni bilo na pretek. Psičke smo morali vrniti v kletke. Posloveli smo se in odšli na avtobus. Med vožnjo sem skovala načrt, kako bom dobila psička, a na žalost ni uspel. Kljub temu tega dneva ne bom nikoli pozabila.

Aja Koncilija, 4. a

TO SEM JAZ

Rodil sem se v Slovenj Gradcu 4. 1. 2005 mamičici Silviji, atiju Mladenu in sestrici Niki. Ker sem bil fantek, me je sestra hotela prodati. Želela si je sestrico. Ko sem bil še dojenček, smo se iz Velenja preselili v Ivančno Gorico, nato pa kmalu v Mirno Peč. Ko sem bil star 4 leta, smo se preselili v Novo mesto. Sedaj sem že v 4. razredu in obiskujem OŠ Grm. Treniram košarko, ki mi zelo veliko pomeni.

Leon Filipović, 4. a

MOJ MUCEK TIMI

Timi je črne barve, ima dolg rep in kratka ušesa. Tudi njegov smrček je črn. V svojem kotu ima vedno čisto stranišče, svežo vodo in hrano. Je zelo izbirčen, a najraje pije mleko. Ko nas ni doma, je zunaj. Kadar se pripeljemo z avtom domov, vedno štejemo ENA, DVA, TRI in na tri Timi že priteče. Ima prijatelja, sivega mucka, ki ga kličemo Sivko, in če Timija ni, največkrat rečemo, da je pri svojem prijatelju. Naš Timi je zelo igriv mucek, zato ti lahko včasih skoči na noge in te malo popraska. Največkrat spi v moji sobi. Ker pušča dlake, smo mu dali rjuho, da mi ne umaže odeje. Velikokrat se igram z njim in vsi ga imamo zelo radi.

JANJA AVSEC, 4. A

Kako sem dobil svoje ime

Ko je bila moja mami majhna, je s svojimi starši hodila na dopust v Bohinj v Zoisov grad, ki je dobil ime po Žigi Zoisu. Ker ji je bilo to ime zelo všeč, si je rekla: »Če bom imela sina, mu bom dala ime Žiga.«

Žiga Benčina, 4. a

To sem jaz

Ime mi je Sonja, pišem se Plisson. Imam dva brata, Matevža in Jara. Mami je ime Janika, očetu pa Joël. Zunaj za hišo imamo posajene jagode. Rada jih jem in iz njih naredimo dober frape. V prostem času rada izdelujem nakit iz perlic in se igram z mojo najljubšo prijateljico Ulo. Med šolskim letom hodim na gimnastiko in v glasbeno šolo. Tja hodi jo tudi moje prijateljice. Doma se najraje igram na podstrešju, kjer sestavljam z lego kockami. Ko se stemni, berem svojo najljubšo knjigo. Želim si imeti nemškega ovčarja.

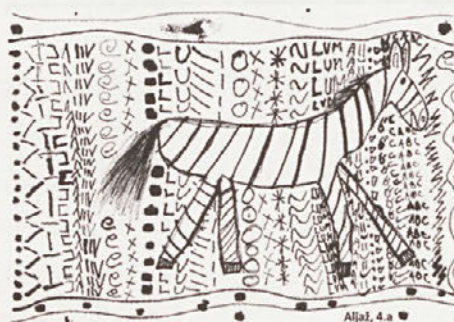
Sonja Plisson, 4. a

KAKO SEM DOBILA IME

Ko sta moja starša izvedela, da bom punčka, sta začela zbirati vsa možna imena. A nobeno ni bilo pravo. Mami je prebrala pet knjig z imeni in izpisala seznam z imeni, ki so ji bila všeč, a atiju ni bilo všeč nobeno ime s seznama. Nekega dne je šel ati na vaje. Med tem je mami na medmrežju gledala risanko o punčki Aji. Ko se je ati vrnil z vaj, ga je mami vprašala, če mu je všeč ime Aja. Atiju je bilo ime všeč, nato je še preizkusil, kako paše k mojemu priimku, zato je na list 10-krat napisal Aja Koncilija. Tako sem postala Aja, kot je bilo ime mami nemškega pesnika in pisatelja Goetheja.

Aja Koncilija, 4. a

Prekratka noč

Med poletnimi počitnicami sta k nam prišla Ana in Jakob. Bila sem vesela, da sta pri nas pre-spala. Za kosilo smo jedli sočno solato in pečen krompir. Ko smo se pošteno najedli, smo stekli ven na dvorišče. Zunaj smo se žogali in kolesarili. Matevž se je spomnil, da bi pred hišo postavili šotor in v njem prespali eno noč. Jakob in Matevž sta z očijem spretno postavila šotor. Ko se je zvečerilo, smo si pripravili pižame in si v šotoru postlali s toplimi rjuhami in odejami. Po slastni večerji smo se skobacali noter. Noč je bila svetla, ker je bila polna luna. Naenkrat smo zunaj na pesku zaslišali korake. Bili smo prestrašeni, ker smo mislili, da nas bo kdo ugrabil. Nekaj minut kasneje sva z Ano stekli v hišo. Pet minut kasneje sta pritekla še Matevž in Jakob. Naša nočna dogodivščina se je prezgodaj končala.

Sonja Plisson, 4. a

DOGODIVŠČINA V MÜNCHNU

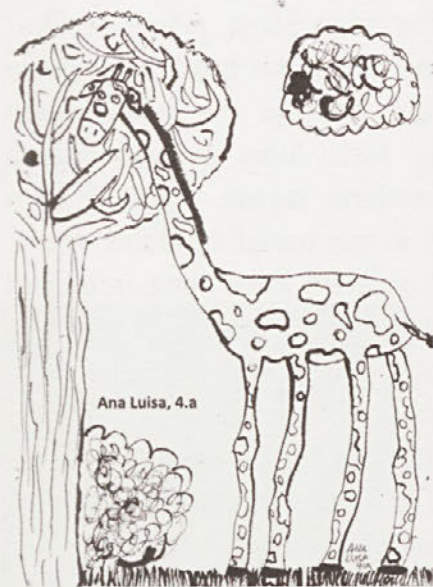
Moj dedi je živel v Nemčiji več kot 40 let. Sedaj je upokojen in živi v Podhosti. Večkrat na leto obišče München in tudi naša družina ga včasih spremlja. Ko smo v Münchnu, gremo vedno po nakupih. Ko sem bila stara 4 leta, smo šli v eno ogromno trgovino. Tam je bilo neskončno veliko igrač, oblek, torbic in veliko drugih stvari. Mami je kupovala obleke, mi trije otroci pa smo si ogledovali igrače. Jakob je moral paziti name. Zagledal se je v Yugijo karte in pozabil name. Jaz sem takrat oboževala skrivalnice in sem se skrila med obleke. Jakob se je obrnil in me ni več videl. Začel me je iskati in klicati. Seveda se mu nisem oglasila, ker sem se igrala skrivalnice. Filip je obvestil mamo, da me ni. Vsi so se ozirali naokoli in tekali po ogromni trgovini sem in tja. Po desetih minutah iskanja so bili vsi prestrašeni. V tako velikih mestih velikokrat ugrabijo otroke. Mami je šla do trgovke in ji rekla, da sem se izgubila. Trgovka me je po nemško poklicala, naj pridem do blagajne. Jaz sem razumela le Ula, zato sem prišla iz skrivališča in se začela igrati z lego kockami. Jakob me je našel in vsi so si oddahnili. Prišla je mami in me dolgo časa objemala in ljubčkala. Potem sem si lahko izbrala eno igračo. Te dogodivščine se dobro spominjam še danes. Tudi zaradi tega, ker so me starši okregali in od takrat se skrivalnic v trgovinah ne igram več.

Ula Höfferle, 4. a

Mali tiger in deklica Lana

Nekoč pred davnimi časi je živela mama tigrica. Ta mama tigrica je živela z dvanajstimi mladiči. En mladič je imel eno nogico zvito, zato ga nihče ni maral. Nekega jesenskega dne se je mali tigrček Bloks odpravil po svetu. Na potovanju je srečal malo deklico, ki ga je vzela k sebi. Tej mali deklici je bilo ime Lana. Naučila ga je določenih ukazov: sedi, lezi in čakaj. Dokazala je očetu, da je lahko odgovorna za tigrčka. Oče ji je dovolil, da tigrček ostane pri njej. Tako so živeli srečno do konca svojih dni.

Katarina Brudar, 4. b

Mačka

Enkrat je živel mačka.

Ime ji je bilo Tačka.

Zamijavkala je, da jo vsaka muha
žgačka.

Prišel je komar in jo ves dan
pikal,
a muho je kot hrana ves dan
mikal.

Lejla Topčagić, 4. b

ČRV

Bil je črv,

ki je šel na brv.

Zlomila se je vrv,
padel je v vodo.

Tam je umrl,
ker je padel na postrv.

Iris Željko, 4. b

O volkodlaku, ki ni jedel mesa

Nekoč pred davnimi časi je živel volk, ki ni jedel mesa. Živel je za devetimi gorami in dvanajstimi vodami in je živel v gozdu. Želel si je, da bi lahko čas preživel v tropu najmočnejših volkodlakov. Ti volkodlaki so bili tako močni, da bi le s tleskom prstov ubili kar sedem levov naenkrat. O tem je sanjaril že od malih nog. Bil je le en problem – ni maral mesa! Če si prišel v trop in nisi maral mesa, so te požrli za malico. Celo njegova mama ga je vedno pograjala, ko je morala sama pojesti celo košuto. Kadar je meso poskusil, je bruhal naslednje tri mesece. To mu ni bilo ravno po godu. Nato si je skuhal kamilični čaj in je bilo veliko bolje. To mu je skoraj že postalo navada, ko se je zgodilo nekaj res čudnega.

Ko je šel trop najmočnejših volkodlakov na sprehod, so šli mimo njega. Ko jih je videl, mu je zastal dih. Ampak ne zaradi njih, temveč zato, ker se je zaljubil. Ni se zaljubil v navadno volkodlakinjo. Zaljubil se je v tisto, ki je bila punca najmočnejšega volkodlaka. To pa je bil problem. Ker ni jedel mesa, je bil majhen in popolnoma nemočen! Zato se je odločil trenirati in postopoma jesti meso. Tako kot je sklenil, je tudi začel. Ko je mama lovila košute, ji je pri tem pomagal volkodlak (njen sin). Ko je to počel že nekaj časa, je že sam lovil košute. Jestu jih pa sploh ni mogel. Čez nekaj dni ga je mama vprašala, zakaj sploh to počne. Volkodlak ji je odgovoril in povedal vse po pravici. Nato mu je mama

svetovala, naj gre k dobri vili, hudobni čarovnici in enookemu velikanu. Na začetku mu je mati še dejala, naj gre najprej k dobri vili. To je poslušal tudi najmočnejši volkodlak. Ampak ta najmočnejši volkodlak je slišal narobe in je šel najprej k enookemu velikanu. Volkodlak je odšel k dobri vili in jo prosil za pomoč. Vprašal jo je, kako lahko postane mesojedec. Odvrnila mu je, da mu bo hudobna čarovnica dala nadaljnja navodila ter mu dala čokoladni piškot, ki naj ga poje, preden vstopi k čarovnici. Medtem pa je velikan rekel najmočnejšemu volkodlaku, da pri njem nima kaj iskati in naj gre k dobri vili. Tako sta oba šla domov in spat. Oba sta imela povsem enake sanje. A vendarle nista vedela, da ju točno to še čaka. Nista si predstavljala, kakšne bolečine bo še potrebno prenesti ... Nista si predstavljala brezmejne moči hudobne čarovnice. Ko sta se zbudila, sta šla oba svojo pot. Najmočnejši volkodlak je šel k dobri vili, drugi pa k hudobni čarovnici. Nato je šel volkodlak k hudobni čarovnici, pojedel čokoladni piškot in vstopil. Čarovnica ga je začudeno pogledala in vprašala, zakaj je prišel. Povedal ji je. Dala mu je naslednje napotke: »Pojdi k enookemu velikanu in ga povprašaj za brata. Ko ga boš videl, mu daj to cvetlico ter ga prosi za urok.« Nato je čarovnica izpuhtela. Medtem je dobra vila najmočnejšega volkodlaka ubila s pomočjo svojih prijateljic. Ko je volkodlak to izvedel, je bil zelo vesel! Pravil si je le, da mora priti še v trop. Nato je povedal še mami in sta skupaj praznovala vso dolgo noč. To je izvedel trop najmočnej-

ših volkodlakov, ki so pobesneli. A drugi najmočnejši volkodlak je bil še bolj vesel. Takoj, ko se je noč iztekla, se je vesel volkodlak pogнал proti enookemu velikanu. Pot ni bila tako dolga kakor sicer, saj si je pel pesmi ter si pripovedoval zgodbe. Ko je prišel do enookega velikana, ga je vprašal po bratu. Enooki velikan je rekel, da ga odpelje k njemu, če mu pokaže cvetlico. Volkodlak mu jo je pokazal, enooki velikan pa ga je odpeljal k bratu. Ko sta prispela, je enooki velikan izginil, prikazal pa se pa njegov brat. Volkodlak mu je pri priči pokazal cvetlico in ga prosil za urok. Velikan izreče nekaj besed in volkodlaka spremeni v mesojedca ter v pravega lepotca! Da bo verjel, mu pred nos nastavi košuto in že je ni več! Pojedel jo je mesojedi volkodlak. Medtem ko je postal lep, je postal tudi zelo močan. Takoj je ulovil posebno košuto in se odpravil v trop.

V tropu so ga sprejeli kot novinca. Lepa volkodlakinja se je zaljubila vanj, saj je izgledal močan, lep in hiter. Čez dva dni sta se poročila. Poroka je bila tako lepa, kakor je ni še nihče doživel. Volkodlak, ki ga je vila ubila, je gledal iz pekla in se jezil. Mladoporočenca pa sta srečno živela do konca svojih dni.

Iza Zbačnik, 4. c

ČAROBNA PIKAPOLONICA

Nekoč je živel neki deček. Nekega dne, ko se je igral ob ribniku, je zagledal pikapolonico, kako se utaplja. Vzel je paličico in ji pomagal ven. Pikapolonica mu je v zahvalo obljubila, da mu izpolni toliko želja, kolikor ima pik. Deček si je zaželel hišo. Pikapolonica mu je izpolnila željo, na njej pa je izginila ena pika. Nato si je zaželel konja. Ob njem se je pokazal prelepi črni vranec. Na pikapolonici je izginila še ena pika. Nato si je zaželel bogastvo. Pikapolonica mu je izpolnila še eno željo, na njej pa je izginila še ena pika. Deček je sklenil, da ne potrebuje ničesar več. Pikapolonici je postavil domek in zanjo lepo skrbel.

Leta so minevala. Deček se je poročil in imel svoje otroke. V deželo je prišel zmaj. Fant je sklenil, da se možje zberejo in pokončajo zmaja. Na voljo je imel še tri želje. Zaželel si je bojno opremo zase in za svoje možje. Na pikapolonici je izginila še ena pika. Družba je krenila v deželo za devetimi gorami, kjer je živel zmaj. Zmaja so premagali po dvanajstih dneh težke borbe. Nenadoma so se zavedli, da so se v divji borbi izgubili. Pikapolonico so prosili, naj jih vrne domov. Tako je na pikapolonici ostala samo še ena pika.

Srečo je treba deliti, si je mislil mož. Za zadnjo piko si je zaželel, da bi tudi pikapolonica imela sinove. Ko srečaš pikapolonico, si pametno izberi želje.

Luka Vranc, 4. c

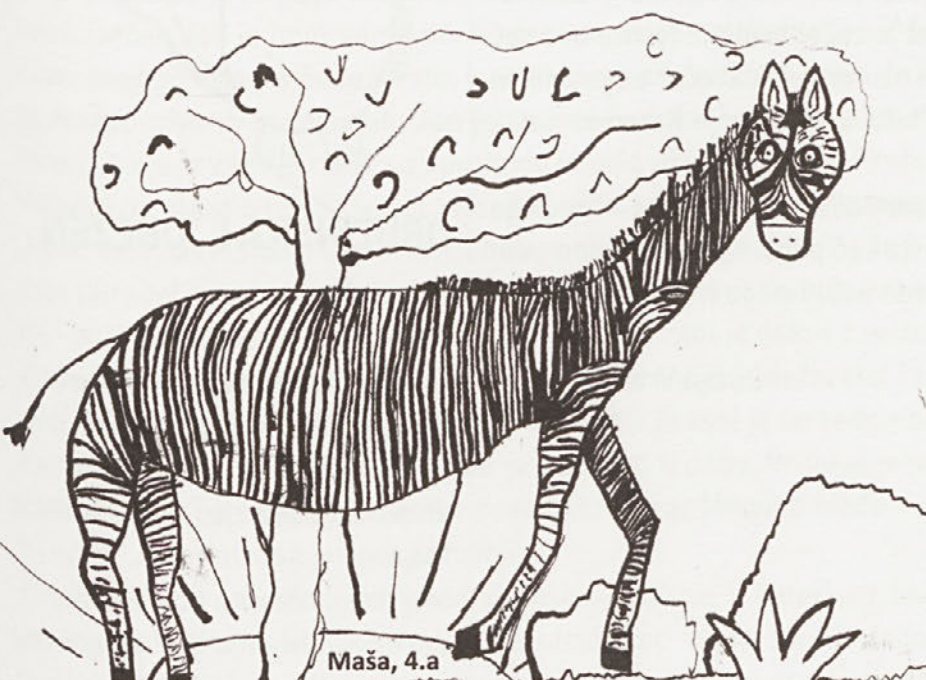
Junaki vseh širnih oceanov

Za tremi rekami in za devetimi oceani je živel morski pes z imenom Zobek. Zelo rad se je igral s prijateljem delfinom Žanom in s prijateljico orko Ano. Najraje so se igrali pustolovske igre. Tri oceane naprej je živela Zobkova teta Mici, ki ga ni marala, ker je bil vedno preveč glasen. V drugih oceanih je Mici imela svoje brate in sestre. Bila je najmlajša v družini in ko je bila še čisto majhna, so se ji bratje in sestre posmehovali zaradi njenega imena.

Ko je odrasla, se je odločila, da se jim bo za to maščevala. Odločila se je, da se bo pri kraljici zaposlila kot paznica. Tako je nekega dne šla mimo glavne sobe, smuknila vanjo in šla do računalnika, na katerem je bil program, s katerim se dvigajo in spuščajo jezovi med oceani. Dvignila je enega izmed jezov, tako da je voda iz oceana, v katerem je živel Micin brat, odtekla v ocean, v katerem je živela Mici. Voda je hitro odtekala. Nekatere ribe so se uspele rešiti tako, da so odplavale z vodo. Takoj so šle kraljici sporočiti grozovito novico. Kraljica je prek televizije vsem sporočila, kaj se je zgodilo. Ana, Žan in Zobek so se takoj odločili, da bodo pomagali. Spakirali so ter se odpravili na pot. Zobka je mama pustila v svet, saj mu je zaupala. Minevali so tedni.

Nekega dne pa so se naši trije junaki vrnili v domače kraje in to s priznanjem poguma. Zvečer so se vsi zbrali pri Zobku in pripovedovali, kaj vse se jim je zgodilo ter kako so premagali Zobkovo teto Mici.

Katja Šiško, 4. c

PRINCESKA MIJA JE SPOZNALA MARSOVČKA FILIPA

Za devetimi gorami in za sedmimi vodami je živela princeska Mija. Bila je zelo prijazna in rada je imela živali. Njena največja želja je bila, da odleti na Mars, da bi spoznala Marsovčke. Bila je že pozna ura in princeska je šla v posteljo brat enciklopedijo o Marsovčkih. Mija je zaprla oči in nato zaspala. Sanjala je, da je poletela v vesolje. Tam je srečala vse planete in eden ji je bil posebej všeč. To je bil Mars. Na Marsu je srečala zelo veliko Marsovčkov, da jih ni mogla niti prešteti. Nekoč je srečala Filipa. Bil je zelo prijazen in dobrosrčen. Mija se je z njim igrala in zelo ga je imela rada. Nekega dne se je morala vrniti domov. Vsem Marsovčkom je rekla nasvidenje.

Mijo je zbudila budilka. Ko se je Mija oblekla in umila zobe, je takoj prišla v kuhinjo in vsem pripovedovala o svojih sanjah. Vsi so jo pozorno poslušali in vsem so bile sanje zelo zanimive, posebej mami Elizabeti in očku Rudolfu.

Angelina Petrovič, 4. c

NAŠ MAČEK MURI

S sestro Katarino sva si že zelo dolgo želeli domačo žival. Najraje bi imeli psa ali mačko. Oči in mami pa sta zmeraj našla kakšen izgovor, da še ni pravi čas za to. Predvsem sta naju opozarjala, da je za domačo žival potrebno vsakodnevno skrbeti: čistiti njeno stranišče, ji dajati hrano, psa pa še voditi na sprehod.

Nekega dne pa je mami povedala veselo novico, da sodelavka oddaja mlade mačke in da bomo tudi mi vzeli eno muco. S sestro sva bili zelo zadovoljni. Začeli smo pripravljati stvari. Oči je naredil lepo hiško, kupili smo mačje stranišče, skledo za hranjenje in hrano za mačke. In prišel je dan, ko je mamina sodelavka pripeljala muco. Povedala je, da je samica in že sva s Katarino začeli izbirati ime. Nikakor se nisva mogli dogovoriti, zato je ostala kar Muca. Joj, kako je bila luščna! Že v prvem hipu sem jo vzljubila. Bila je črno-bela in zelo igriva. Še dobro, da so bile počitnice, tako sem lahko ves dan preživela z njo. Zelo rada se je igrala z žogico, vrvico, gobico, slamico. Skočila je na vsako stvar, ki se je premikala. Bilo jo je zelo zabavno opazovati.

Nekega dne je k nam prišel stric Marko, ki je po poklicu veterinar. Pogledal je našo muco in takoj ugotovil, da je naša muca v resnici maček. Malo smo bili presenečeni, ampak ime pa sva s Katarino zelo hitro izbrali. Muri naj bo, sva bili enotni.

Muri je postal naš ljubljencek. Tudi sosedovi otroci so ga imeli radi. Spremljal nas je pri igri ali pa smo njegovo igro opazovali mi.

Nekega dne pa Muriju ni bilo do igre. Tudi piti in jesti ni hotel. Bruhal je in imel drisko. Samo žalostno je ležal in nas otroke od daleč opazoval. Prišel je stric Marko, ki je ugotovil, da se je Muri zastrupil. Dal mu je zdravilo. Upali smo, da mu bo pomagalo. In res se je naslednji dan bolje počutil. A ni ostal dolgo zdrav. Spet je začel bruhati. Ni mu bilo več do družbe. Umaknil se je, da ga sploh nismo našli. Zvečer se je vrnil in ves shujšan in bolan ležal pred našo hišo. Zjutraj ga je Katarina našla mrtvega.

Ko so mi povedali, da je Muri mrtev, sem bila zelo žalostna. Nisem ga želela videti mrtvega, zato ga nisem šla več pogledat. V spominu sem ga želela ohraniti kot zdravega, igrivega in luštnega mačka.

Lucija Vrbinc, 4. c

Medvedek sladkosnedek

Živel je en medvedek,
bil je sladkosnedek.
Rad je jedel med
In lizal sladoled.

Po gozdu je taval,
malo se zabaval.
Iskal je med,
ker je sladkosned.

Medu ni našel,
v mesto je zašel.
Utrujen je bil,
zato si je sladoled kupil.

Adrian Rustemi, 5. b

DRUŽINSKA LJUBEZEN

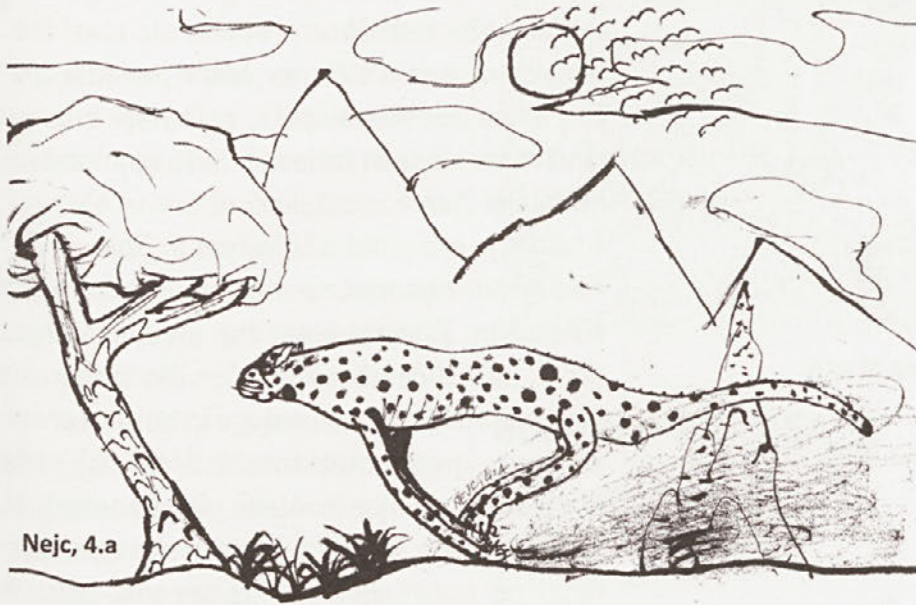
Ko si bolan in te vse boli,
je mami tukaj, da za tebe skrbi.
Sestra moja majhna
vedno mi nagaja,
ampak ljubka je kot čebelica
Maja.
Moj dragi oče ima dobre volje,
da mi v življenju vedno gre na
bolje.

Ognjen Lazarević, 5. b

Uganke

Velika neleteča ptica, v daljni Afriki živi,
noge ima strašno dolge, z njimi teče kar za tri.
(noj)

Amika Zoja Jelič, 5. c

Nejc, 4.a

Čudežni stol

Nekoč je za devetimi gorami, za sedmimi potoki in tremi jezери ležalo cvetlično mesto. Včasih je bilo revno, zdaj pa je mesto postalo bogato po zaslugi gospoda Mihalka. On je lastnik velike tovarne, v kateri izdelujejo zalivalke cvetic.

V to mesto se je nekega dne vselil deček Jan s svojim čudežnim stolom. Deček Jan je imel samo očeta, mama mu je umrla, ko je bil še čisto majhen. Njegov čudežni stol je imel samo eno majhno nogo. Znal je hoditi, govoriti in računati. Jan je za svoj čudežni stol lepo skrbel. Hranil ga je, z njim je hodil na sprehode in se z njim tudi igral. Prebivalcem mesta je bil dečkov stol zelo všeč. Radi so imeli tudi prijaznega Jana. Gospod Mihalko je postal ljubosumen, zato se je odločil, da bo stol ukradel in polomil. Točno ob polnoči se je priplazil do hiše, v kateri je živel deček z očetom in čudežnim stolom. Stol je pokril z veliko rjavo vrečo in ga odnesel k sebi domov. Doma je začel čudežni stol žagati. Takrat pa je začel stol rasti in rasti in rasti. Zrasel je do sedmega nadstropja Mihalkove hiše. Tovarnar je pobegnul iz sobe. Pritekel je na pločnik, tam pa se je spremenil v drevo. Od takrat Mihalka nihče več ni videl. Janov stol se je spet pomanjšal.

Prijazni deček je postal novi lastnik velike tovarne, v kateri so zdaj izdelovali čudežne stolčke za pridne otroke po vsem svetu. Janov najljubši prijatelj je ostal njegov čudežni stol in srečno sta živela do konca svojih dni.

Neja Keserič, 4. c

PAJEK

V neki zapuščeni hiši,
kjer je mrgolelo miši,
v sobi stala je omara,
ki bila je sto let stara.

V njej živel je pajek suh,
ki nikol' ni jedel muh,
saj v omaro ni prišla
niti ena muhca.

Pa je v sobo prišel čmrlj,
ki omaro je odprl.
Takrat se v mrežo je ujela muha,
ki si jo pajek še danes kuha.

Lana Traven, 5. b

LJUBEZEN ČEZ ČAS

Ljubezen nastane,
ko skupaj sta dva,
ju zakon poveže,
saj sta le oba.

Potem družinca nastane,
otroka se rada imata,
saj veže ju veja ljubezni bogata.

Ko otroka odrasteta,
gre ljubezen na pot,
a nasproti ji pride hudičev rod,
ki nestrpno kot smrt z vrati
lopota.

Pa čeprav nekaterih ljudi ni več,
ljubezen še zmeraj veže ljube-
zenske verige sveta,
ki nas spremljajo celo pot do
večnega življenja.

Nina Črtalič, 5. b

Ljubezen

Ljubezen je res lepa stvar,
kar pomeni,
da nam je za druge mar.
Rad imam očeta, mamo, bratca, staro mamo
in vso družino razigrano.
Čeprav se kdaj zgodi,
da kdo od njih me ujezi,
ljubezen vedno najde pot,
da umiri strasti.
Želim si,
da bi se ljudje imeli radi
in se kregali manj kot ponavadi.
Saj nihče od nas ne bo pozabil dan,
ko nekdo nas je stisnil in rekel: Rad te imam.

Luka Bjeloševič, 5. b

Živali

Vodne in kopenske,
majhne in velike,
prijazne in strašanske
in različne oblike.

Take so živali,
ki jih imamo radi!

So črne in bele,
rdeče in rumene,
v barvah mavrice
ali pa tudi zelene.

Take so živali,
ki jih imamo radi!

So rastlinojede,
a niso blede,
ali mesojede,
ki ustvarjajo veliko zmede.

Take so živali,
ki jih imamo radi!

Amika Zoja Jelič, 5. c

TO SEM JAZ

Sem Martin Muhič, star sem 10 let. Rodil sem se v Novem mestu.

Visok sem 144 cm, imam 38 kg, oči imam modre, moji lasje so svetlo rjave barve. Imam temno kožo, sem športni tip.

Moja družina ima 6 članov. Mami je v naši družini edina ženskega spola, poleg nje imam v družini še očeta in tri brate. Sem najmanjši in najmlajši član.

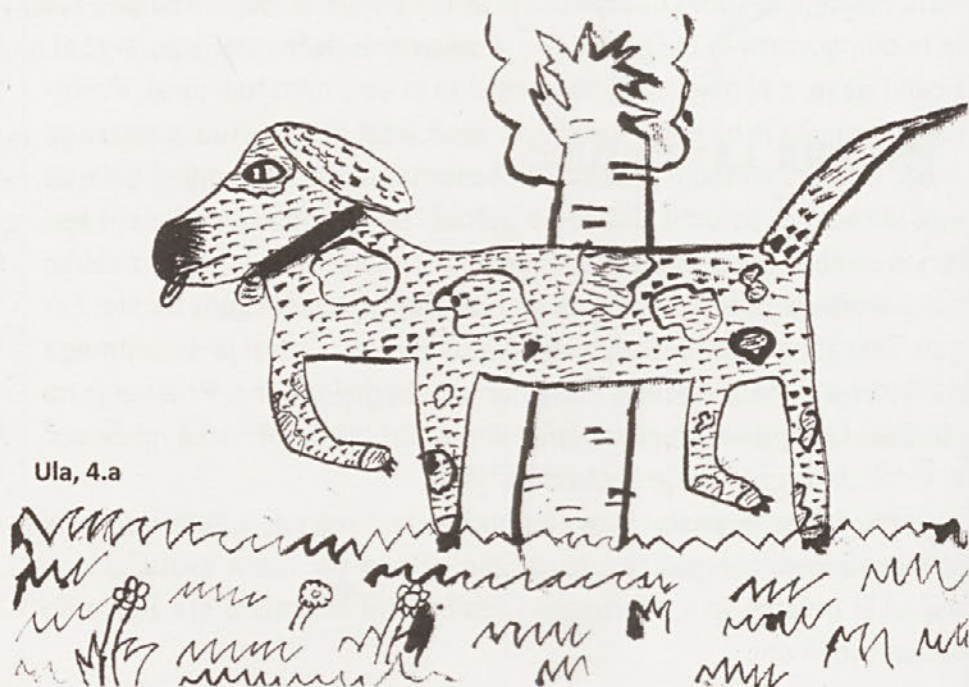
Bratom je ime: Andraž, Gašper in Rok.

Rad igram rokomet, sestavljam lego kocke in kolesarim. Vstajam ob sedmi uri zjutraj, spat grem pa ob deveti uri zvečer. Ko pridem iz šole, naredim domačo nalogo in ko sem prost, se grem igrat z bratrancem. Moja najljubša prijatelja sta Jaka in Aleks. Ob ponedeljkih, torkih, sredah in petkih imam rokometni trening, ob ponedeljkih pa še verouk. Nimam ljubljencev.

Rad imam razno sadje in lazanjo. Ne maram pa rdeče pese, vina in šole.

Želim si še več lego kock in vratarski dres. Postal bom vratar MRK KRKA.

Martin Muhič, 5. b

Krompirček

Nekoč je živel krompirček. Dom je imel v pečici. Tam je zmeraj zelo vroče in toplo, kar mu je ustrezalo.

Nekega dne se je odločil, da bo šel iskat slastno hrano. Medtem ko je iskal hrano, je naletel na krompirček čips. Čips je živel v plastični vrečki. Povedal mu je, da išče hrano in čips. Odločil se je, da mu gre pomagat. Morda se pa bo tudi za njega kaj slastnega našlo. Skupaj sta se odpravila na pot. Našla sta kosmiče. Bili so tako slastni - njam. Jedla sta tako dolgo, dokler nista vsega pojedla. Ko pa sta vse pojedla, sta nepričakovano počila in se razletela na milijon koščkov. Koščki so se nato začeli zbirati in nastal je ogromen, ogromen krompir. Krompir je našla neka velika družina. Pojedli so ga za kosilo in vsi so se zelo najedli.

Jaka Mohar, 5. b

GOZDNA PRINCESA

V deblu drevesa
živela je princesa.
To bila je sinička,
ki ni marala vsakega ptička.

Nekoč je poletela
in se v vrabčka zaletela,
ki bil je čisto rjav
in prav nič domišljav.

Kmalu sta se odločila,
da se bosta poročila.
Kot princ in princesa sta dolgo
živela,
sto mladičkov skupaj imela.

Lana Traven, 5. b

Ljubezen ni

Ko se zjutraj zbudim,
takoj na računalnik odhitim,
a pomislim, da v življenju
obstaja še kaj novega.

Ko se zjutraj ob tebi zbudim,
takoj si zaželim
nekaj novega,
kar navdih ti da.

Takoj spet spomnim se
na svoje igrice,
a to na žalost
ljubezen ni,
ker srce utripa
mi v temi.

Aleksander Avbar,
Aleks Petrič, 5. b

Letni časi

Pozimi sneži,
na ledu drsi.
Vsi gremo hitro na sani,
da se spustimo v zimske dni.
Spomladi zraste trava,
spet lepa je narava.
Na travi se pase krava,
ki že cel dan tava.
Poleti spet plavamo v morju,
ker je vroče sonce na obzorju.
Vsi se izmikajo dežju
in se počutijo kot v rajju.
V jeseni listje drhti,
zmrznejo nam prsti.
Ko je burja na vrsti,
dajo v grob dve krsti.

Zarja Štraus

GOS

Od 2. 3. do 8. 3. 2015 bomo popolnoma prenovili šolsko kuhinjo, zato v tem tednu ne bo malic in kosil.

Bele, svetlikajoče se snežinke so dneve in noči poplesavale na nebu. Okraski, kraguljči in lučke so osvetljevali mesto in mu vdihovali nekaj prazničnega vzdušja. Ja, bil je december in še zadnje ure so minevale pred začetkom božiča in s tem tudi šolskih počitnic. Ker je bil to čas srečnih trenutkov in veselja, so se učenci 9. razreda odločili, da bodo zadnji šolski dan popestrili s srečelovom, ki naj bi prispeval tudi k njihovi valeti. Še zavedali se niso, za kako velik prispevek se bo izkazal srečelov. Tako so 23. decembra učenci ter učitelji na polno kupovali srečke in zadeli prikupne dobitke, ki so jim polepšali dan. Poleg skromnih dobitkov, kot so žogice, pisala in zvezki, pa so na vrh cenovne lestvice postavili glavni dobiček v vrednosti 1.000.000 eurov. Srečnež, ki bi zadel vsoto, bi lahko denar namenil le za izboljšavo šole, sam pa bi lahko izbral, kaj bi izboljšali. Ker pa se je devetim razredom že mešalo od množičnega kupovanja srečk in zato konstantnega raznašanja dobitkov, se je pripetila nesreča. Dva učenca, ki sta pisala številke na lističe srečk, sta po pomoti isto številko dvakrat napisala za glavni dobiček. Vse se je zakompliciralo, ko sta učitelj Slavko Seničar in učiteljica Sonja Čibej izmed vseh srečk, ki so bile na voljo, potegnili ravno ti dve. Ker pa poučujeta dva

zelo različna predmeta, so bili njihovi interesi za področje izboljšave šole popolnoma drugačni. Učiteljica Sonja je z denarjem hotela nadomestiti že star, črn in popisan klavir, ki stoji v kotu avle, in rjav pianino v glasbeni učilnici in popolnoma prenoviti svojo ter urediti novo učilnico, kjer bi poučevala pevski zbor. Učitelj Slavko pa je košarkarskemu in atletskemu moštvu želel kupiti nove uniforme, zamenjati že uničene žoge ter drugo športno opremo in odpreti čisto nov, veliki fitness na Grmu, kjer bi športniki krepili svojo moč. Ker kompromisa nikakor nista mogla skleniti, sta denar namenila za valetu že izčrpanih in utrujenih devetarčkov, ki so zagotovo dobili najboljše božično darilo na svetu. Že čez nekaj mesecev bodo tako devetarji pošiljali pozdravčke s Havajev, kjer bo letos njihova valeta.

Ministrstvo za šolstvo je odločilo, da bodo v naslednjem šolskem letu 2015/2016 pri izbirnem predmetu nemščina tudi ocene nemške (5 = 1, 4 = 2, 3 = 3, 2 = 4, 1 = 5), zato bodo morali prilagoditi redovalnice.

Ravnateljica se je odločila, da bodo šolski bazen spremenili v akvarij, v katerem bodo živele razne vrste morskih živali.

Naslednje šolsko leto 2015/2016 bo na seznamu izbirnih predmetov nov izbirni predmet, ki se bo imenoval Gostilna išče šefa. Tu se bodo prijavljeni učenci pomerili v kuharskih spretnostih pod vodstvom vrhunskega šefa kuhinje Bineta Volčiča. Ne bodo samo tekmovali, šef jim bo tudi pokazal, kako se naredijo jedi z njegovega jedilnika in razne druge jedi.

Ko so delavci menjali kanalizacijske in vodovodne cevi okoli naše šole, so naleteli na razne ostanke Keltov in Rimljanov. Najdbišče so poimenovali Grmska njiva.

Vsi seveda veste, da so našo šolo poleti prenavljali. Veliko je bilo govora o ceveh. Ugotovili so, da cevi puščajo in da bi jih bilo zelo drago zamenjati. Izračunali so, da bo največ vode iz cevi teklo v jedilnico. Zato so se odločili, da bodo na mestu jedilnice raje postavili olimpijski bazen. Za leto 2018 pa so našo šolo že izbrali za kvalifikacije svetovnega prvenstva v plavanju.

moda moda moda

Sedemdeseta se vračajo!

Navdih za nove modne ideje se ponovno nahaja v preteklosti in tudi pomlad in poletje 2015 pri iskanju navdiha nista izjemi. Omisli si kakšen sproščen kroj hlač s širokimi hlačnicami, črtast ali pa cvetlični vzorec. Gre za čiste mešanice materialov, vzorcev in stilov, ki ujamejo vsako modno oko. Obdobje neujemajočih se kosov je mimo! Modne zapovedi veljajo tako za punce kot za fante.

OSNOVNE MODNE SMERNICE

SEDEMDESETA LETA

Če se v jesensko-zimski garderobi vračamo v pretekla šestdeseta leta, nas stari dobri časi ne bodo zapustili niti kasneje. Vračajo se **navzven rezana krila** srednjih dolžin, predvsem midi krila, z visokim pasom, **barviti in potiskani vzorci**, **hlačna krila** vseh dolžin, **hlače s širokimi hlačnicami in krajši oprijeti zgornji kosi** oblačil.

JEANS IN SEMIŠ

Spomladi se znova vrača vselej modni jeans, v modne trende pa se iz 70-ih let spet vrača tudi semiš. Uporabi ju v vseh barvah in oblikah, za vse vrste kosov oblačil.

ČIPKE IN PROSOJNA BLAGA

Začni nositi čipke! Čipka pa naj dobi poživitev. Kombiniraj jo z vzorci in teksturami tako, da ne bo osvajala

popolnoma sama, ampak bo vseeno naredila dober vtis.

Prosojni materiali so bili vključeni v skoraj vse kolekcije prisotnih oblikovalcev pariškega tedna mode, kombinirani pa so bili različno: s čipko, črtami, ali s čim drugim – za njihovo nošenje je potrebnega nekaj poguma in samozavest, ki se nahaja v tebi.

VZORCI

Črte so del modnih zgodb že kar nekaj časa, tokrat pa so se oblikovalci ponovno osredotočili na njihove kombinacije. Črte bodo del geometrijskih potiskov, ki bodo v sezoni pomlad/poletje 2015 prav tako modni.

Pojavil se je še en modni trend – **cvetlični potisk**! Cvetlični potiski za 2015 so še večji, pisani in bolj poudarjeni.

Trend v novi sezoni je tudi **mešanje potiskov**. Pri kombiniranju ne razmišljaj preveč in se počuti svobodno, da potiske med seboj mešaš ter tako ustvariš nek svoj, unikaten videz. Dovoljeno je celo mešanje črt s **pikami**!

GLADIATORKE

Zopet imaš priložnost, da obuješ gladiatorke, saj se te spet vračajo! Lahko si izbereš gladiatorke s peto ali brez, vseh barv in višin, v vsakem primeru boš z njimi sledila velikemu modnemu trendu.

KLOBUKI IN OSTALO ZA NA GLAVO

V predstavljenih kolekcijah so bili klobuki in drugi dodatki za na glavo pomemben detajl. Ne boj pa se še živih barv, ki so del mode pomladi in poletja 2015!

Moda ti ponuja priložnost, da poudariš svoj značaj in s tem del sebe. Zapomni si, če bo tvoj stil vseč tebi, bo vseč tudi okolici.

Nuša Semec

English pages

A HALLOWEEN STORY

...The Door creaked open and we went inside, sat down, and started to eat a chocolate bar, when... Staša suddenly started yawning. She was really tired and sleepy. That's why she decided to look for a place to rest in this old building. Nina accompanied her. However, I was still hungry and not a bit tired so Špela sat down beside me, finished her chocolate bar and waited for me to finish mine, while Nina and Staša were wandering around the rooms, looking for a bed.

After half an hour of stuffing our faces with chocolate, we were full and ready to pack our bags with leftovers of candies and go to sleep. But there was a problem. Staša and Nina weren't back by then. We thought they got lost in some cobwebs or even fell asleep in a room, so we went looking for them. As we were walking through the long halls of the house, we suddenly heard loud footsteps. The sound was coming from behind us, so we turned around but there was no one there. We ignored the sound and just carried on. But then the sound of the footsteps got louder and louder to the point when we couldn't hear ours. We stopped for a few moments and the steps were still there, getting louder

and closer to our ears. We again turned around and there they were. Big red shimmering eyes that were on the upper side of a pale white face, right above two pointy teeth in a black mouth. It was a vampire.

Špela and I screamed so loud it distracted the monster and gave us some precious time to escape from death. We ran down the hall into a big room and our eyes stared at two pieces of furniture - two beds that were calling our names and inviting us to go to sleep. But unfortunately we couldn't. We immediately hid under the beds, hoped not to be seen. Our hearts slowly calmed down and started beating fast again when we heard another noise. It was coming from the other room so we slowly rolled out from under the beds and tip-toed towards the room. We hoped that the noise was coming

from Nina and Staša and it was, but also from someone else. We opened the door and both, Nina and Staša were lying dead on the floor in a big puddle of blood with a vampire biting their necks. Špela shrieked, but I just put my hand on her mouth so it couldn't hear us. Tears poured from our eyes. We moved slowly back to our room and collapsed on the beds. "What are we going to do?" asked Špela, all red and wet in her face. "We escape," I answered her. We got up and ran down the stairs to the hall, but the vampire was already following us. He was just a few steps behind us and finally reached Špela and grabbed her by the neck. I screamed and got dizzy for a second but I had to move on. I finally got to the door and ran outside when I realised it was already morning. I saw the first light of dawn and felt relieved, because now the vampire couldn't capture me. I saw a light at the end of the forest that was getting brighter and brighter. A car pulled over, picked me up and took me far away from the house, which I have never seen again. People still don't believe my story and say my friends died in a car accident, but I know what happened that night. Sooner or later another person will face the vampire in the house and people will start listening and believing to my words. Just wait.

Emma Bauer, 9. a

My Grandpa

My grandpa's name is Steven Stalman. He was born in Zenica in 1933 to Austrian parents. Before his eighth birthday, the whole family, together with his parents, one brother and six sisters left their home, because of the war. They became refugees and ended up living in war camps all the way from Poland to Germany. My grandfather was the third eldest child and the oldest son. He took good care of his mother and sisters by doing different jobs to earn food and clothes. He loved football and played for teams in the refugee camps. He missed his father very much, who ended up as a prisoner of war in

Russia, constructing bridges. At the age of 16 he traveled by ship to Australia. He did hard work to survive in New South Wales. After some time he finished a course and became a carpenter. He wasn't as fortunate as I am and didn't finish up going to school. My grandfather managed to set up his own business as a carpenter. He also loved speed, motorbikes and fast cars. When he earned enough money, he bought himself a huge motorbike, after that a sports car. All his life he was driving different kinds of sports cars and enjoyed fast driving. In 1959 he married my grandma and they had two children, a son and a daughter. A big love of his are horses. He once had a huge ranch with many horses. Today he lives on a small farm, which he helped

his parents buy after arriving to Australia from Germany. This farm is in the district of Camden an hour drive from Sydney. Today, as a pensioner, he enjoys the outdoor and his garden. Sometimes he still works and restores old furniture. When he was younger that was his favourite hobby.

Tyshea Anai Drab, 7. C

WILD ANIMALS

What's the weather like today, like today?

Look outside the window.

Look outside the window.

Can you say?

Can you say?

It's a sunny, it's a sunny,

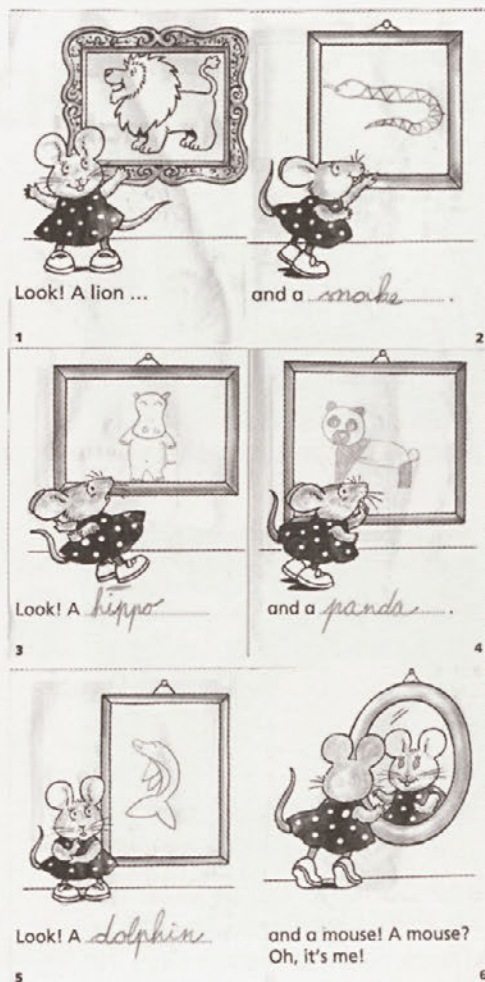
Sunny day,

Sunny day.

Go out in the sunshine,

Go out in the sunshine.

Lana Stanišič, 3. b

Neli Vajs, 3. B

A lion is sleeping in the jungle.

The lion opens his eyes and roars loudly.

He wants to eat the Mouse.

The little Mouse says: «Don't eat me, dear Lion. I will help you one day.»

«You are too small for me.»

«Go far away!»

The Lion is in a net.

The little Mouse helps the Lion.

She starts to bite the ropes of the net.

«Thank you, my friend,» says the Lion.

«We will always be friends.»

The Lion and the Mouse

JEALOUS MONKEYS

It all began on a long and hot summer day when my family and I decided to take a little trip to the zoo in Zagreb. We rushed from one animal cage to another when we finally stopped at the monkeys (or were they chimpanzees? Oh well, let's just call them monkeys). Mum and I weren't all that interested in the life of the hairy human ancestors surrounded by flies, so we passed the 'banana area' (as I like to call it) and decided to grab a smoothie. However, my dad found something very fascinating about them – their big red buttocks, in other words butt. He was constantly mulling over a question that he just couldn't get

out of his head – why were they so big? (I mean the buttocks). Therefore, he walked up to the nearest zoo keeper that was feeding the monkeys and asked her that irritating question. She explained him that the buttocks of a chimpanzee expand in the breeding time. Well, needless to say, my dad felt pretty awkward hearing the explanation. As the zoo keeper was further explaining that interesting fact to him, a few of the monkeys noticed that their beloved caretaker got some new company. Since the zoo keeper was paying attention to my dad instead of them, monkeys got jealous and they took it out on him. Just as the caretaker was speaking, they picked up their faeces and threw them at my dad. When mum and I met him after having drunk our

Risba: Maja Košmrlj, 6. c

delicious kiwi and banana smoothie, he was all covered in monkey's poo and he stunk so much that you could smell him from around the block. Everyone was looking at us when he was wiping his hands and face with tissues, which was quite shocking for me, for I was only seven at the time. But when I look back at that incident, I always have a good laugh.

Emma Bauer, 9. a

WINNIE THE WITCH

This is Winnie the witch. She lives in a big black . She has got a .

The name is Wilbur. Wilbur is too but has got green . All the things in her

 are . A black , a black , a black ... Winnie cannot see the in the and sits and trips over him. She has an idea.

She the with a trick. But now she cannot see Wilbur in the . She Wilbur many colours. He is .

. Winnie changes Wilbur again. With a trick she her . Now she can see Wilbur in the .

Polly's   trick

 is in the . She is playing with . Polly says: Look, ! How many ?

One, two, three, four! has got four pencils. She says word: Abracadabra!

And... NOW how many pencils? Two!

Športne novice

Spodaj so navedeni rezultati tekmovanj v prvi polovici šolskega leta.

Občinsko prvenstvo v nogometu - starejši učenci:

1. OŠ DRSKA
- 2. OŠ GRM**
3. OŠ CENTER

Občinsko prvenstvo v rokometu - starejši učenci:

1. OŠ STOPIČE
- 2. OŠ GRM**
3. OŠ CENTER

Občinsko prvenstvo v košarki -starejši učenci:

1. OŠ BRŠLJIN
- 2. OŠ GRM**
3. OŠ DRSKA

Občinsko prvenstvo v košarki -starejše učenke:

- 1. OŠ GRM**
2. OŠ DRSKA
3. OŠ ŠMIHEL

Področno prvenstvo v košarki -starejši učenci:

- 1. OŠ GRM**
2. OŠ TONETA PAVČKA MIRNA PEČ
3. OŠ DRSKA

Področno prvenstvo v košarki -starejše učenke:

- 1. OŠ GRM**
2. OŠ VAVTA VAS
3. OŠ DRSKA

Področno prvenstvo v atletiki -ekipno dečki:

1. OŠ TREBNJE
2. OŠ ŠENTJERNEJ
- 3. OŠ GRM**

Področno prvenstvo v atletiki -ekipno deklice:

1. OŠ ŠENTJERNEJ
- 2. OŠ GRM**
3. OŠ TREBNJE

Področno prvenstvo v rokometu - starejši učenci:

1. OŠ TREBNJE
- 2. OŠ GRM**
3. OŠ METLIKA

Državno tekmovanje v atletiki -starejši učenci:

- 1. OŠ GRM**
2. OŠ OSKARJA KOVAČIČA LJUBLJANA
3. OŠ DANILA LOKARJA AJDOVŠČINA

Državno tekmovanje v atletiki -starejše učenke:

1. OŠ ŠENTJERNEJ
2. OŠ BREŽICE
- 3. OŠ GRM**

Vsem tekmovalcem in tekmovalkam ČESTITAMO!

Tin Hvalec, 8. c

Glasbena lestvica

To leto smo učenci in učenke predmetne stopnje glasovali za pet najljubših tujih in domačih izvajalcev. Pri tem nam je pomagala tudi učiteljica glasbe Sonja Čibej. Na lestvici lahko vidite, kateri so naši naj izvajalci, do-

dali pa smo tudi naslove pesmi, ki so se najbolj pogosto pojavljale na glasovalnih lističih.

Aljoša Knap, 7. c

DOMAČI IZVAJALCI in NAJBOLJ PRILJUBLJENE PESMI

1. Siddharta *Na soncu*
2. Modrijani *Ti ti moja rožica*
3. Nina Pušlar *Svet je tvoj*
4. Dan D Voda
5. Nika Zorjan *Nasmeh življenja*

TUJI IZVAJALCI in NAJBOLJ PRILJUBLJENE PESMI

1. Meghan Trainor *All about the bass*
2. Joy Gruttmann *Schnappi das kleine Krokodil*
3. Severina *Uno momento*
4. Taylor Swift *Shake it off*
5. One Republic *Counting stars*

Meghan Trainor *All about the bass*

Because you know
I'm all about that bass
'Bout that bass, no treble
I'm all about that bass
'Bout that bass, no treble
I'm all about that bass
'Bout that bass, no treble
I'm all about that bass
'Bout that bass

Yeah, it's pretty clear, I ain't no
size two
But I can shake it, shake it
Like I'm supposed to do
'Cause I got that boom boom that
all the boys chase
And all the right junk in all the
right places

I see the magazine workin' that
Photoshop
We know that shit ain't real
C'mon now, make it stop
If you got beauty, beauty, just
raise 'em up
'Cause every inch of you is
perfect
From the bottom to the top

Yeah, my mama she told me
don't worry about your size
She says, "Boys like a little more
booty to hold at night."
You know I won't be no stick
figure silicone Barbie doll
So if that's what you're into then
go ahead and move along

Because you know I'm
All about that bass
'Bout that bass, no treble
I'm all about that bass
'Bout that bass, no treble
I'm all about that bass
'Bout that bass, no treble
I'm all about that bass
'Bout that bass
Hey!

I'm bringing booty back
Go ahead and tell them skinny
bitches that
No, I'm just playing, I know you
think you're fat
But I'm here to tell ya
Every inch of you is perfect from
the bottom to the top

Yeah my mama she told me don't
worry about your size
She says, "Boys like a little more
booty to hold at night."
You know I won't be no stick
figure silicone Barbie doll
So if that's what you're into then
go ahead and move along

Because you know I'm
All about that bass
'Bout that bass, no treble
I'm all about that bass
'Bout that bass, no treble
I'm all about that bass
'Bout that bass, no treble
I'm all about that bass
'Bout that bass

Because you know I'm
All about that bass
'Bout that bass, no treble
I'm all about that bass
'Bout that bass, no treble
I'm all about that bass
'Bout that bass, no treble
I'm all about that bass
'Bout that bass

Because you know I'm
All about that bass
'Bout that bass, no treble
I'm all about that bass
'Bout that bass, no treble
I'm all about that bass
'Bout that bass
'Bout that bass, 'bout that bass
Hey, hey, ooh
You know you like this bass

Knjižni kotiček

Z novim šolskim letom je naša šolska knjižnica doživela rahlo stilsko preobrazbo. Poleg novih oken se je v knjižnici pojavila tudi »luknja«, verjetno ste jo vsi opazili! Med počitnicami so namreč podrli del stene, zaradi česar je knjižnica postala bolj svetla, prostorna in pregledna. Za še prijetnejše vzdušje pa so poskrbeli učenci od 2. do 4. razreda. Njihove ilustracije pravljčnih junakov namreč bogatijo knjižni prostor. In kaj se je še dogajalo v teh prvih mesecih?

V oktobru se je tudi naša knjižnica pridružila praznovanju mednarodnega meseca šolskih knjižnic, ki je letos potekal pod geslom ŠOLSKE KNJIŽNICE: SRCE ŠOLE.

Prvošolci so prišli na svoj prvi obisk v knjižnico in prisluhnili pravljici Ime čarobnega drevesa, drugošolci pa so prejeli svoje izkaznice in postali navdušeni uporabniki naše knjižnice.

S tretješolci smo praznovali 31. oktober - dan reformacije, s četrtošolci pa 3. december - Ta veseli dan kulture. Sedmošolci so v okviru projekta Rastem s knjigo obiskali knjižnico Mirana Jarca in prejeli knjižno darilo Slavka Pregla Odprava zelenega zmaja.

Vsi smo lahko reševali uganke meseca in glasovali za svoje najljubše knjige. Učenci predmetne stopnje smo se udeležili še štirih srečanj POPslastic v Knjižnici Mirana Jarca ter se poskusili v pisanju haikujev in kovanju besed o knjižnici, knjigah

ANJA ŠTEFAN

Gugalnica za vse

Ilustrirala

MARJANCA JEMEC BOŽIČ

in branju. In kaj smo izbrali? Kajo iz 6. razreda, ki je zapisala, da je KNJIŽNICA - SOBA POLNA DOMIŠLIJE.

Želim vam, da vam nikoli ne zmanjka domišljije. Če pa se vam zgodi domišljjski mrk, pa le hitro zavijte v knjižnico, kjer se lahko posladkate tudi z zlatimi hruškami. Ste že slišali zanje? To so nagrajene

knjige, ki jih Knjižnica Otona Župančiča vsako leto proglasi za najboljše knjige. Letošnji zlati hruški sta prejeli knjigi **Anje Štefan: Gugalnica za vse** in **Patricka Nessa: Sedem minut čez polnoč**.

Ines Džananovič, 7. b
in Nina Kranjec

Pogumno
pero

LJUBEZEN

Sprehajam se ob potki.

Vidim en lep sijaj,
ki v meni je prebudil raj.

Ko se kar naenkrat v sekundi
zaljubim,
tečem in tečem za njim,
dokler ga ne dohitim.

Ko se ustavim ob njem,
mi je lepo,
ampak ne vem,
zakaj toliko besed po zraku hiti in
kriči:
Povej mu, povej mu naglas, da ga
ljubiš.

Svojih občutij več ne prepoznam,
ker samo gledam vanj.

Andela Delimar, 7. b

Od nekdanj vsi smo tuk posebni
in tut usi taku pomembni,
razlike med nami useenu delamo
usi,
ker ne vemo, kaku ludi lahk tu boli.

Če bi pomislni sam za sekundo,
se uzrl nazaj sam za minuto,
bi ludem pršparal bolečino,
ki jo naše besede povzročijo.

Smetarji, gasilci, vrtnarji, drvarji,
vsi so pomembni v naši naravi,
kdaj presojava, da ker bolši je,
če bi propadu en tak sam poklic, se
lahk cel red podre.

Mulati, črnci in belc, noben ni za
vednu berač,
sam usak svoje sreče kovač,
velik je debelih, suhih, majhnih, ve-
likih ljudi,
in za usazga se najde par oči.

Najbul bednu je,
k nam sovraštvo življenje žre,
mogl bi zamere stare
vršt stran ku kos stare šare.

Vsi bi mogl se povezat
in skupne moči naprezat,
skup največ bi dosegil,
use ustale stvari presegl.

Končno enkrat združmo se,
pokažmo, kaj use mogoče je,
da premagamo predsodke vse,
hitr, kukr le možnu je.

Nuša

TRIJE PRIJATELJI

Zgodbe in spomini so del našega ži-
vljenja. Zgodbe so lahko izmišljene,
resnične in vsak si jih predstavlja
po svoje. Dogodki preteklosti so za-
znamovali nekatere ljudi, zato zdaj
beremo njihove pripovedi, polne
umetniških fraz ter sporočil. Težko
je napisati zgodbo, če ne veš, o čem
bi pisal.

Razmišljala sem. Kaj naj napišem?
Morda kaj o živalih? Živali so za-
nimiva bitja, mnogo pametnejša
od ljudi in bolj sočutna. Zakaj ne bi
poskusila kaj napisati?

Več med živalmi in človekom je zelo
močna, kadar se povežejo med se-
boj. Ljudje (nekateri ljudje, brez za-
mere) mislijo, da se z živalmi nima
smisla pogovarjati, ker ne znajo
govoriti. Vendar to še zdaleč ni res.
Živali govorijo, če jim prisluhneš.

Napisala bom nekakšno pripoved
oz. izsek življenja neke deklice.
Pisala bom o treh prijateljih. O izje-
mno nagajivem psu Ariju, ki nerad
uboga, o vzvišeni mački Diegi, ki želi
nadvladati, in o njuni deklici.

Minilo je celih sedem let, odkar je
deklica sprejela pasjega norčka
pod streho in dve dobri leti sta
minili, odkar se je mačka priselila k
deklici domov, varna pred vsakim
zavetiščem za živali. Pes je bil že
od začetka zvest dekličini družini.
Mačka pa je skrbela za red zunaj
hiše, takoj ko so jo spustili na pro-
sto. Miši se ne brani. Čeprav ji vsi

strežejo od spredaj in zadaj s hrano iz trgovine, bo vedno izbrala miš. Ker so mačke spretni, miši hitro polovijo in na koncu so še ponosne na svoj ulov.

Dlaka male divje princeske je siva. Po trupu ji kožuh krasijo različne, ravne, črne črte. Kadar se umije, se ji dlaka srebrnkasto sveti. Po vsakem hranjenju si gospodična umije bel gobček, da ne bi umazana hodila po svetu. O, njene oči so zelene, svetlo zelene. Kremplje pa ima tako ostre, da si jih po vsej verjetnosti sproti brusi. Male bele čekane rada pokaže predrznemu psu. V takšnih trenutkih je kakor levinja. Glede na njeno obnašanje je ravno pravšnja za aristokratinjo. Pes jo rad posnema, toda mu aristokratski položaj nikakor ne pristaja. Tega se zaveda, ampak ker je tako vztrajna in trmaste narave, bo naredil vse, da pride na njeno mesto. Še posebej, ko gre deklica z obema na sprehod (sprehodom se občasno pridruži tudi mala gospodična), ljubosumnež nesramno odriva gospodično stran od deklice. »Aristotel!« ga je nekega dne okarala deklica. »Kaj te moti, če hodi ob meni? Ne teži!« Jezno mu je

požugala s prstom. Njegove oči so si nadele tisto prisrčnost ... Deklici se je zazdelo, da je njen prijatelj spregovoril: »Žal mi je, obe sta moji prijateljici. Nikar se ne jezi več!« Ušesa je stisnil nazaj in povetil glavo. Diega je korakala pred njima, češ: »Kako naporen je ta pes!«

»Pridi, no. Saj se ne misliš kujati zaradi tega?« Potrepljala ga je po hrbtu. Zatem je veselo skočil naprej, deklica ga je spustila s povodca ter mu pustila prosto teči naokoli. Brž je moral ponagajati Diegi. S smrčkom jo je nežno prekucnil na tla, nato pa jo tako obliznil, da se je revica komaj rešila njegove sline.

»Marš! Ne uniči moje dlake s svojo smrdečo glazuro! Nagnusno!« Deklica ni zadržala smeha. Smejala se je ob pogledu na slinastega psa. Ariju je dekličin smeh pomenil dovoljenje. »Z njo lahko počnem, kar hočem!« si je verjetno mislil, saj ni prenehal z neumnostmi. Kmalu so zapeli Diegini kremplji po pasjem smrčku. Ari je zacvilil. Čedalje bolj grob je postajal do male gospodične, zato je vmes stopila deklica.

»Umakni se, Ari! Nisem rekla, da jo pohabi!« Diega se je začela umivati in hoditi ob dekličinih nogah. Arijevo ljubosumje se je stopnjevalo, toda ni pozabil besed svoje prijateljice. »Pa jo bom pustil,« si otožno misli, »saj se ona ves čas crklja, jaz pa ne!«

Deklica je zavzdihnila ter povlekla psa za ovratnico. »Baraba! Nemo goč si!« Počepne k Diegi in jo vzame v naročje.

»Mmmm, to je že bolje!« zaprede mala gospodična. Pes nasloni glavo na dekličino nogo ter rahlo povleče Diego za uho. Tako so trije prijatelji ostali na mestu.

Pes in mačka sta se večkrat stepla, vendar to ni pomenilo sovraštva drug do drugega. Trojica se je skupaj prebijala do ciljev. Ob dekličinih težkih dnevih jo je pes skušal potolažiti. Čutil je njeno žalost. Ljudje ne znamo čutiti žalosti na tak način kakor živali. Skupaj so doživeli marsikaj. Od podivjanih konj, do skrivnostnega potoka, kamor so si želeli priti. Ari ni nikoli postal tak aristokrat v družini kakor Diega, ampak vse je varoval. Ne le družine. Pazil je celo vas, najbolj pa otroke. Ni jih spustil izpred oči tudi, ko ga je Diega izzivala s svojim pravkar ulovljenim voluharjem. »Hrana lahko počaka,« je menil kljub požrešnosti.

Deklica nikoli ne pozabi na svoja prijatelja. Če ima čas, gre k njima. Veliko si povedo in uboga si ne more predstavljati, kako se bo godilo z njo, ko male gospodične in igrivega poredneža več ne bo.

Karolina Blagojević

Sodba v Novem mestu

Novo mesto je lep kraj. Dobre šole, pridni učenci. Samo 7. b Osnovne šole Grm kviri povprečje v pridnosti. NORI SO!

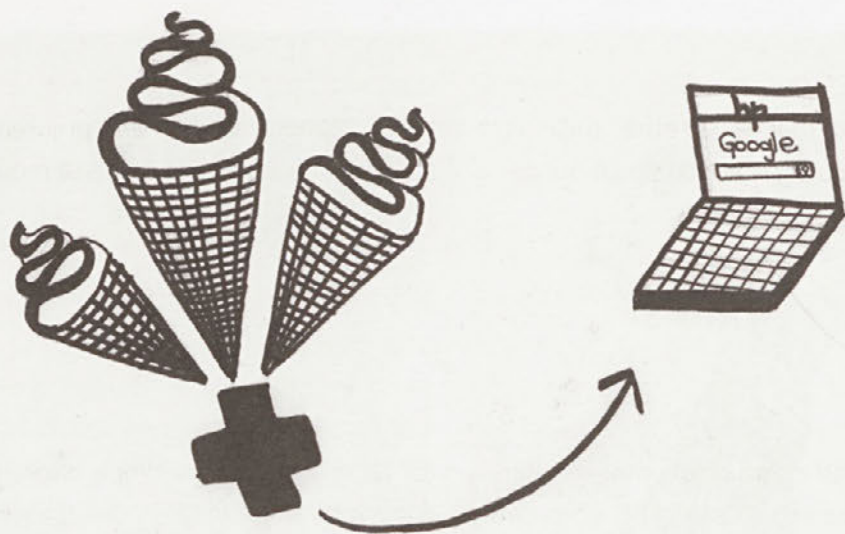
Nekega dne so se iz učilnice slovenščine slišali kriki učiteljice. Nekdo je prilepil učiteljičin prenosni računalnik na mizo, medtem ko je ni bilo v razredu. Bila je zelo jezna, zato je odšla v kabinet in poklicala Okrajno sodišče Novo mesto.

Čez dva tedna so se na sodišču zbrali vsi učenci 7. b, vsi učitelji, učiteljice, tajnice, čistilke in kuharice Osnovne šole Grm. Sodila je ravnateljica Osnovne šole Grm, Sonja Simčič. Razredničarka Majda Čengija je bila odvetnica 7. b.

Sojenje se je začelo.

Učiteljica je rekla: Te opice so mi uničile računalnik!

Pametnjakovič razreda dvigne roko in reče: 95 % verjetnosti je, da so na mizo računalnik prilepili moji sošolci, ter 5 % verjetnosti, da so to storili A-jevci, ki so imeli uro pred nami.

Potem pa so vsi učitelji začeli vpiti, da so A-jevci angelčki.

Sodnica je zavpila: Mir v dvorani!

Nastala je tišina.

Učitelj za matematiko vstane in reče: Vprašajte pune, kaj se je zgodilo, saj one vedno povejo po resnici. Kraljična in Miss perfekt sta se začeli tiho smejeti. Sodnica strogo pogleda in zelo glasno spregovori: Kaj se pa smejita, vidve v zadnji klopi? Kraljična in Miss perfekt se spogledata in vstaneta.

Kraljična: Midve sva sedeli na klopci izven razreda.

Miss perfekt: Tam vedno sediva.

Kraljična: Ali lahko zdaj greva?

Sodnica: Ne!

Učiteljica za zgodovino vstane in reče: Tiste opice, ki sedijo v tretji vrsti, so mi povzročile glavobol. Vsako uro mi nagajajo.

Otrok zavpije: Nisem kriv.

Sodnica: Kaj ste počeli?

Vo (vodilna opica) se zasmeji in reče: Nimate pravice, da nas to vprašate. Pametnjakovič razreda: Po pravilih vas to lahko vpraša.

Norc: Ali moramo odgovoriti?

Sodnica: Ja!

Opica: Igrali smo igre na telefonih.

Čengija: Telefoni so prepovedani!

„Toooooooooooooo, Real je zmagal! zavpije razredni norček.

Nogomet je gledal na telefonu.

Seveda ga je moral dati sodnici.

Sodnica si je vzela premor. Otroci so šli v bar čez cesto. Dekleta so se pogovarjala, fantje pa so igrali igrice na igralnih avtomatih.

Sojenje se je nadaljevalo. Sodnica je dobila sporočilo, v katerem je pisalo, da so fantje pokvarili igralni avtomat in da bo šola plačala!

Deklica z veliko vzdevki je vstala in rekla: Jaz sem videla Computermana, Angleža in Slabega Nemca pri učiteljičinem računalniku. Prijemali so ga.

Computerman: Ni res.

Sodnica: Imam očividca, da si bil s prijateljskoma blizu računalnika.

Anglež: Computerman je bil.

Computer man: Slab Nemec je bil.

Slab Nemec: Anglež je bil.

Sodnica: Kdo je bil zdaj?

Anglež in Slab Nemec sta naenkrat zavpila: Computerman je bil.

Computerman: Nisem ji prilepil računalnika!

Sodnica: Kaj pa si naredil?

Computerman: Nalagal sem ji virus, da ne bi imeli pouka, ampak računalnik je bil že prilepljen.

Učiteljica za slovenščino: Res moram začeti pospravljati računalnik v kabinet.

Sodnica: Super, sedaj smo spet na začetku.

Ne ravno! sta rekli Kraljična in Miss perfekt. Pred 1 mesecem so fantje v učilnico nastavili spletno kamero.

Kamera prenaša posnetke na Computermanov računalnik. Vsakič, ko se v razredu kdo premakne, to posname.

Naslednji dan.

Computerman je na sodišče prinesel računalnik. Prikazal je video in vsi so z velikim pričakovanjem gledali vanj.

IIIIIIInnnnnn?!

Bil je učitelj za matematiko!!!

Sodnica ga je vprašala: Zakaj ste to naredili?

Učitelj za matematiko jezno odgovori: V šolo sem prinesel skodelico, ki sem jo dobil od Miklavža. Bila je zelo podobna skodelici učiteljice slovenščine, ki jo je po pomoti vzela in jo razbila.

Kazen je, da boste šli sami s 7. b v šolo v naravi, je rekla sodnica.

Učitelj za matematiko: Samo tega ne, prosim! Lahko ji kupim nov računalnik!

Sodnica, lahko prosim dam sama kazen učitelju? je vprašala učiteljica za slovenščino.

Sodnica začudeno odgovori: Prav.

Učiteljica za slovenščino: Tvoja kazen je, da odpelješ b-jevce in vse ostale v tej sobi na sladoleđ, meni pa kupiš nov računalnik ter novo mizo!

Živa Starešinič, 7. b

POTOPIS

NEW YORK

»Odpnite si pasove in se izkrcajte skozi najbližji izhod!« Počasi sem vstala ter si nadela svoj nahrbtnik. Po 20-ih urah sedenja na letališčih, kombijih in letalih smo končno prispeli v New York.

Ko stopim z letališča v onesnažen in vroč zrak New Yorka, najprej pomislim, da je New York točno takšen, kot ga predstavljajo na televiziji. Velik, onesnažen in poln ljudi. Nato si najememo taxi ter se odpravimo proti New Jerseyju, kjer se nahaja naš hotel. Vozimo se čez Queens, Brooklyn in Manhattan. Queens in Brooklyn sta zelo revna ter spominjata na afriška mesta, saj so hiše povsem razdrte in ceste neurejene. Manhattan pa je urejen in bogat. Ta razlika je nekaj, česar nikoli ne prikažejo v filmih.

Ko smo prispeli v hotel, smo s hotelskega okna gledali ognjemet, saj so Američani ravno takrat prazno-

vali četrți julij. Bilo je čudovito! Ko sem se končno spravila spat, sem šele dojela, da sem res v New Yorku. Naslednje jutro smo se odpravili na ogled Wall Streeta, ki je dom ameriške borze. Tu me je presenetila predvsem varnost, saj je bila ulica zaprta za vozila, razen za tista, ki so imela posebno dovoljenje. Izvedela sem tudi, da ulica Wall street obstaja še iz časov, ko se je New Yorku reklo New Amsterdam in je pripadal Nizozemcem.

Nato smo si kupili karte za podzemno železnico, ki pa je po mojem mnenju precej slabše zgrajena in povezana kot večina evropskih. Na podzemni železnici opaziš veliko zanimivih in raznovrstnih ljudi, saj jo uporabljajo vsi - od taksistov do manekenk.

Obiskali smo tudi muzej indijanske zgodovine, kjer me je pretreslo predvsem obnašanje belcev do

Indijancev, ne samo v času Krištofa Kolumba, pač pa tudi kasneje. Izvedela sm tudi, da so polotok Manhattan Indijanci prodali Nizozemcem za samo 25 dolarjev, kar je bilo tudi v tistih časih presenetljivo poceni. Potem smo si ogledali Rockefeller center, zgradbo, ki jo vidimo v veliko filmih, in pa seveda Empire State Building, ki je ena najslavnejših zgradb na svetu.

Tretji dan smo se podali v Central park, ki leži prav v centru Manhattan in zgleda drugače, kot sem si predstavljala. Namesto velike zelene površine je pravzaprav precej hribovit park z mnogo potkami. Vse to me je razveselilo, saj se je bilo po dneh samega betona lepo malo sprehoditi med drevesi in si spočiti oči na zeleni travi.

Nato smo se odpravili v muzej moderne umetnosti, kjer smo videli precej zanimivih slik. Tu sem precej uživala, čeprav do zdaj nisem menila, da sem ljubiteljica moderne umetnosti. Nato smo si ogledali slavno postajo Grand Central Station, ki je bila dokončana leta 1913 ter je res nekaj posebnega. Presenetilo me je, kako dobro združuje staro arhitekturo s sodobno tehnologijo. Obiskali smo tudi Peto avenijo, eno najbolj slavnih nakupovalnih ulic na svetu.

Naslednji dan smo se odpravili na Liberty Island oz. Otok svobode ter si ogledali Statue of Liberty. Statue of Liberty je eden tistih kipov, ki skoraj ne bi bil postavljen, saj so najprej Francozi imeli nešteto problemov pri izgradnji, kasneje pa ga Američani skoraj ne bi postavili. Posebej se mi je vtisnilo v spomin, koliko ljudi je moralo sodelovati pri tem projektu.

Nato smo se odpravili na Ellis Island, ki je bil kot nekakšen vhod za tisoče emigrantov, ki so prihajali iz Evrope v času pred prvo svetovno vojno pa

vse do konca druge svetovne vojne. Na njem stojita pisarna, v kateri so določili, ali vas bodo spustili v državo, in pa bolnica, v kateri so morali ostali ljudje, ki so imeli zdravstvene probleme, preden so jih spustili v državo. Presenetilo me je, kako unčikovito je delovala ta zgradba in kako dobro so skrbeli za ljudi, ki so prišli na otok. Kdor je potoval v prvem razredu, mu ni bilo treba iti na otok, ampak je šel direktno v New York, saj je očitno imel dovolj denarja, da je lahko poskrbel sam zase. Ta kraj ti da občutek, kot da si vstopil v preteklost, ko se je tu trlo ljudi. Je ena tistih zgradb, ki se zdijo polne duhov in skrivnosti.

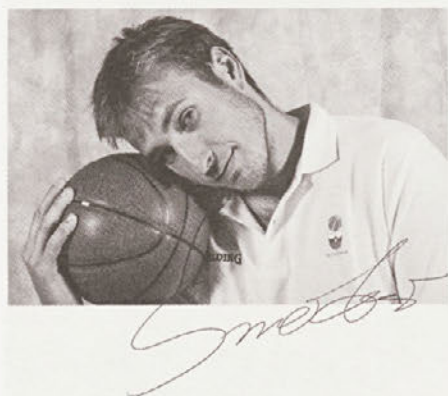
Peti dan smo obiskali muzej v spomin na 11. september, dan, ko sta se dve letali zaleteli v Dvojčka oziroma World Trade Center. Obisk tega muzeja je bil zame najbolj

pretresljiv in ganljiv. Posebej so se me dotaknili plakati, ki so jih razobesile družine v upanju, da je njihov ljubljenec preživel napad, saj še nekaj tednov po napadu ni bilo jasno, ali je kdo preživel. Neverjetno ganljivi so se mi zdeli tudi telefonski pogovori, ki so jih imeli potniki 4. letala, ki je bilo namenjeno v Pentagon in v katerem so potniki vedeli, kaj se dogaja ter so pred smrtjo poklicali svoje bližnje. 11. september je imel velik vpliv na celo mesto in z njim se srečaš na vsakem koraku. Mesto je potrebovalo nekaj let, da si je opomoglo. Po ogledu muzeja smo se še malo sprehajali po parku ter se sprehodili čez Brooklyn Bridge, nato pa se s čolnom podali preko reke Hudson in zaključili naše počitnice v New Yorku.

Zara Gradecki, 9. b

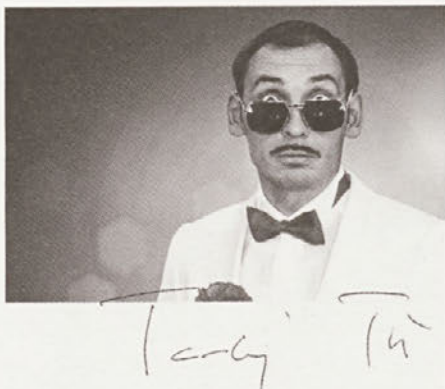
Knjižne POPslastice

Knjižnica Mirana Jarca že nekaj let uspešno vodi projekt Knjižnih POPslastic, s katerim na zabaven, aktualen in kvaliteten način spodbuja bralno kulturo med mladimi. Letošnjih POPslastic so se udeležili tudi učenci naše šole.

Na uvodnem srečanju so se družili z nekdanjim vrhunskim novomeškim košarkarjem **Matjažem Smodišem**, ki jim je položil na srce, da je za uspeh tako v šoli, v športu, kot na splošno v življenju potrebno trdo delo, vztrajnost, veliko vaje, učenja in branja. Predvsem pa je pomembno, da se ne zaspri na lovorikah in uspehih. Ko pa je hudo, je lahko knjiga dobra opora. On je to oporo našel v knjigi Izberi uspeh! ameriškega košarkarskega trenerja Ricka Pitina. Rad poseže tudi po fantazijskih romanih, zanimajo ga srednjeveški čas, vitezi, križarji, templarji. Navdušen pa je tudi nad kriminalkami Dana Browna.

Tadej Toš, slovenski igralec, voditelj, pisec, scenarist, prevajalec in stand up komik pa je mlade popevljal iz digitalnega v analogni svet. Poleg stand up prizorov je zapel še nekaj verzov različnih slovenskih popevk in v branje priporočal

naslove knjig, ki so njega prevzele in iz katerih črpa navdih za svoje ustvarjanje. Velik ustvarjalni izziv mu tako predstavljajo Sveto pismo in slovenska junaka Peter Klepec ter Martin Krpan. Navdušen je nad deli Frana Milčinskega Ježka in Srečka Kosovela. Hamlet je po njegovih besedah kot Sveto pismo za gledališnike, rad pa poseže tudi po biografijah velikih ustvarjalcev, kot je npr. Miles Davis. Srečanje je zaključil z nagovorom o analognem svetu, ki ga on v današnjem, digitalnem svetu, zelo zagovarja: „Dragi mladi, iščite off-line oaze, iščite analogno, ker človek je analogno bitje. Veliko se družite, glejte si v oči, hodite na sprehode, misli si zapisujte na papir, ker če vi tega ne boste počeli, čez 20 let ne bo več besed, ampak bomo samo še klikali na ikone.“

Izar Lunaček, akademski slikar in doktor filozofije, pa je mladim predstavil svet stripa. Stripi so njegova strast že od malega, preko stripov se je naučil brati. Kot pravi, so stripi

idealni tudi za učenje tujih jezikov. On se je tako naučil angleščine. „Že kot otrok sem rad risal in mama pravi, da celo bolje, kot to počnem danes.“ Svoje stripe je objavljaval v Slovenskih novicah, Delu, Mladini, PiLPlusu in jih nato izdal tudi v knjigah. Naše učence je povsem osvojil, ko so ob koncu lahko listali po njegovih knjigah, on pa jim je z risanjem izpolnjeval njihove želje. Zadnje srečanje v tej sezoni Knjižnih POPslastic pa smo preživeli v zanimivi družbi raperja, pisca besedil, kolumen, popotnika in diplomiranega teologa **Roka Trkaja**. Mladim je zaupal nekaj nasvetov, kako napisati dober rap »komad«, jim posredoval nekaj življenjskih modrosti in jih morda navdušil tudi za kakšen pohodniški podvig. Sam ima za sabo že veliko prehojenih

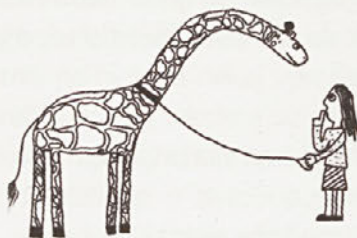

kilometrov. Čeprav ga učenci pred srečanjem niso poznali, pa so bili po srečanju navdušeni. Dejali so, da morajo takoj, ko pridejo domov, na Youtubu pogledati, kaj ima objavljeno.

Ob koncu pa velja Knjižnici Mirana Jarca izreči še iskrene čestitke, saj so za Knjižne POPslastice prejeli priznanje Slovenske sekcije IBBY 2014 – priznanje za izjemne dosežke na področju promocije mladinske književnosti in branja. Čestitamo!

Nina Kranjec

ŠALJIVI NASVETI

Risba: Lana Traven, 5. b

Če si želiš eksotično žival, se ponoči splazi v živalski vrt in si privoščiš ekskluziven ogled.

Če bi rad obvaroval ogrožene živali, se za leto dni odseli v njihov trop in poskusi preživeti.

Če ti je kakšna žival še posebej všeč, si kupi kostum te živali in ga vsak dan nosi vsaj 3 ure. Občutek je fantastičen.

Kupi si žival z zelo dolgo življenjsko dobo, da bo skrbela zate, ko boš ostarel.

Če si ne moreš privoščiti cepljenja za svojo žival, zmešaj malinovec, majonezo in pralni prašek in tvoj ljubljencek bo za nekaj časa varen pred okužbami.

Risba: Lana Traven, 5. b

Če ti je pobegnil ljubljencek, poglej po hišah starejših ljudi, oni nahranijo vse, kar se premika mimo njihovih hiš.

Če se tvoj ljubljencek boji pirotehničnih sredstev v decembru, prosi sosede, naj z uporabo začnejo in končajo v novembru.

Če ti starši ne dovolijo ljubljenceka, ga skrivaj prinesi v hišo in sčasoma ga bodo vzljubili.

Aljaž Kranjčević

VICI

So bili Slovenec, Turk, Italijan in Nemec. Pogovarjali so se, katera država ima največjo znamenitost. Nemec reče: „Naša država ima tako veliko zastavo, da prekrije celo Italijo.“ Potem Italijan reče: „Moja država ima tako velike špagete, da prekrijejo celo Turčijo.“ Kasneje Turk reče: „Naš narod ima tako veliko čelado, da prekrije celo Slovenijo.“ In na koncu Slovenec reče: „Mi, Slovenci, imamo pa medveda, ki špagete poje, v čelado se pokaka, z zastavo si pa zadnjico obriše.“

Bila je pomlad. Polž leze na drevo s češnjami. Tam ga čaka vrana in ga vpraša, zakaj leze na drevo, če češnje še niso zrele. Polž reče, da bodo že zrele, ko bo on prišel do njih.

Risba: Peter Smolič, 6. b

Risba: Peter Smolič, 6. b

Svinja brez ene noge je s pomočjo bergel vstopila v gostilno in zavpila: "Kdo je naročil svinjsko kračo?"

Ponoči mali ježek zatava v botanični vrt. Tam se zaleti v kaktus in vpraša: „Mami, si to ti?“

Na ulici se srečata dva dalmatinca. Prvi reče drugemu: „Res sva si podobna.“ Drugi odgovori: „Res sva si podobna - do pike!“

Zakaj petelin kikirika tako zgodaj zjutraj?
Ker kasneje, ko se zbudijo kokoši, ne pride več do besede.

„Žena, a si že slišala za leteče limone?“
„Ne!“ se začudi žena.
„Oh, potem sem pa kanarčka stisnil v čaj!“

Da štoklja prinese otroka, bi človek še razumel, ampak kako pajek odnese avto, to pa ... !?

Zajček pride v trgovino in vpraša medveda (trgovca), če ima 100 kg korenčka. Medved mu odgovori, da nima 100 kg korenčka in nato zajček odide. Potem pride drugi dan spet v trgovino in ga vpraša enako, medved pa mu odgovori, da nima 100 kg korenčka. Tretji dan se zgodba ponovi, a pred četrtnim dnevom

medved kupi 100 kg korenčka, da bo presenetil zajčka in mu prodal korenje. Ko zajček pride četrty dan do medveda in ga vpraša, če ima 100 kg korenčka, medved ponosno reče, da ima 100 kg korenčka, zajček pa mu pove, da ga bo težko prodal.

Živali v gozdu so se dogovorile, da vsaka pove en vic in če se vse živali ne bodo smejale, bodo ubile pripovedovalca vica.

Prva je vic povedala lisica. Vsi so se smejali, razen medveda, zato so lisico ubili. Drugi vic je povedal volk. Spet so se smejali vsi, razen medveda, zato so volka ubili.

Tretji je bil na vrsti osel. Povedal je vic in vsi so bili tiho, samo medved se je začel smejati, zato so ga osta-

le živali vprašale: "Kaj je, medo? Zakaj se smeješ?"

"Oh, tisti vic od lisice je bil tako dober!"

Kokoši se pogovarjata:

"Nekam žalostna se mi zdiš."

"Vročina me kuha!"

"Si jo izmerila?"

"Ne, ni potrebno! Že tri dni nesem kuhana jajca!"

Črv svoji izbranki:

"Če se ne boš poročila z mano, se bom vrgel pod kuro!"

Kaj se zgodi, če križaš dihurja in orla?

Smrdi do neba!

Dve svinji sta se sprehajali po ulici in zagledali mesnico. Ena od njiju reče:

"Poglej, kako so ljudje neumni! Mislijo, da me potrebujemo rezervne dele!"

Stonogec vpraša prijatelja stonogca:

"Je tvoja žena pijana?"

"Ne, na vsak način je hotela čevlje z visokimi petami!"

Kovačevi so s pomočjo oglasa v časopisu prodajali psa. Janezovi otroci so si zelo želeli psa, zato se je ta odločil, da obišče Kovačeve in ga kupi. Ko si ga je ogledal, je vprašal lastnika:

"Ima ta pes rad otroke?"

"Seveda jih ima rad. Toda bolje bo, da ga boste hranili s pasjo hrano, ki jo lahko kupite skoraj v vseh trgovinah."

Polž in želva se zaletita. Takoj prihiti policaj in vpraša, kako se je to zgodilo. Nakar mu želva odvrne, da se je zgodilo tako hitro, da še sama ne ve, kako.

Dve deklici v vrtcu se pogovarjata: „Ali ti tudi greš kaj na internet?“ „Ne, mi hodimo v Interspar.“

Frizer sprašuje Bučka: „Kako bi rad, da te ostrižem?“ Gorenjec: „Zastonj.“

Zakaj se po dvajsetih letih srečnega zakona stonogec sedaj ločuje od svoje stonoge? Ker si je stonoga za svoj rojstni dan zaželela najlonke ...

Pes hodi po gozdu in kriči: „Jaz sem prašič, jaz sem prašič!“ Mimo pride lisica in mu reče: „Ti pa že nisi prašič, ti si pes!“ Pes stopi do lisice in jo polula. Lisica vpije: „Ti, prašič, ti!“

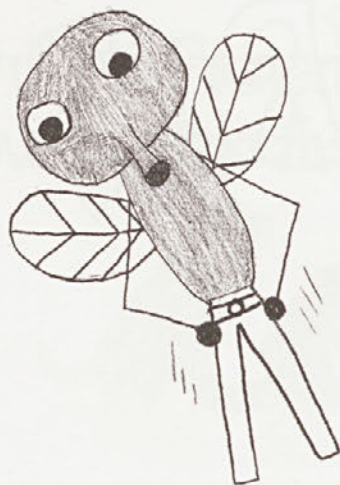

Pes pa kar naprej kriči: „Jaz sem prašič, jaz sem prašič!“

V temni noči taksi pobere osamljenega pešca. Med vožnjo molčita, potnik pa bi želel nekaj vprašati in narahlo potrka taksista po rami. Ta zakriči, izgubi oblast nad vozilom, skoraj zadene v avtobus, vendar še v zadnjem hipu obrne volan, poskoči čez visok robnik na pločnik in nazadnje le uspe ustaviti avto nekaj centimetrov pred izložbenim oknom. Trenutek tišine. Potnik se nato prestrašeno opraviči: „Nisem si mislil, da vas bo moja kretnja tako prestrašila ...“ Ko voznik pride k sebi, odgovori: „Pravzaprav niste vi krivi ... Danes je moj prvi dan v službi taksista. Prej sem 15 let vozil mrliški avto.“

Pešec zavpije gospodu Novaku: „Gospod, gospod, na vašem avtomobilu nimate brisalcev!“ „Kar mirno! Sam sem jih snel, da mi redarji ne bi mogli zatakiniti kazni!“

Na travniku se srečata dve kravi. Prva reče: „Muuu ...“ Druga pa: „Ravno to sem ti hotela povedati!“

Kaj je modro in leti po zraku?
Odgovor: Muha s kavbojkami.

„Zakaj spiš z očali?“
„Rada bi bolje videla, kaj se mi sanja!“

Med uro slovenščine učenci pišejo narek. Učiteljica opozori Moniko: „Že dvakrat si pogledala v Natašin zvezek.“
Monika odvrne: „Seveda, ko pa tako grdo piše!“

„Ali veš, kakšna je razlika med slonom in mušico?“
„Kakšna?“
„Ti je že kdaj slon priletel v oko?“

Risbi: Peter Smolič, 6. b

ANEKDOTA

Gašperjeve križanke

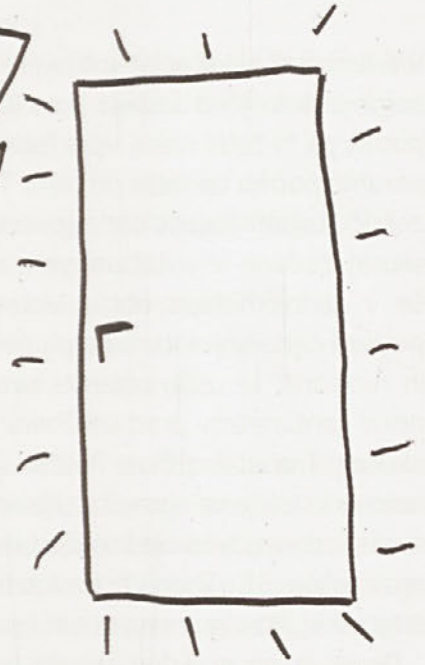
Tim Tement, 9. c

Pri slovenščini je učiteljica spraševala. Pred tablo je poklicala našega sošolca Gašperja. V eni izmed nalog je učiteljica preverila tudi njegov pravopis, zato je na tablo moral napisati poved, ki mu jo je narekovala. Ta poved pa je govorila o Jožetu Plečniku, znanem slovenskem arhitektu, in njegovi stvaritvi, prizorišču festivalov Ljubljane – Križankah. Kot vedno je naš sošolec 'Grozni Gašper' našel še eno svojo na novo odkrito znanost. Še svitalo se mu ni, kdo je Plečnik ali kaj so Križanke, zato je povprašal o tej popolnoma tuji osebi. Vprašanje pa je bilo kot nalašč za še enega od Gašperjevih neposrečenih, a smešnih komentarjev. Učiteljica me je prosila, da Gašperju obrazložim, kdo je to Plečnik. Nato je naštetla še nekaj njegovih znanih arhitekturnih stvaritev, kot so Tromostovje, pokopališče Žale, NUK in tudi Križanke. Njegov odgovor pa je bil: "Kako pa naj jaz to vem, če ne rešujem križank?!" Učiteljica ga je ob izjavi debelo pogledala, ostali pa smo bruhnili v smeh. Še zdaj ga spominjamo na to in se skupaj nasmejemo njegovi izjavi. Mislim, da si bo za vekomaj zapomnil, kdo je to Plečnik in njegovih ljubljanskih Križank ne bo zamenjal s tistimi, ki jih rešujemo doma.

Emma Bauer, 9. a

Ali ti je tvoj pes hvaležen?

TRESK!

1. Za tvojega psa skrbi:

- a. ti, saj je to tvoja dolžnost,
- b. večinoma tvoji starši, saj si preveč zaposlen,
- c. ne veš, kdo skrbi zanj in ti tudi ni mar.

2. Skleda za hrano tvojega psa je:

- a. trikrat na dan napolnjena s pasjo hrano, občasno tudi s priboljškom,
- b. prazna, saj si jo pozabil napolniti, a jo greš zato nemudoma napolnit,
- c. pogostokrat prazna, a ne misliš povečati njegovega števila obrokov.

3. Opaziš, da tvoj pes šepa:

- a. ker je lahko resna poškodba, ga pelješ h veterinarju,
- b. veš, da so medicinski posegi dragi, zato počakaš, mogoče se bo noga pozdravila,
- c. "Sam si je kriv. Kaj pa tako skače naokoli?!"

5. Starše si prosil, da ti kupijo psa, ker:

- a. si želiš novega prijatelja, za katerega si pripravljen skrbeti,
- b. so ti všeč, a veš, da bosta vlogo skrbnika prevzela starša, zato se ne obremenjuješ z bodočim delom,
- c. ga imajo vsi tvoji prijatelji.

4. Ker so v kampu, kamor se odpravljate na počitnice, prepovedani psi, si prisiljen, da ga pustiš doma:

- a. s prijateljem se dogovoriš, da v času tvoje odsotnosti poskrbi zanj,
- b. sosedi si nekajkrat omenil, da boste psa pustili doma, zato upaš, da se bo zmenila zanj in mu vsaj zamenjala vodo,
- c. preden greš, mu v skledo nastaviš vodo in hrano, pa naj varčuje s porabo, če noče biti lačen.

6. Psa pelješ na sprehod:

- a. dvakrat na dan v okolico in ga za nekaj časa spustiš s povodca na bližnjem travniku (s seboj prineseš tudi žogo),
- b. dvakrat na dan do ovinka in nazaj, a zmeraj na povodcu v tvojem tempu, le da boš hitro prišel domov,
- c. samo zato, da ti ne pokaka in polula ute.

7. Pes se ne izkaže za človekovega najboljšega prijatelja:

- a. ne veš, kaj delaš narobe, a ga morebiti pravilnega vedenja in prilagajanja na okolico lahko naučiš v pasji šoli,
- b. obupaš nad psom, zato ga odpelješ v zavetišče,
- c. ker se je pes grdo obnašal, ga 'vržeš' na cesto.

8. Potepuški pes napade tvojega psa:

- potepuškega psa poskušaš odstraniti, a ker bi te lahko ranil, takoj pokličeš v zavetišče,
- vznemirjeno opazuješ dvoboj, saj te zanima, kdo bo zmagovalec,
- odmakneš se in odkorakaš dalje, pa naj pride, ko bosta končala.

REZULTATI:

Obkrožil si večinoma a:

Vidi se, da ti pes veliko pomeni. Je tvoj prijatelj, zato se temu primerno do njega tudi obnašaš. Skrbno mu menjaš obroke in ne izпустиš priložnosti za druženje preko igre. Stojiš mu ob strani, kar psu največ pomeni. Tvoj kosmati družabnik ti je vsekakor hvaležen!

Obkrožil si večinoma b:

Očitno je, da veš, da je pes član tvojega sveta, toda ali se zavedaš, da ni igrača? Je živo bitje, ki si v celoti zasluži tvojo pozornost, a do sedaj je še ni čisto deležen. Če ti je res mar za tvojega psa, pokaži večje zanimanje zanj. Tudi tebi ne bo škodilo, če boš vsak dan naredil nekaj več korakov. Ne pozabi, da pes vrača enako, celo večjo mero ljubezni, kot mu jo ti daješ, zato se kot skrbnik bolj potruji.

Obkrožil si večinoma c:

Veš, če si psa dobil samo za 'lepš', je to velika napaka. Nisi pripravljen na tako veliko vlogo, zato si pes vsekakor ne zasluži takšnega doma. Če imaš vsaj malo spoštovanja do živali, ti priporočam, da ga predaš zavetišču, kjer bodo zanj primerno poskrbeli. Naslednjič dobro premisli, če si pripravljen na to.

Ema Bauer, 9. a

K v i z

Filmi, v katerih nastopajo živali

Rad/-a gledaš filme? Tiste, v katerih igrajo živali? Poznaš najbolj znane živalske filmske zvezde? No, potem je najbolje, da rešiš spodnji kviz o njih in ugotovil boš, kako dobro jih poznaš. Ne pozabi, vprašanja se delijo takole: 3 lahka, 3 srednje težka in 3 malo težja. Na koncu preberi, kakšen poznavalec si. Pri reševanju ne goljufaj in ne glej v rešitve! Beri zbrano in veliko sreče pri reševanju!

1. Kako je ime psu, ki ima ime po enem izmed najbolj znanih skladateljev vseh časov (ki je napisal tudi Odo radosti):

- Mozart
- Beethoven
- Verdi

2. Kakšen je naslov filma, v katerem nastopa orjaška gorila?

- King Kong
- Opica uničuje svet
- Zora planeta opic

3. Kako je ime prašičku, ki igra glavno vlogo v filmu, v katerem je nastopalo 500 živali, on pa se je učil za ovčarja:

- Baby
- Lady
- Babe

4. Kakšen je naslov filma, v katerem ima glavno vlogo Maugli, ki so ga vzgojili volkovi:

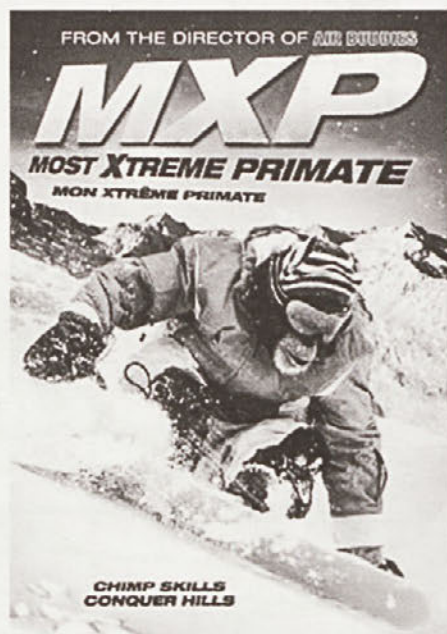
- Film narave
- Mati narava
- Knjiga o džungli

5. Kako je ime orki iz filma Free Willy:

- William
- Willy
- Willson

6. Kakšen je naslov filma, v katerem igra Eddie Murphy zdravnika, ki lahko govori z živalmi?

- Doctor Dolittle
- Doctor Pet
- Doctor Murphy

7. Film, v katerem je glavni igralec oskrbnik živalskega vrta:

- A) Zookeeper
- B) ZOO
- C) Zoo animals

8. Dokončaj naslov filma Krokodil:

- A) Bambee
- B) Bimbo
- C) Dundee

9. Kako je ime opici, ki deska na snegu v filmu MXP (Most Xtreme Primate)?

- A) Dunston
- B) Jack
- C) King Kong

Če si zbral/-a **do 6 točk**: Ne gledaš filmov? Saj je zdravo, da jih ne, ampak to so čisto splošna vprašanja, na katera bi moral odgovoriti pravilno! Upam, da je izgovor ta, da doma nimate televizije, kajti če jo imate, potem bi moral te filme poznati, saj so vsi že velikokrat bili na televiziji. Drugič se bolj potruj!

Če si zbral/-a **7-13 točk**: Dobro si odgovoril na vprašanja in dokazal, da si nekaj filmov že pogledal. Zakaj pa ostalih nisi rešil prav? Nisi vedel? No, bo pa drugič bolje! Vseeno dobro opravljeno!

Če si zbral/-a **14-18 točk**: Odlično, a upam, da vseeno ne sediš cele dneve pred televizijo. Očitno si splošno razgledan in filme poznaš zelo dobro. Odgovarjal si skoraj brez napak in to je super!

Točkovanje:

1., 2., 3. = 3 točke

(1 vprašanje je 1 točka)

4., 5., 6. = 6 točk

(1 vprašanje je vredno 2 točki)

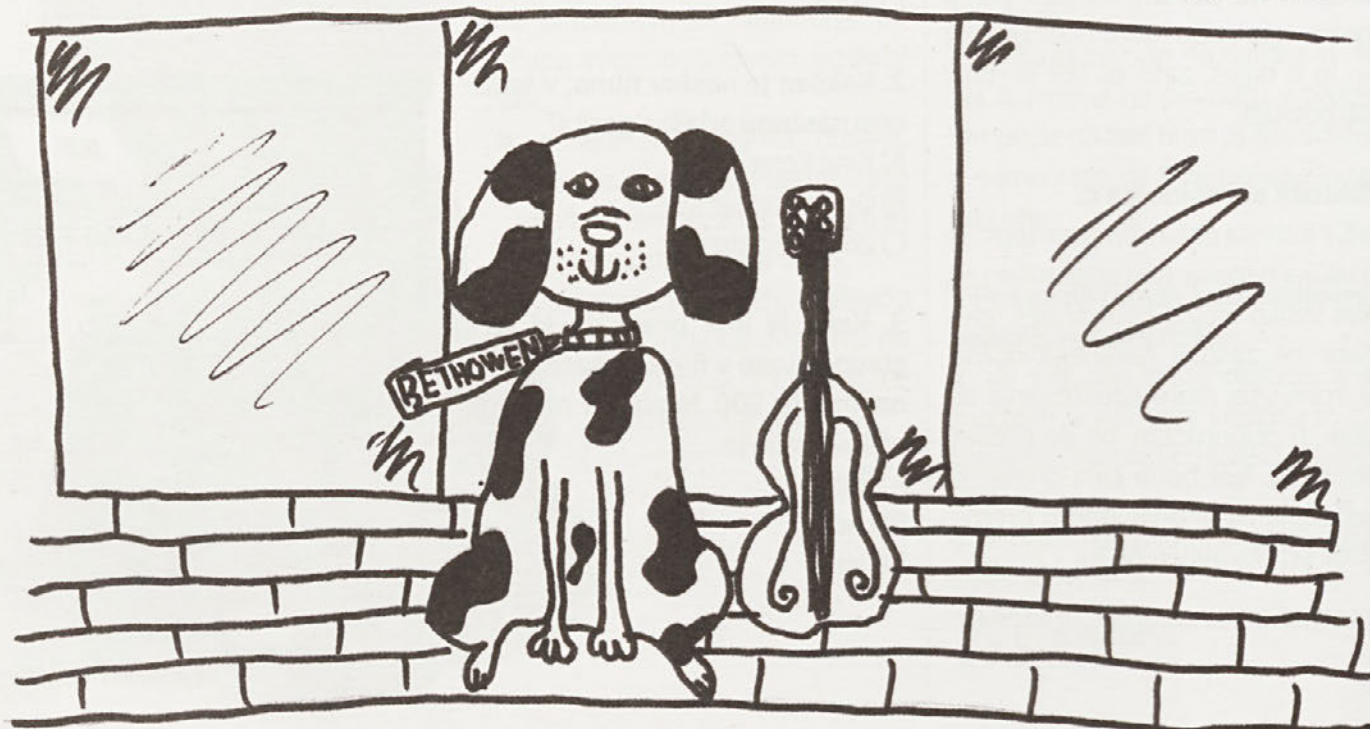
7., 8., 9. = 9 točk

(1 vprašanje je vredno 3 točke)

Rešitve:

1. B), 2. A), 3. C), 4. C), 5. B), 6. A), 7. A), 8. C), 9. B)

Tin Hvalec, 8. c

SUDOKU

Aljoša Knap, 7. c

Lažji

			8	5	2			
8		4	9	7	1	3		2
7	2			3			9	1
5	1	2		9		6	7	8
		3	6		7	5		
6	4	7		1		2	3	9
1	5			4			2	6
2		6	1	8	9	7		5
			2	6	5			

2

	6	2		8	4	5		7
		7		6		8		3
	8	9	5	2		4		1
	3	6	8		9	7		2
7	1	8		4			3	
	9	5		7		1		4
9		3		5		2		
8	5	1	4		2	3	6	7
6		4		3			1	

Težji

				5	1	4		3
2				8		5	7	
	6				4		2	
9	7		5		6	8		2
	3			9	2		1	
		2		3	7	6	9	5
1	5	6	3	2				
		7	1		9			6
4			7			3	8	

4

5		1	9	2		7	4	6
2	6	7	8	4			1	9
3						5		
9			7			8		
				3			9	7
7				9		4	6	5
1		9		8		6		3
	4			1			8	
8		3		5		1		4

3	6	1	8	5	2	4	6	7
8	4	9	7	1	3	5	2	
7	2	5	4	3	6	8	9	1
5	1	2	3	9	4	6	7	8
8	8	3	6	2	7	5	1	4
6	4	7	5	1	8	2	3	9
1	5	9	7	4	3	6	2	8
2	3	6	1	8	9	7	4	5
4	7	8	2	6	5	9	1	3

1	6	2	3	8	4	5	9	7
5	4	7	8	6	1	8	2	3
3	8	9	5	2	7	4	6	1
4	3	6	8	1	9	7	5	2
7	1	8	2	4	3	9	3	6
2	9	5	6	7	5	1	8	4
9	7	3	1	5	6	2	4	8
8	5	1	4	9	2	3	6	7
6	2	4	7	3	8	5	1	9

7	9	8	2	5	1	4	6	3
2	4	1	6	8	3	5	7	9
5	6	3	9	1	4	1	2	8
9	7	4	5	1	6	8	3	2
8	3	5	8	9	2	7	1	4
6	1	2	4	3	7	6	9	5
1	5	6	3	2	8	9	4	7
3	8	7	1	4	9	2	5	6
4	2	9	7	6	5	3	8	1

5	6	1	9	2	3	7	4	8
2	6	7	8	4	6	5	1	9
3	9	4	8	7	1	8	2	5
9	5	2	7	6	4	8	3	1
4	1	8	5	3	8	2	9	7
7	3	8	1	8	2	4	6	5
1	2	9	5	8	7	6	3	4
8	4	5	3	1	8	9	6	2
8	7	3	2	5	9	1	7	4

Rešitve

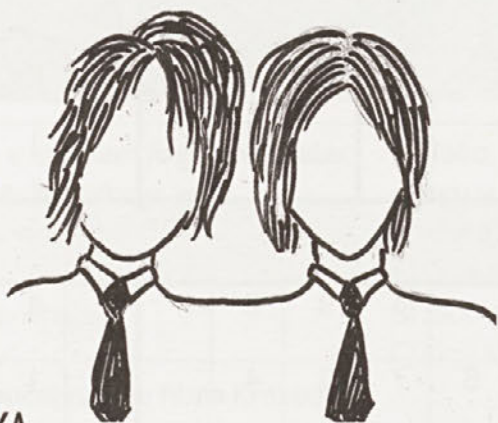
OVEN

V 2015 se bo vse uredilo. Rogovi se ti ne bodo več zaticali v ograjo in zaživel boš mirno, spokojno življenje brez zaletavanja v vse ovire, ki jih srečaš.

BIK

2015 ne bo ravno najboljšo leto tvojega življenja. Zdelo se ti bo, da te hočejo vsi pogubiti, v resnici pa ti bodo želeli samo dobro. Zaradi te zmede, ki bo nastala, se ti bo zmešalo in odselil se boš v Španijo in se zaposlil kot bikoborec.

DVOJČKA

2015 bo zate polno sprememb. Tvoje razdvojene osebnosti se bodo združile v eno, kar bo prineslo mnogo zapletov.

RAK

Leto 2015 zate ne bo prineslo veliko sprememb. Tvoje življenje se ne bo dosti spremenilo, ostal boš v svoji hiši na plaži, tvoja psihična bolezen pa bo ostala in še naprej boš hodil samo v stran.

LEV

2015 bo zate najboljšo leto doslej. Ustanovil boš svoj trop, kateremu boš vladal strogo in pravično. Tvoje lasišče pa bo to leto še bolj bujno.

DEVICA

2015 bo zate prineslo kar nekaj sprememb. Odšla boš na predavanje o človeški anatomiji, kar ti bo pustilo trajne posledice in na svet boš od zdaj naprej gledala čisto drugače.

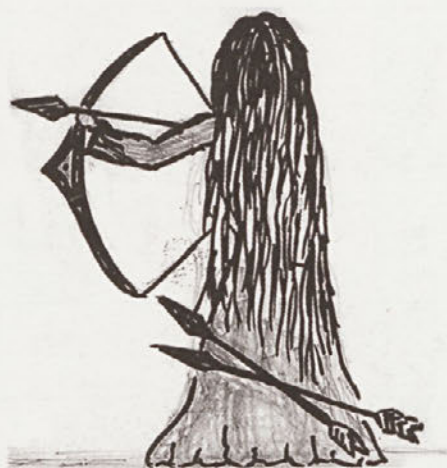
TEHTNICA

Leto 2015 se bo zate obrnilo na bolje. Šla boš na predavanje o samozavesti in boš bolj odločna v življenju. Od zdaj naprej boš kaj storila tudi tako, da ne boš veliko razmišljala o tem.

ŠKORPIJON

Leto 2015 se bo tudi zate obrnilo na bolje. Operacijsko si boš dal odstraniti tisti nadležni žlasti izrastek in z manjšim in poceni posegom ti bodo z rok odstranili tudi tiste kleščaste dlani.

STRELEC

2015 bo zate zmagovalno leto. Prijavil se boš na nekaj tekmovanj v streljanju z zračnim orožjem in na vseh podrl svoj osebni in hkrati svetovni rekord.

KOZOROG

2015 bo zate prineslo veliko sprememb. Odselil se boš v visokogorja Alp in tam živel v skladu s svojo naravo.

VODNAR

2015 ti ne bo ravno naklonjeno. Izgnali te bodo iz hiše in odselil se boš v kanalizacijo Novega mesta, kjer boš preučeval vodovodne napeljave in koval načrt, kako oropati banke.

RIBI

2015 bo čisto zasukalo tvoj svet. Tvoja izvoljenka te bo zapustila zaradi debelega tuna. Zaradi žalosti se boš odselil v globine Atlantskega oceana, kjer boš do konca leta objokoval svojo usodo in preklinjal tistega tuna.

KRIŽANKA

								Avtor: Aljoša Knap	Nasprotno od zanimiv	Ang. Arabic	Zemeljsko ščene	Samoglas -nik	Zdravilo za hiper- aktivne	
								Eg. politik In častnik Gamal Abdel				8		↓
								Jap. žen. ime				Igor Bor		
								Zahrbtn načrt	1			Fr. svetnik		
								Nogometaš Erik						
								15. črka v abecedi		Prevoz. Sred.				
								Teroristično Društvo Irske				Igor Novak		
								Ogljikovodik				Sred. rastlina	4	Žen.obl. Imena Marjan
"Ta okvir je namenoma prazen"	Kraj pri žužemberku	... Bin Laden	Kateri, katero...	Obrenovič Miloš	Romarsko mesto	Poslovenjen šp. pozdrav	Ženski teliček	Dedalus In Ivan Cankar					Enota meter	9
Parni stroj		10								Ang. čaj				
Samotna gora							6		Pokrajina v Grčiji	Ang. Pozdrav Jap. tr. sestavina			18. črka	Ana Jagoda
Neodločena igra pri šahu				Črni... Moško govedo				= Zvone Virant		2		11		5
Pražival	3					Naspr. vračilu Oliver Dragojevic							7	
Reka v Črni gori					Stranski produkt kolin									Rek dneva: Tempus Fugit (čas beži)
Prva črka abecede		Anton Klobasa			Privolitev			Vodni vretenčar						

Slovarček: Fr. svetnik iz Clunya – Odo; Haseb – muslimansko ime

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----

KRO NIKA

SEPTEMBER

1. Prvi šolski dan
3. Športni dan, 6. - 9. r. - pohod
8. Šola v naravi, 7. r. - Poreč
22. Dan mobilnosti, tehniški dan
25. Šolsko tekmovanje - LOGIKA
30. Ekскурzija, 9. r., Kobarid, Idrija, Vrhnika

OKTOBER

6. Šola v naravi, 4. r., ČŠOD Fara
8. Finale ekipnega atletskega tekmovanja
8. Igre brez meja DPM Dolenjske Toplice
Zbiranje papirja + čiščenje okolice
10. Šolsko tekmovanje - RAZVEDRILNA MATEMATIKA
17. Sprejem prvošolcev v skupnost OŠ Grm
16. SLADKORNA BOLEZEN - šolsko tekmovanje
18. Državno tekmovanje - LOGIKA
20. Šolsko tekmovanje v znanju ang. jezika za 8. r.
22. BIO - tekmovanje
23. Občinsko prvenstvo v košarki za starejše dečke

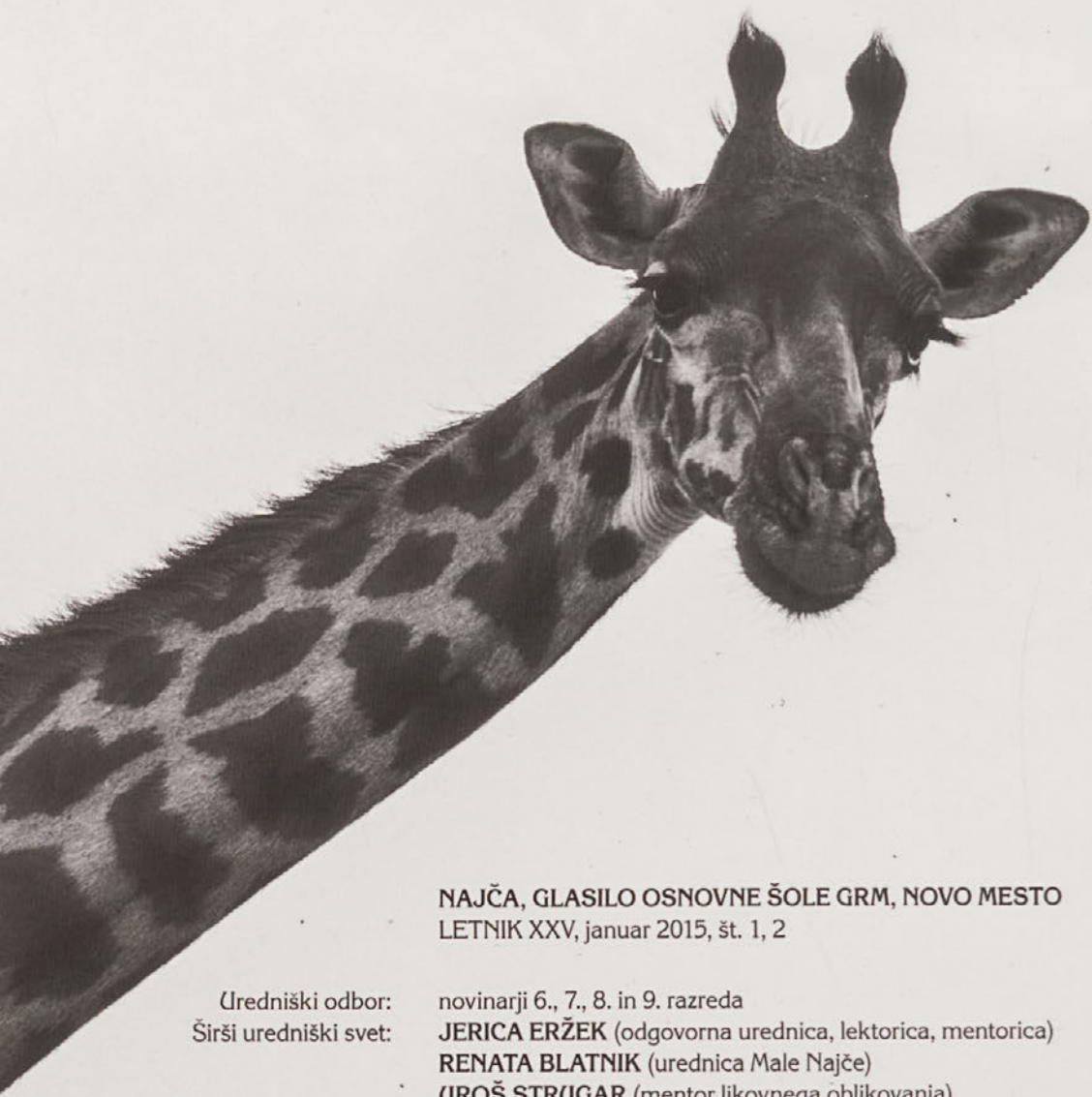
NOVEMBER

5. Energijske vaje za učitelje
6. Finale občinskega prvenstva v košarki za starejše dečke
7. Tekmovanje MATEMČEK - šolsko
8. Občinsko prvenstvo v malem nogometu za starejše dečke
10. - 30. LEFO - državno tekmovanje
11. BOBER - šolsko tekmovanje
11. Tečaj prve pomoči za učitelje
15. Občinsko prvenstvo v rokometu za starejše dečke
20. Občinsko prvenstvo v odbojki za starejše dečke
20. Šolsko tekmovanje v znanju ang. jezika za 9. r.
22. Občinsko prvenstvo v rokometu za starejše deklice
21. Tekmovanje MATEMČEK - državno
19. Državno tekmovanje v znanju ang. jezika za 8. r.
24. Občinsko prvenstvo v odbojki za starejše deklice
29. Področno prvenstvo v košarki za starejše dečke
26. Tekmovanje RAZVEDRILNA MATEMATIKA - državno

DECEMBER

1. Odprtje oglasne deske v avli šole za spremljanje uspehov naših učencev v znanju
2. Občinsko prvenstvo v streljanju z zračno puško
4. Cankarjevo tekmovanje - šolsko
8. Comenius - obisk štirih učiteljev in štirih učencev partnerske šole na Finskem
8. Izobraževanje (e-učbeniki)
11. Tekmovanje ASTRONOMIJA - šolsko
15. Delavci šole: Ogljed gledališke predstave v Mestnem gledališču v Ljubljani
15. Odprtje ŠOK-a - šolskega oglasnega kotička na hodniku pri učilnici fizike
17. Področno prvenstvo v košarki za starejše deklice
19. - 23. Dnevi dejavnosti za predmetno stopnjo
23. Proslava ob dnevu samostojnosti in enotnosti, koncert PZ

NAJČA, GLASILO OSNOVNE ŠOLE GRM, NOVO MESTO
LETNIK XXV, januar 2015, št. 1, 2

Uredniški odbor: novinarji 6., 7., 8. in 9. razreda
Širši uredniški svet: **JERICA ERŽEK** (odgovorna urednica, lektorica, mentorica)
RENATA BLATNIK (urednica Male Najče)
UROŠ STRUGAR (mentor likovnega oblikovanja)
RENATA BLATNIK, IRENA STRASBERGAR (likovno oblikovanje Male Najče)
URŠKA HUTAR, TIHOMIR TROHA (fotografije)
Prelom in priprava za tisk: **TOMAŽ GRDIN, STUDIO ENOTA**

650 izvodov

Februar 2015

Osnovna šola Grm
Novo mesto